KRISTIN HANNAH

Autoarea a 17 romane publicate în tiraje de peste 25 de milioane de exemplare în 21 de țări

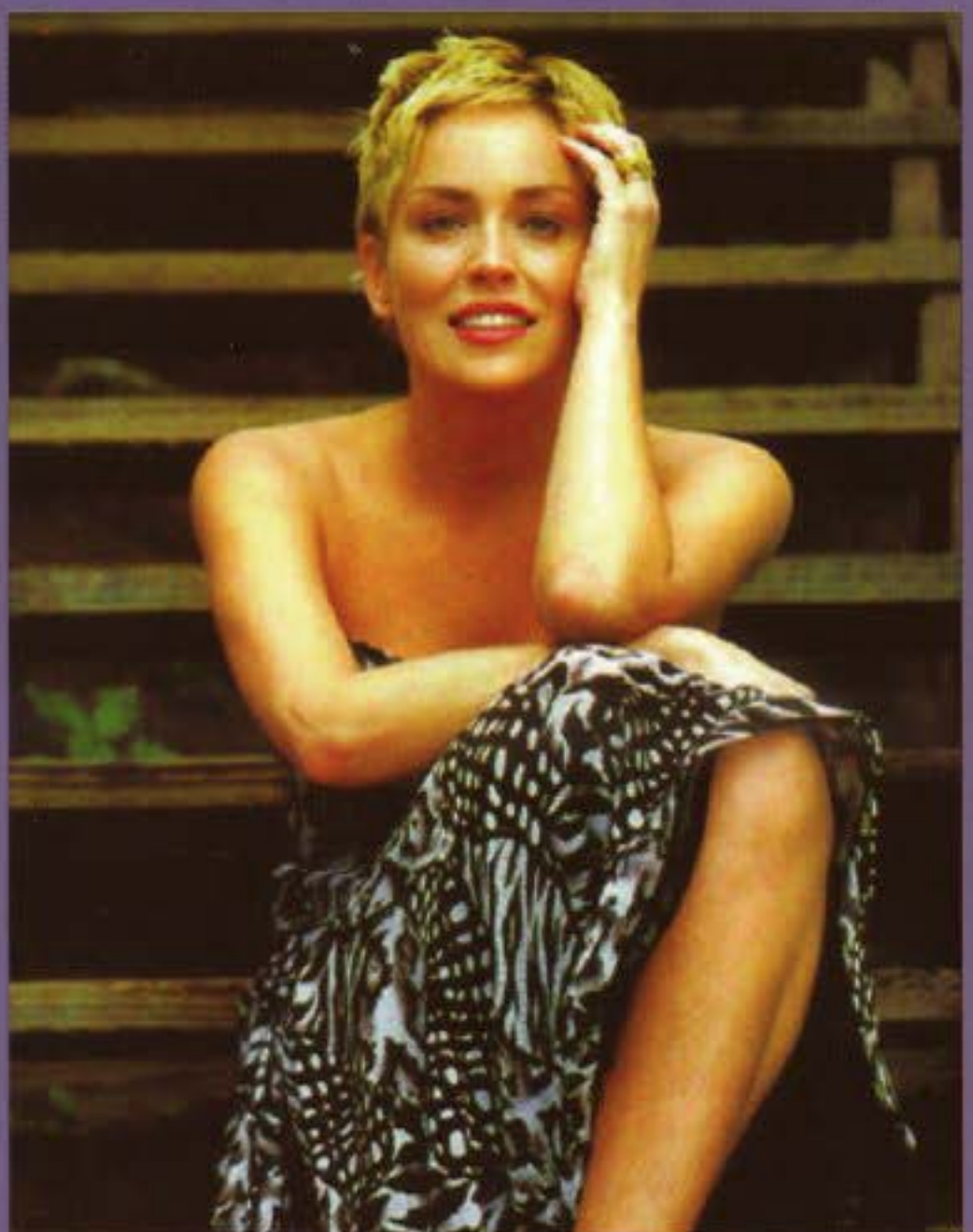

Regăsire

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Cîştigătoare a unor distincții literare importante, inclusiv premiul pentru „Cea mai bună carte a anului", Kristin Hannah continuă să se situeze pe primele locuri în topurile americane, romanele sale fiind traduse în numeroase limbi.

Subiectul acestei cărți este incitant. Se pune problema dacă dragostea şi devotamentul sînt de ajuns pentru a salva un mariaj în care doi oameni, ce uitaseră de aspirațiile lor, ar mai putea să le împlinească vreodată.

Elizabeth şi Jackson Shore s-au căsătorit de cînd erau foarte tineri, au crescut două fete şi au trecut peste toate greutățile, consolidîndu-şi familia. Din afară, relația lor pare perfectă. În realitate însă, Jack şi Elizabeth se înstrăinează din ce în ce mai mult. Cînd Jack acceptă o slujbă avantajoasă în alt oraş, Elizabeth lasă totul la o parte pentru a-l urma. Apoi, alte evenimente le răstoarnă planurile de viitor. Ea începe să-şi pună întrebări legate de propria viață – renunțările de zi cu zi, căsnicia cufundată în rutină, iluziile pierdute. Hotărîrea îndrăzneață pe care o ia îi va şoca pe toți cei din jurul său, însă îi va permite să-şi realizeze un vis din tinerețe. Dar cît de mare e prețul acestei schimbări? Şi cît de suportabil?

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Lei 154000 + 14000 TVA

5 948389 000042

KRISTIN HANNAH

REGĂSIRE

Kristin Hannah

REGĂSIRE

Traducere: **LIDIA GRĂDINARU**

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNAH, KRISTIN
Regăsire / Kristin Hannah; trad.: Lidia Grădinaru - Bucureşti: Orizonturi, 2004
ISBN 973-9342-72-8

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DISTANT SHORES
Copyright © 2002 by Kristin Hannah
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin **EDITURII ORIZONTURI**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

TOAMNA

Există un flux în treburile oamenilor,
Care, folosit la timp, duce la noroc.
Omis, toată călătoria vieții lor
Se limitează la umbre și suferințe.
Pe o astfel de mare plină plutim noi acum,
Și trebuie să urmăm curentul unde duce el,
Altfel ne pierdem aventura.

– SHAKESPEARE, *JULIUS CAESAR*, ACT IV, SCENA III

1

Seattle, Washington

Totul a început cu al doilea martini.

– Hai, mai bea un pahar, spuse Meghann.

– Nici vorbă. Elizabeth nu prea ținea la băutură. Dumnezeu îi era martor că lucrul ăsta se dovedise decisiv cu ani în urmă, în 1976, cînd era la Universitatea din Washington.

– Nu poți refuza să bei la petrecerea mea de aniversarea a patruzeci și doi de ani. Mai ții minte cum m-am îmbătat astă-primăvară cînd ai făcut tu patruzeci și cinci de ani?

Ce dezastru a fost atunci!

Meghann sesiză ezitarea și, ca orice avocat bun, o speculă.

– Am să-l chem pe Johnny să ne ia de aici.

– E chiar așa mare că are și permis de conducere?

– Uite ce-i, mă jignești. *Toți* iubiții mei au carnet de conducere.

– Și eu credeam că n-ai standarde.

– Le mențin cît mai mici cu putință. Meghann ridică mîna și-i făcu semn chelneriței, care veni repede. Mai vrem două

martini. Şi adu-ne şi un platou cu frigărui şi mulţi cartofi prăjiţi.

Elizabeth nu se putu abţine să zîmbească.

– De data asta o să iasă urît.

Chelneriţa se întoarse, puse pe masă două pahare elegante, şi le luă pe cele goale.

– În cinstea mea, spuse Meghann, ciocnindu-şi paharul de al lui Elizabeth.

În următoarea oră, conversaţia alunecă spre vremurile de altădată. Erau prietene de peste douăzeci de ani. În cele două decenii care trecuseră de cînd fuseseră la colegiu, vieţile lor o luaseră în direcţii opuse. Elizabeth îşi pusese toate energiile în activitatea de soţie şi mamă. Meghann devenise avocat de mîna-ntîi specializată în divorţuri, dar prietenia lor era la fel de strînsă. Ani întregi, întrucît Elizabeth şi familia ei se mutaseră din oraş în oraş, ţinuseră legătura prin e-mail şi telefon. Acum, în sfîrşit, locuiau destul de aproape pentru a se vedea în ocazii deosebite. Ăsta era unul din lucrurile pentru care Elizabeth era încîntată că locuia în Oregon.

Cînd sosi şi al treilea rînd, Meghann rîdea zgomotos de sunetul pe care îl scotea casa de marcat.

– Vezi namila aia de iubire arzătoare din colţul ăla? Meghann aruncă o ocheadă şireată unui tînăr care stătea lîngă fereastră şi părea a fi de vîrsta colegiului.

– Şi uite – n-are bretele. Probabil că şi le-a dat jos săptămîna trecută. E exact genul tău.

Meghann căută prin cartofi unul mai crocant.

– Nu toate au norocul să se mărite cu iubitul lor din colegiu, drăguţă. În plus, nu mai am un gen anume. Am avut cîndva. Acum îl păstrez pe cel care mă face fericită.

Fericită. Cuvîntul o izbi cu putere pe Elizabeth.

– Mă întreb dacă un „Olé!" zgomotos de la o fată... Birdie? Care-i problema? Ce ai?

Elizabeth împinse paharul cu martini şi îşi încrucişă braţele. Asta devenise poziţia ei preferată în ultimul timp.

Uneori se pomenea stînd singură în cameră, în picioare, cu braţele atît de strînse la piept încît nici nu putea respira. Era ca şi cum ar fi încercat să ţină în ea ceva care voia să iasă.

– Birdie?

– N-am nimic, zău.

Meghann coborî glasul.

– Ascultă, Birdie. Ştiu că ceva nu e în regulă. Sînt prietena ta. Te iubesc. Povesteşte-mi.

De asta nu bea Elizabeth. Din cauza slăbiciunii, nefericirea ei lua proporţii inimaginabile, iar emoţiile nu se mai lăsau ţinute în frîu. Se uită la prietena sa cea mai bună, şi ştiu că trebuie să spună ceva. Pur şi simplu nu mai putea să ţină totul în ea.

Căsnicia ei eşua. Era greu de crezut; de spus era aproape de neconceput.

Ea şi Jack se iubeau, dar era un sentiment modelat în mare parte din obişnuinţă. Pasiunea dispăruse de mult. Aveau tot mai mult impresia că parcă nu se potriveau deloc la paşi, fiecare dansînd după altă melodie. El voia să facă sex dimineaţa; ea voia noaptea. Şi aşa lăsau să treacă luni fără să facă dragoste, iar cînd, în sfîrşit, ajungeau să facă, pasiunea lor era la fel de sleită ca şi necesitatea.

Totuşi, prietenii îi invidiau. Toţi arătau spre ei şi spuneau: *Uite o căsnicie care durează.* Ea şi Jack erau ca ultimul exponat dintr-un muzeu care se golea de ani de zile.

N-ar fi putut să spună totul. Cuvintele aveau prea multă putere. Trebuia să fie mînuite cu mănuşi rezistente la foc, altfel te-ar fi ars pînă la os.

– Nu sînt prea fericită în ultimul timp; asta-i tot.

– Dar ce-ai vrea?

– O să sune stupid.

– Sînt pe jumătate beată. Nimic n-o să sune stupid.

Elizabeth îşi dori să poată zîmbi la asta, dar inima îi bătea atît de tare încît se simţea ameţită.

– Vreau...vreau să fiu cine am fost cîndva.

– Oh, scumpo. Meghann oftă din greu. Presupun că n-ai vorbit cu Jack despre asta.

– De fiecare dată cînd sîntem aproape de a discuta despre ceva important, intru în panică şi spun că totul e bine. După aceea îmi vine să îmi dau în cap cu un baros.

– Nu ştiam că eşti atît de nefericită.

– Asta-i partea proastă. Nu sînt nefericită. Se prăbuşi în faţă. Coatele ei făcură masa să zăngăne. Sînt doar pustiită.

– Ai patruzeci şi cinci de ani, copiii nu mai stau cu tine şi căsnicia ta s-a învechit, s-a răsuflat şi vrei s-o iei de la capăt. Majoritatea clientelor mele sînt în situaţia ta.

– Oh, bine. Nu numai că sînt nefericită şi supraponderală, sînt şi un clişeu.

– Un clişeu este ceva adevărat în mod obişnuit. Vrei să-l părăseşti?

Elizabeth se uită la mîini, la inelul cu diamant pe care îl purta de douăzeci şi patru de ani. Se întrebă dacă ar putea să şi-l mai scoată.

– Visez să-l părăsesc. Să trăiesc singură.

– Şi în visele alea eşti fericită, independentă şi liberă. Cînd te trezeşti, eşti iar singură şi pierdută.

– Da.

Meghann se aplecă spre ea.

– Ascultă, Birdie, în biroul meu intră zilnic femei care spun că nu sînt fericite. Eu scriu cuvintele acelea care le vor destrăma familiile şi vor frînge multe inimi. Şi ştii ce? Majoritatea dintre ele îşi doresc să fi încercat mai asiduu, să fi iubit mai mult. Sfîrşesc prin a renunţa la casă, economii şi stilul de viaţă pentru o slujbă de la nouă la cinci şi un teanc de facturi, în timp ce scumpul de soţior aşteaptă zece secunde, după care se însoară cu chelneriţa de la Hooters. Aşa că iată un sfat de un milion de dolari de la cea mai bună prietenă a ta şi avocat de divorţuri. Dacă eşti pustie, nu e vina lui Jack, şi nici problema lui, iar părăsindu-l nu rezolvi nimic. E treaba ta s-o faci fericită pe Elizabeth Shore.

– Nu mai ştiu cum să fac asta.

– Oh, pentru Dumnezeu, Birdie, să fim sincere. Pe vremuri erai un cumul de calităţi – talentată, independentă, intelectuală, şi aveai simţ artistic. În anii de colegiu cu toţii credeam că ai să ajungi următoarea Georgia O'Keeffe. Acum organizezi toate evenimentele de strîngere de fonduri din oraş şi îţi decorezi casa. Eu mi-am luat licenţa în drept în mai puţin timp decît îţi ia ţie să alegi materialul pentru o canapea.

– Nu e cinst...

– Sînt avocat. Ce e cinstit nu mă interesează. Glasul i se înmuie. Şi mai ştiu că ţi-a fost foarte greu cu slujba lui Jack. Ştiu cît de mult ţi-ai dorit un loc în care să prinzi rădăcini.

– Ba nu ştii, spuse Elizabeth. Am locuit în peste o duzină de case de cînd ne-am căsătorit, în şase oraşe. Tu ai trăit numai în Seattle. Nu ştii cum e să fii străina din oraş, noua soţie fără prieteni şi fără un C.V. al ei. La dracu', tu ai intrat în colegiu la şaisprezece ani şi totuşi ai reuşit să te acomodezi. Ştiu că m-am lăsat obsedată de casa mea, dar asta pentru că mi-am găsit locul în Echo Beach, Meg. În sfîrşit. Pentru prima dată de cînd nu mai sînt copil, am un cămin. Nu o casă, nu un apartament într-un bloc, nu un loc în care să stau cu chirie un an sau doi. Un cămin. Îşi dădu seama că, practic, ţipa. Jenată, coborî glasul. Acolo mă simt în siguranţă. Tu nu poţi să înţelegi asta pentru că ţie nu ţi-a fost niciodată frică.

Meghann păru să se gîndească la asta. Apoi spuse:

– În regulă, să lăsăm casa. Altceva voiam să spun: nu mai ţin minte de cînd nu te-am mai văzut pictînd.

Elizabeth se îndreptă de spate. Asta era ceva despre care hotărît nu voia să vorbească.

– Am zugrăvit bucătăria săptămîna trecută.

– Foarte nostim! Meghann aşteptă în tăcere un răspuns.

– După ce s-au născut copiii n-am mai avut timp.

Expresia feței lui Meghann era iubitoare, dar fermă.

– Acum ai.

Era o aluzie subtilă că fetele erau acum la colegiu, că rațiunea de a fi a lui Elizabeth nu rămăsese în loc. Numai o femeie fără copii putea să creadă că e atît de simplu s-o iei de la început. Meg nu știa cum este să-ți dedici copiilor douăzeci de ani din viață și apoi să îi vezi plecînd. La emisiunile precum *Oprah*, specialiștii spuneau că asta îți lasă un gol în viață. Au subestimat situația.

Nu era un simplu gol, era un crater. Acolo unde odată erau flori și copaci și viață, acum n-a rămas decît piatră.

Totuși, trebuia să recunoască faptul că și ei îi trecuse prin minte același gînd. Ba chiar încercase de cîteva ori să schițeze cîte ceva, dar era groaznic să întinzi prea tîrziu mîna după un talent și să rămîi cu mîna goală. Nu era de mirare că își revărsase întreaga creativitate în mult iubita ei casă.

– Ca să pictezi e nevoie de pasiune. Sau poate doar de tinerețe.

– Asta să i-o spui lui mutu'. Meghann băgă mîna în geantă și scoase un carnet în a cărui spirală era înfipt un pix. Deschise carnetul și scrise ceva, apoi rupse foaia și i-o dădu lui Elizabeth.

Pe foaie scria: GRUPUL DE SPRIJIN AL FEMEILOR FĂRĂ PASIUNI. JOI, 7,00 / ASTORIA COMMUNITY COLLEGE.

– De aproape un an aștept momentul potrivit să-ți recomand asta.

– Sună ca o întrunire de vedete porno. Despre ce se discută acolo? Cum să rămîi cu rujul pe buze după o partidă de sex oral?

– Nostim! Poate ar trebui să încerci o partidă de sex în picioare. Și numai Dumnezeu știe cîte căsnicii a salvat o partidă de sex oral.

– Meg, eu...

– Ascultă-mă, Birdie. Am o mulțime de cliente din Grays County, și le-am trimis la întrunirea asta. E un grup de femei – majoritatea proaspăt divorțate – care se adună să stea de vorbă. Toate au renunțat la prea multe și încearcă să găsească o cale de întoarcere.

Elizabeth se uită lung la bilet. Știa că Meg aștepta ca ea să spună ceva, dar parcă îi pierise graiul. Una era să se îmbete și să i se plîngă celei mai bune prietene de nefericirea ei, și alta să intre într-o cameră plină de femei străine și să declare că nu avea nici o pasiune în viață.

Spera ca zîmbetul ei să nu arate atît de fragil precum era.

– Mulțumesc, Meg. Păstrîndu-și zîmbetul, îi făcu semn chelneriței și mai comandă un martini.

Echo Beach, Oregon

Ceasul de pe noptieră desena în întuneric, unul după altul, numere roșii. La 6:30 – cu exact treizeci de minute mai devreme – Jack se întinse și decuplă soneria.

Rămase întins, uitîndu-se la dîrele de lumină care se strecurau printre lamelele jaluzelelor. Dormitorul era dungat în benzi albe și negre; straturile de întuneric făceau ca totul să pară ciudat de nefamiliar. Își dădu seama că afară ploua. Altă zi cenușie, mohorîtă. O vreme obișnuită pentru început de decembrie pe coasta Oregonului.

Elizabeth dormea lîngă el, cu părul argintiu răsfirat pe fața de pernă albă. Jack îi auzea răsuflarea ușoară și din cînd în cînd un sforăit înăbușit care însemna că era posibil să se trezească răcită. Probabil o prinsese răceala săptămîna trecută cînd fusese la Seattle.

La începutul căsniciei lor, dormeau întotdeauna ghemuiți unul într-altul, dar, undeva pe drum, simțiră nevoia de spațiu

între ei. În ultimul timp ea începuse să doarmă chiar pe marginea saltelei.

Însă astăzi lucrurile păreau să se schimbe în bine. În sfîrşit, la patruzeci şi şase de ani, lui avea să i se mai dea o şansă. O companie de televiziune începea un program săptămînal de sport, care avea să acopere principalele discipline sportive din nord-vest; compania se afiliase la NBC. Dacă primea slujba salvatoare de realizator, trebuia să facă naveta trei zile pe săptămînă, dar cum urma să obţină nişte bani în plus, asta nu avea să fie un inconvenient aşa de mare. Era un pas al naibii de important de la banalele reportaje locale pe care le făcea.

(Nu acolo *ar fi trebuit* el să fie, nu acolo îi era locul, dar uneori o greşeală poate să distrugă un om.)

Avea să fie iar *cineva*.

În ultimii cincisprezece ani muncise de-i ieşiseră ochii, progresînd cu paşi prea mici pentru a putea fi observaţi. Mutîndu-se dintr-un orăşel împuţit în altul, îşi ispăşise greşelile. Astăzi, în sfîrşit, avea un prilej decent, o şansă să reintre în joc. Nu avea să mai scape mingea nici de-al dracului!

Se dădu jos din pat şi imediat icni de durere. Clima asta umedă îi făcea zile fripte din cauza genunchilor. Strîmbîndu-se, porni şchiopătînd spre baie. Ca de obicei, fu nevoit să calce pe mostre de ţesături, resturi de vopsea şi reviste deschise. Birdie redecora de luni de zile dormitorul, planificînd fiecare mişcare de parcă era coordonatorul apărării într-un meci de Supercupă. Aceeaşi poveste şi în sufragerie. În fiecare colţ erau mormane de materiale, aşteptînd acel moment extrem de rar – ca soţia lui să ia o decizie.

Făcuse deja duş şi se bărbierise cînd Elizabeth intră împleticit în baie, legîndu-şi cordonul gros din bumbac de la halatul de baie.

– 'Neaţa, spuse ea cu un căscat. Doamne, mă simt ca bătută! Cred că am răcit. Te-ai sculat devreme.

El simţi o undă de dezamăgire că ea uitase.

– Azi e ziua cea mare, Birdie. Mă duc la Seattle pentru interviul ăla.

Fruntea ei se încreţi uşor, apoi îşi aduse aminte.

– Oh, da. Sînt sigură că ai să primeşti slujba.

Pe vremuri Birdie i-ar fi ridicat moralul, asigurîndu-l că totul avea să iasă bine pînă la urmă, că era destinat măreţiei. Dar în ultimii ani obosise; amîndoi obosiseră. Iar el ratase atîtea slujbe de-a lungul anilor încît nu era de mirare că ea nu mai credea în el.

Se străduise din răsputeri să se prefacă fericit aici, să se convingă pe sine că tot ce dorea de la viaţă era să fie realizatorul emisiunii sportive locale de la prînz, care acoperea în majoritate sporturile de liceu, la categoria juniori. Însă Birdie ştia că el doar tolera să trăiască în acest tîrg de nimic aflat la periferia unui oraş mare. El chiar detesta să fie o celebritate de nivel mediu. Toate astea nu făceau decît să-i aducă aminte cine fusese cîndva.

Ea îi zîmbi aşa, de formă.

– Mai mulţi bani or să fie grozavi, mai ales că fetele sînt la colegiu.

– Poţi s-o mai spui o dată.

Atunci ea ridică privirea spre el.

– Slujba va face ca totul să fie mai bine, Jack?

Întrebarea soţiei îi aspiră aerul din plămîni. Doamne, era sătul de discuţia asta! Nesfîrşita ei căutare a răspunsului la *ce se întîmplă cu viaţa noastră* era epuizantă. Cu ani în urmă, încercase să-i spună că fericirea ei nu trebuia să depindă de el. O văzuse renunţînd din ce în ce mai mult la ea. Nu putuse împiedica acest lucru, sau nu-l împiedicase, dar într-un fel era numai vina lui. Se săturase pînă peste cap de asta.

– Nu azi, Elizabeth.

Ea îi aruncă o privire jignită, cu care el deja se obişnuise.

– Bineînţeles. Ştiu că pentru tine e o zi mare.

– Pentru *noi*, spuse el, de-acum supărat.

Zîmbetul ei era prea luminos pentru a fi adevărat.

– Am găsit un loc unde să sărbătorim noua ta slujbă.

Schimbarea bruscă a subiectului era modul lor de a netezi momentele aspre din căsnicia lor. Ar fi putut să rămînă supărat, să forţeze o discuţie, dar ce rost ar fi avut? Birdie nu riposta, şi nu mai era de spus nimic nou.

– Unde?

– E o tabără într-o rezervaţie de urşi în Alaska. Un loc unde ajungi cu avionul, stai la cort şi te uiţi cum trăiesc urşii grizzly în mediul lor natural. Am văzut pe Travel Channel un interviu cu patronul, Laurence John.

El îşi desfăcu prosopul de la talie şi îl aruncă la întîmplare pe marginea căzii. Gol, se întoarse şi deschise debaraua de haine, luă o pereche de chiloţi, şi-i puse şi se întoarse spre ea.

– Credeam că o să spui să luăm cina la Heathman şi să dansăm în Sala de Cristal.

Ea veni ezitant înspre el. El văzu că îşi răsucea verigheta – un gest nervos deprins de mult.

– Mă gîndeam că poate dacă am pleca... dacă am avea o aventură...

El ştia la ce se gîndea ea, şi n-ar fi mers. O nouă locaţie nu era decît o altă scenă pe care să se joace aceleaşi scenete vechi, să se rostească aceleaşi replici cunoscute. Totuşi, o mîngîie cu blîndeţe pe obraz, sperînd să nu-şi demaşte cinismul. Nimic nu-i displăcea mai mult decît s-o facă să sufere, deşi în ultimii ani ea devenise atît de fragilă încît sarcina de a-i proteja sentimentele era imposibilă.

– Tabăra de urşi sună grozav. O să împărţim acelaşi sac de dormit?

Ea zîmbi.

– Asta se poate aranja.

El o trase la pieptul său.

– Ce-ar fi să sărbătorim aici, în patul nostru, cînd ajung acasă?

– Aş putea să-mi pun chestia aia marca Victoria Secret pe care mi-ai dăruit-o.

– N-am să mă pot concentra toată ziua. O sărută. Fu un sărut lung şi dulce, plin de promisiuni. Genul de sărut pe care aproape că-l uitase. Preţ de o fracţiune de secundă, îşi aminti ce fusese între ei odată, pe vremea cînd era incredibil de bine să facă sex. Cînd o zi petrecută în pat era alegerea excelentă.

Se dădu puţin înapoi şi se uită la faţa ei frumoasă şi zîmbitoare. Cîndva, nu prea demult, se iubiseră necondiţionat. Îi era dor de zilele acelea, de sentimentele acelea.

Poate că...

Poate că astăzi, pentru ei chiar putea să se schimbe totul.

2

Traficul în Seattle se desfăşura foarte anevoios. Lui Jack nu-i venea să creadă că erau atîtea maşini pe şoseaua principală. Oraşul era un tablou cenuşiu, învăluit în ceaţă, susţinut de beton. Pînă şi Lake Union era astăzi posomorît ca şi ploaia care nu mai contenea. La fiecare cîteva minute se auzea sunetul unui claxon şi scrîşnet de cauciuc pe pavajul ud.

Îi plăcea la nebunie înghesuiala şi agitaţia din jur. Energia. Era pentru prima dată, după mult timp, cînd se afla într-un oraş în continuă mişcare. Industria tehnologică îi dăduse oraşului Seattle o dinamică, o nervozitate pe care nu o cunoscuse pe vremuri.

Traversă podul plutitor. Nu mai fusese aici de ani de zile, probabil de pe vremea cînd era student la Universitatea Washington. Schimbările erau uimitoare.

În anii '70, Bellevue luase fiinţă ca o comunitate pentru navetiştii care doreau un stil de viaţă rural. Familiile se instalau în grupuri, cumpărînd case cu trei niveluri în fundături cu nume precum Rain-Shadow Glen şi Marvista Estates. De la est la vest şi de la nord la sud fusese turnat în fîşii cu patru benzi asfalt negru şi gros. Înainte ca străzile să se fi uscat bine, au răsărit mall-urile. Clădiri ca nişte cutii de pantofi, cu acoperiş plat şi laturi albe care se înghesuiau una într-alta sub strălucirea neonului firmelor. Ani de zile, suburbia s-a dezvoltat vertiginos; la sfîrşitul anilor '80 semăna cu sudul Californiei.

Apoi a explodat Internetul. Microsoft şi Immunex s-au mutat în această înşiruire de case rurale şi, dintr-o dată, a fost nevoie de un *oraş*. Un loc pe care numărul crescînd de oameni activi, milionari tineri să-l poată numi cămin. Schimbările au venit tot atît de repede ca banii. Mall-urile au cedat locul shopping center-elor frumoase. Restaurante moderne ofereau prînzuri în aer liber direct pe asfalt, la mese cu umbrele. Barnes şi Noble au construit cel mai modern supermagazin în vechea popicărie.

În colţul intersecţiei lui Main Street cu 106th Street se înălţa o clădire impozantă şi luxoasă, o combinaţie strălucitoare de beton şi sticlă cu o modernă faţadă rococo. Era o reprezentare perfectă a „noului" Bellevue, costisitoare, îndrăzneaţă şi modernă.

Jack parcă în fața clădirii. Rămase un minut în mașină, adunîndu-și încrederea în sine, apoi se îndreptă spre clădire și intră. La etajul al șaptesprezecelea își îndreptă repede cravata de mătase – mai mult din obicei decît dintr-un adevărat simț al ținutei impecabile – și păși în eleganta zonă de recepție din sticlă și aramă.

Se gîndi: *Ești Fulgerul Săritor Jack. Ar fi norocoși să pună mîna pe tine;* apoi se duse spre birou.

Recepționera îi zîmbi radioasă.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Sînt Jack Shore și îl caut pe Mark Wilkerson.

– O clipă, vă rog. Ridică receptorul și îl anunță. După ce închise, spuse: Luați loc. Imediat va veni cineva.

El se așeză pe canapeaua lucioasă din piele roșie. Cîteva minute mai tîrziu, o femeie se apropie de el. Era înaltă și subțire – frumos corp. Bijuteria de aur de la gîtul ei sclipea în lumina fluorescentă de deasupra capului. Îi întinse mîna.

– E o plăcere să vă cunosc, domnule Shore. Sînt Lori Hansen. Tata spunea mereu că erați cel mai bun mijlocaș pe care l-a avut vreodată NFL. Mă rog, dumneavoastră și Joe, desigur.

– Mulțumesc.

– Poftiți, vă rog.

Jack o urmă pe un coridor larg cu pardoseala de marmură. Peste tot erau oameni adunați ciorchine în jurul copiatoarelor sau în dreptul ușilor. Cîțiva îi zîmbiră cînd trecu pe lîngă ei; cei mai mulți îl ignorară.

În cele din urmă, ajunseră la destinație – o ușă închisă. Ea bătu ușurel și o deschise.

Jack închise ochii o fracțiune de secundă și vizualiză succesul – *Fulgerul Săritor Jack* – apoi zîmbi încrezător.

Bărbatul de la birou era mai în vîrstă decît se așteptase Jack – poate șaptezeci sau mai mult.

– Jackson, spuse el ridicîndu-se şi întinzînd mîna. Eu sînt Mark Wilkerson.

Dădură mîna.

– Ia loc, spuse Mark, arătînd scaunul din faţa biroului său uriaş de mahon.

Jack se aşeză.

Mark nu. Rămase în picioare de cealaltă parte a biroului, părînd să ocupe un spaţiu exagerat. Într-un costum negru Armani, Wilkerson era prototipul autorităţii şi puterii, ambele deţinute de atîta timp încît probabil că mîinile îi erau bătătorite. El avea cea mai mare companie de producţie din nord-vest.

În cele din urmă, se aşeză şi el.

– Am văzut înregistrările tale. Eşti bun. De fapt, m-a mirat cît de bun eşti.

– Mulţumesc.

– Au trecut cincisprezece ani de cînd jucai la Jets?

– Da. Mi-am paradit genunchiul. După cum sînt sigur că ştiţi, am ajuns cu echipa mea să cîştigăm Supercupa.

– Eşti un premiant Heisman. Da, victoriile obţinute în trecut sînt absolut impresionante.

Oare punctase uşor cuvîntul *trecut*, sau îşi imaginase Jack asta?

– Mi-am făcut datoria în televiziunea locală, după cum puteţi vedea din C.V.-ul meu. În cei doi ani de cînd sînt la staţie, ratingurile au crescut considerabil. Se aplecă şi întinse mîna după servietă. Mi-am permis să schiţez nişte idei pentru emisiunea dumneavoastră. Mă gîndesc că poate fi dinamită.

– Cum e cu drogurile?

Şi uite aşa, dintr-o dată, Jack ştiu că s-a terminat.

– Asta a fost demult. Speră să nu pară înfrînt. Cît am fost în spital, m-am deprins cu analgezicele. Reţelele mi-au dat o şansă mare – *Fotbalul de luni seară* –, dar mi-am bătut joc de ea. Eram tînăr şi prost. N-o să se mai întîmple. Sînt curat

de ani de zile. Întrebaţi-i pe patronii mei anteriori. Ei vor garanta pentru etica muncii mele.

– Nu sîntem o companie uriaşă, Jack. Nu ne putem permite genul de scandaluri şi dezamăgiri care este procedura standard ce operează în reţele. Adevărul e că te-au stricat drogurile. Nu văd cum mi-aş putea risca succesul cu tine.

Jack îşi dori să fi putut fi omul care fusese odată. Acel om ar fi spus: *Bagă-ţi în fundul ăla alb şi zbîrcit micul program TV de rahat.* În loc de asta spuse:

– Pot să fac treabă bună pentru dumneavoastră. Daţi-mi o şansă.

Fiecare cuvînt avea un gust amar pe limba lui, dar un om cu ipotecă, cu acţiuni a căror valoare era în scădere, şi două fete la colegiu nu avea de ales.

– Îmi pare rău, spuse Mark, deşi nu părea să-i pară.

– De ce v-aţi mai deranjat să mă intervievaţi?

– Fiul meu şi-a amintit de tine din universitate. S-a gîndit că o întîlnire faţă în faţă o să mă facă să mă răzgîndesc în privinţa ta. Aproape că zîmbi. Dar fiul meu are propriile lui probleme cu abuzul de droguri. Bineînţeles, el crede că omului trebuie să i se mai dea o şansă. Eu nu.

Jack îşi luă servieta. Pe vremuri credea că abandonarea fotbalului era pierderea lui cea mai mare. Asta îl împinsese în primul rînd spre flaconul cu pastile.

Dar se înşelase.

Nimic nu era mai rău decît erodarea lentă, continuă a respectului de sine. Momente precum acestea aveau darul de a uza un om.

În cele din urmă, se ridică. Îşi adună toată tăria pentru a zîmbi şi a spune:

– Vă mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine.

Deşi n-ai vorbit cu mine, penis încrezut, n-ai vorbit deloc.

Apoi ieşi din birou.

Elizabeth stătea în sufragerie avînd în poală mostre de țesături, de vopsele și pagini din reviste ilustrate, dar nu se putea concentra asupra sarcinii imediate.

Poate diseară, se tot gîndea ea.

Ani de zile ascultase talk show-urile din timpul zilei de la televizor. Psihiatrii erau de părere că pasiunea putea fi reaprinsă, că dragostea pierdută pe autostrada aglomerată a consolidării unei familii putea fi regenerată.

Spera să fie adevărat, pentru că ea și Jack erau în mare impas. După douăzeci și patru de ani de căsnicie, uitaseră cum să se iubească; acum, din legătura lor rămăsese doar un firicel subțire.

Căsnicia lor era ca o pătură veche care se rodea de ani de zile. Dacă nu era reparată – și cît mai repede – fiecare din ei s-ar fi ales cu o mînă de ațe colorate. Nu putea să se prefacă întruna că lucrurile aveau să se îndrepte de la sine.

Trebuia *să facă* ceva. Acesta era un lucru pe care îl propovăduiau psihiatrii: Ca să ai rezultate, trebuie să acționezi.

Diseară avea să fie un nou început pentru ei, era hotărîtă în privința asta.

Se duse la treburile ei, dar păstră toată ziua în minte acest scop. În cele din urmă veni acasă și pregăti mîncarea lui preferată: *coq au vin*.

Aroma ispititoare de pui cu vin și mirodenii umplea casa. Îi luă aproape o oră să aprindă focul în șemineul din sufragerie (materialele inflamabile erau întotdeauna treaba lui Jack, ca și ducerea gunoiului și plătitul facturilor). Cînd termină, aprinse lumînările cu parfum de scorțișoară, care erau preferatele ei. Apoi stinse luminile. La lumina lumînărilor, galbenul pereților părea dulce ca untul topit. De o parte și de alta a canapelei cu tapițerie în albastru deschis și galben, două măsuțe de mahon închis licăreau în ape roșii și aurii.

Toată casa arăta ca un decor de film.

Cînd totul fu perfect, alergă în baie şi făcu un duş, se epilă de două ori pe picioare şi îşi dădu pe tot corpul cu loţiune mirosind a migdale.

În sfîrşit, se duse la sertarul cu lenjerie şi scotoci printre chiloţi Jockey For Her de toată ziua şi sutiene de bumbac Calvin Klein pînă dădu de camizolul de mătase albă cu dantelă şi chiloţeii pe care le primise cadou de la Jack de Ziua Îndrăgostiţilor în urmă cu cîţiva ani. Poate mai mult de cîţiva. Nu le purtase niciodată. Cît trecuse de cînd el voia s-o vadă în lenjerie sexy?

Se încruntă.

Păreau îngrozitor de mici.

Iar fundul ei era îngrozitor de mare.

„Nu te face de rîs", îşi spuse ea, dînd să le pună la loc.

Atunci se zări în oglindă. O femeie de patruzeci şi cinci de ani se uita la ea – riduri şi tot tacîmul. Cîndva, oamenii îi spuneau că seamănă cu Michelle Pfeiffer. Firește, asta fusese în urmă cu zece ani şi zece kilograme.

Se uită la articolele de lenjerie din mîinile ei. Mărimea zece. Cu o mărime mai mici. Nici nu era chiar atît de mult, zău aşa...

Măcar de-ar fi putut să înlăture pe cale chirurgicală amintirea faptului că avusese cîndva mărimea şase.

Foarte încet, îşi trase pe cap camizolul. Era doar o idee de cămăşuţă, scurtă pînă la coapse.

Poate chiar era sexy.

În plus, în casă era întuneric. Plină de speranţă, îşi puse chiloţeii şi scoase un oftat de uşurare. Strîmţi, dar se puteau purta.

Se uită în oglindă.

Aproape drăguţă.

Poate că avea să meargă. Poate că totul putea să se inverseze prin cîteva mici schimbări în obişnuinţă...

Se duse la dulapul ei, scoase halatul de mătase de un albastru intens, care era tot un cadou primit demult, şi şi-l puse pe ea. Ţesătura îi mîngîie pielea netedă, parfumată, şi brusc *se simţi* sexy.

Se fardă cu mare grijă, conturîndu-şi pleoapele à la Cleopatra, cu dermatograf şi aplică un strat de luciu de buze.

Cînd termină, era şase treizeci şi îşi dădu seama că Jack întîrzia.

Îşi turnă un pahar de vin şi se duse în camera de zi să aştepte. Cînd termină şi al doilea pahar, era îngrijorată. Îl sună pe celular, dar nu răspunse.

De aici pînă în Seattle era drum lung – cel puţin trei ore şi jumătate. Dar dacă ar fi plecat tîrziu, ar fi sunat...

La opt, cina era compromisă. Puiul se desprinsese de pe oase, iar ceapa se topise. Nu rămăsese sos nici de gust.

„Perfect."

Atunci auzi cheia în uşa de la intrare.

Prima ei reacţie fu un val de supărare. *Ai întîrziat* erau cuvintele care îi umpleau gura, dar inspiră adînc şi slobozi aerul încetişor, egal. Şi ce dacă el ar fi trebuit să sune?

În noaptea asta, voia să fie amanta lui, nu soţia lui. Îi turnă un pahar de vin şi se îndreptă spre uşă.

El stătea în prag, uitîndu-se lung la ea.

Şi ea ştiu.

– Bună, iubito, spuse el fără să zîmbească. Îmi pare rău că am întîrziat. Nu comentă nimic – nici focul, nici lumînările, nici ţinuta ei.

Ea veni către el, simţindu-se dintr-o dată stîngace în halatul ei de mătase.

– N-am căpătat slujba.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea încet, ştiind care avea să fie răspunsul.

– Wilkerson n-a vrut să mizeze pe un tip care obişnuia să

ia droguri. Jack îi zîmbi cu atîta tristeţe încît îi frînse inima. Cred că unele lucruri nu mor niciodată.

Ea vedea cît de rău suferea, dar, cînd întinse mîna spre el, bărbatul se feri. Intră în camera de zi şi rămase cu privirea pironită în foc.

– Mai ţii minte cînd ţi-ai paradit genunchiul? spuse ea, urmîndu-l. Am tras toate draperiile din rezerva ta de la spital, şi m-am urcat în pat lîngă tine, şi...

– Asta a fost demult, Birdie.

Ea se uită lung la el, neştiind ce să spună. Deşi era la o distanţă de nici o lungime de braţ, se simţea de parcă era la zeci de kilometri. Douăzeci şi patru de ani de căsnicie, şi iată-i acum – amîndoi nesiguri, incapabili să-şi ofere unul celuilalt o mînă de sprijin. Ea nu ştia ce să-i mai spună, sau dacă trebuia să mai spună ceva.

– Poftim. Bea un pahar de vin.

El luă paharul şi se aşeză, apoi deschise servieta şi scoase un teanc de hîrtii. Fără să ridice privirea, spuse:

– Pot să aprind lumina? Nu văd nimic aici.

– Sigur. Ea se îndepărtă repede, ca nu cumva el să observe cît o rănise. Apoi se înfăşură mai strîns în halatul ei caraghios şi se îndreptă spre bucătărie. Îţi aduc ceva de mîncare.

– Te iubesc, Birdie, spuse Jack în urma ei.

– Mda, răspunse ea încet, îndepărtîndu-se. Şi eu te iubesc.

3

Dimineaţa următoare, Elizabeth şedea pe un taburet la masa din bucătărie, ţinînd strîns în mîini o cană cu ceai de muşeţel.

– Cafea? întrebă Jack, turnîndu-şi o ceaşcă.

– Nu, mulţumesc. Încerc să renunţ la cofeină.

– Iarăşi?

– Da, iarăşi. Lăsă cana jos, pe blatul de marmură al mesei. Degetele ei se plimbară pe suprafaţa aspră de ceramică striată a cănii, pe coada uşor curbată. Cana era una din multele ei relicve, o amintire din perioada ceramicii. Deseori se gîndea că, atunci cînd avea să moară, un antropolog putea să-şi dea seama cine fusese ea, judecînd după hobby-urile ei. Ceramică. Sticlă colorată. Cergi. Bijuterii confecţionate din linguri vechi de argint. Macrame. Fotografii şi albume. Artă fotografică. Şi apoi mai erau cursurile nesfîrşite pe care le urmase la colegiile locale. Literatura shakespeariană, istoria artei, ştiinţe politice. O dată ce îşi pierduse îndemînarea de a picta, pornise în căutarea unui înlocuitor, ceva care să aprindă în ea un foc de creativitate. Nimic nu ţinuse.

Jack spălă ibricul de cafea şi îl puse cu grijă la locul lui. Arăta obosit, şi nu era de mirare. Se sucise şi se învîrtise toată noaptea.

– De ce nu stai azi acasă? întrebă ea. Am putea lua masa în oraş. Poate facem o plimbare pe plajă. Sau să facem cumpărături de Crăciun. Toate magazinele sînt împodobite.

– E prea frig.

Ea nu ştiu ce să mai spună. Odinioară n-ar fi contat dacă ploua sau ningea. Important era să fie împreună. Acum, pînă şi vremea intervenea între ei.

El veni lîngă ea, o atinse pe umăr şi spuse încet:

– Îmi pare rău.

Ruşinea din ochii lui aproape o nimici. O duse înapoi în timp. Preţ de o secundă, tot ce văzu în bărbatul de lîngă ea era băiatul de care se îndrăgostise cu mulţi ani în urmă.

– O să mai ai şi altă ocazie.

– Te iubesc, Birdie.

De data asta, era sigură că el vorbea serios.

– Şi eu te iubesc.

– Oare de ce n-o fi asta suficient?

Lui Elizabeth îi venea să-şi ferească privirea.

– Ce vrei să spui?

– Ei hai, Birdie, mereu ai vrut să avem discuţia asta, nu-i aşa? Eterna întrebare arzătoare „Ce s-a întîmplat cu noi?" Ei bine, acum e rîndul meu să întreb. De ce nu ne mulţumim cu ce mai avem încă?

– Eu una vreau să mă mulţumesc.

– N-ar trebui să fie aşa de greu, spuse el atît de încet încît ea trebui să-şi încordeze auzul.

Conta ce spunea ea acum; ea ştia asta. Foarte rar li se întîmpla să îndrăznească să abordeze adevărul nefericirii lor. Însă nu se putea imagina fiind sinceră şi spunînd *Mă tem că nu ne mai iubim*.

– Ştiu. Atît reuşi să spună.

Umerii lui Jack căzură; pe faţa lui apăru o expresie de nemulţumire.

– Mă termini, Elizabeth, spuse el, retrăgîndu-se cu un pas. Suspini şi te lamentezi cît de nefericită eşti, dar cînd, în sfîrşit, încerc să discut treaba asta, refuzi să vorbeşti.

– N-am spus că sînt nefericită. În acea clipă îşi dori din toată inima să nu fi spus asta. Însă lucrul acela căruia îi dădeau acum tîrcoale era atît de... mare... încît o înspăimînta.

– Fireşte că n-ai spus. De fapt, tu nu *spui* niciodată nimic.

– De ce aş spune? Oricum nu mă asculţi.

Se uitară unul la celălalt, nici unul neştiind unde aveau să ajungă. Teama că unul din ei avea să recunoască în cele din urmă adevărul era ţesută în tăcerea care îi învăluia.

– Bine, atunci, spuse în cele din urmă Jack. Plec la lucru. Poate că astăzi dau lovitura cu reportajul acela grozav.

Cu asta, se înscriseră din nou pe autostrada confortabilă

a vieţilor lor. O fi semnalizat Jack scurt întoarcerea, dar în cele din urmă, nici o bandă nu permitea schimbarea direcţiei.

Jack stătea în picioare în faţa stadionului, frecîndu-şi mîinile de frig. Prin parcare bătea un vînt rece, măturînd frunzele şi fărîme de moloz.

– V-am prezentat cele două echipe care se întrec în campionatul de fotbal din acest an State Boys B-8, spuse el, oferind camerei de filmat unul dintre zîmbetele lui pentru relaţia cu publicul. Or fi ele mici ca mărime şi număr, dar compensează ca însufleţire şi hotărîre. Din centrul oraşului Portland, a transmis Jackson Shore.

În clipa în care camera se opri, îi aruncă microfonul cameramanului.

– La dracu', e tare frig aici, spuse el încheindu-se la haină. Îşi flutură mîna în semn de rămas-bun, îndreptîndu-se repede înapoi spre sediul staţiei TV. Ar fi putut să aştepte să meargă cu maşina, dar băieţilor din echipa tehnică le lua o veşnicie să-şi strîngă echipamentul.

O dată ajuns la căldura din sediu, îşi luă o cafea cu lapte dublă şi intră în biroul său. Acolo se aşeză la biroul lui ieftin din metal, şi încercă să se gîndească la ceva de făcut. Nu-i veni nimic în minte. Se ridică şi se duse la fereastră. Afară, ziua era cenuşie ca plumbul. Cernea mărunt, o burniţă aproape invizibilă cu ochiul liber. Semafoarele aruncau pe pavajul ud raze de lumină roşie şi verde.

Putea oricînd să se ducă la colegiu şi să vadă ce se întîmpla cu Ducks, dar echipa lor de baschet nu părea promiţătoare.

Poate că ar fi fost ceva să se intereseze de Trail Blazers...

Se auzi o bătaie în uşă.

– Intră, spuse el, neîndrăznind totuşi să se întoarcă. Ştia că ar fi trebuit să ridice privirea, indiferent cine ar fi intrat,

dar cînd era într-o pasă atît de proastă îi lua cîteva secunde să-şi compună acel zîmbet de relaţii cu publicul.

– Domnule Shore...

În cele din urmă, se întoarse. Era Sally nu-mai-ştiu-cum, una dintre noii asistenţi de producţie. Era tînără, frumoasă şi ambiţioasă. Recunoscuse la ea acea ambiţie de prima dată cînd o văzuse. Privind-o acum şi văzîndu-i focul pătimaş din ochi, se simţi şi mai obosit.

– Cu ce pot să te ajut?

– Voiam să vă mulţumesc pentru seara de marţi.

Jack se gîndi o clipă.

– A, da. Bridgeport Pub. O mînă de producători şi realizatori se duseseră acolo după program. În ultimul moment, Jack o invitase pe Sally.

Ea îi zîmbi şi, preţ de o clipă, el fu hipnotizat de ochii ei albaştri.

– A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi şi pe mine.

– M-am gîndit că e bine pentru tine să mai ieşi puţin cu producătorii. E greu de pătruns în branşa asta.

Ea veni cu un pas mai aproape.

– Aş vrea să mă revanşez.

– În regulă.

– Drew Grayland.

El nu ştia la ce se aşteptase, dar în mod sigur nu la asta.

– Centrul de la Panther?

– Surioara mea a fost sîmbătă seară la o petrecere cu el. Mi-a spus că a băut numai băuturi tari şi a consumat tot felul de droguri, apoi a luat o fată în camera lui. Cînd fata a ieşit de acolo, plîngea şi avea hainele sfîşiate. În noaptea aceea, mai tîrziu, un şofer beat a lovit un cîine pe Cascade Street. Se zvoneşte că şoferul era Drew, şi că poliţia din campus muşamalizează afacerea. Ştiţi că joi e marele meci UCLA.

Jack nu avusese niciodată un pont ca ăsta.

– Chestia asta ar putea fi o ştire de senzaţie. Îşi permise să viseze preţ de o secundă – un reportaj naţional transmis la o oră de vîrf, chipul lui la toate televiziunile din America. Iar Henry, reporterul-şef al rubricii de sport, era plecat din oraş. O vacanţă în regiunile slab populate ale Australiei.

– Pot să fiu asistenta dumneavoastră la reportajul ăsta? întrebă Sally.

– Sigur. Va trebui să vedem dacă femeia a înaintat vreo plîngere împotriva lui. Nu ne putem baza pe bîrfele din campus.

Sally deschise un carnet şi începu să ia notiţe.

– Am să discut cu directorul de la ştiri. Tu te ocupi de întrebări şi de piste. Vom începe cu poliţia campusului. Ne întîlnim în hol în... Se uită la ceas. Era douăsprezece douăzeci şi cinci. În treizeci de minute e bine?

– Perfect.

– Şi mulţumesc, Sally.

– Viaţa e ca un bumerang.

Ea îi zîmbi cu toată faţa, şi el simţi atunci o undă din vechea încredere în sine.

Cînd Elizabeth ajunse acasă, era obosită frîntă. Întrunirea de la bibliotecă se prelungise, grupului de studiu îi luase aproape o oră pînă să înceapă, iar tîmplarul cu care stătuse de vorbă era prea scump ca să şi-l poată permite.

Istovită, îşi aruncă poşeta pe masa din bucătărie şi ieşi pe verandă, aşezîndu-se în balansoar. Mişcarea egală, scîrţîitoare, a balansoarului îi linişti nervii zdruncinaţi.

În faţa ei se întindea oceanul nesfîrşit de bronz. Peluza de un verde intens, încă umedă de la ploaia de după-amiază, licărea în soarele care apunea. Doi brazi bătrîni, cu crengile aplecate, încadrau perfect priveliştea.

Un *măcar dacă* îi trecu prin minte; se scutură imediat de el. Vremurile în care picta rămăseseră mult în urmă. Dar dacă

n-ar fi rămas, dacă ea n-ar fi lăsat să se răcească pasiunea odată fierbinte, asta ar fi pictat.

În apropiere, o pasăre croncăni zgomotos. O cioară care, fără îndoială, o dojenea că îndrăznise să-i invadeze spațiul.

Dar acesta era locul *ei*, mîngîierea ei. De la cei trei sute de bulbi pe care îi plantase în grădină, la gardul pe care ea îl făcuse și îl vopsise în alb, și pînă la fiecare mobilă din casă. Fiecare centimetru pătrat al acestei proprietăți îi reflecta visele. Oricît de nefericită sau stresată era, putea să iasă pe veranda asta liniștită, să privească oceanul și se simțea împăcată.

Se uită cum soarele auriu se scufunda încet în oceanul ce se întuneca, apoi se ridică și intră în casă.

Era timpul să pregătească cina.

Tocmai intra pe ușă cînd sună telefonul. Răspunse.

– Alo?

– Hei, puștoaico, azi te-ai rezervat pentru coasta Oregonului?

În ciuda oboselii, Elizabeth zîmbi.

– Bună, Meg. Îmi pare bine că te aud. Se prăbuși într-un fotoliu cu tapițerie în dungi albastre și galbene, și își puse picioarele pe sofaua în ton. Ce este?

– Azi e joi. Voiam să-ți aduc aminte de întrunirea aia. *Femeile fără pasiuni*.

Zîmbetul lui Elizabeth se stinse.

– Da, n-am uitat, spuse ea, deși bineînțeles că uitase.

– Te duci?

Da, cum să nu! să intre într-o cameră plină de persoane necunoscute și să recunoască în fața lor că nu avea nici o pasiune.

– Nu, de fapt, nu mă duc. Nu e genul meu.

– Și care anume e genul tău?

Asta durea.

– Acum vorbeşte avocatul din tine.

– Ce faci diseară, aranjezi în ordine alfabetică sertarul cu condimente? Crede-mă, Birdie, într-o zi ai să te trezeşti că ai şaizeci de ani şi n-ai să mai ţii minte cînd ai fost fericită ultima dată.

Elizabeth nu răspunse la asta. Acelaşi scenariu urît îi trecuse şi ei prin minte. Des.

– Dacă m-aş duce – şi nu capitulez, reţine – cum ar fi?

– Un grup de prietene care se adună ca să discute, probabil, cum e să fii pierdut în mijlocul vieţii.

Asta nu suna prea rău; ea se gîndise la Inchiziţie.

– Ar trebui să vorbesc şi eu?

– Nu, Marcel Marceau, tu ai putea să stai acolo ca o stîncă.

– Chiar crezi că asta m-ar ajuta?

– Să ne înţelegem. Dacă nu te duci zilele astea, săptămîna viitoare am să-ţi fac aşa un tămbălău încît joia următoare ai să te rogi să te duci.

Elizabeth nu se putu abţine să rîdă. Cu ani în urmă, cînd Meg trecuse prin cumplitul şi sfîşietorul ei divorţ, ea o tratase exact la fel. Uneori o prietenă trebuie să te întărească; despre asta era vorba.

– Bine, mă duc.

– Îmi promiţi?

– Îţi promit. Tu n-ai vreun amărît de tată de hărţuit?

– Nu, acum n-am, dar am o întîlnire. E italian. Giuliano.

– I-ai terminat în sfîrşit pe americani?

Mai vorbiră vreo douăzeci de minute despre lipsa unei vieţi amoroase a lui Meghann, apoi închise. Elizabeth îşi turnă un pahar de vin şi scoase din congelator două bucăţi de piept de pui. Le puse la dezgheţat în cuptorul cu microunde, şi se duse să verifice robotul telefonic. Găsi un mesaj de la Jamie, fata ei cea mică, şi unul de la Jack. El era pe urmele unui reportaj baban şi avea să vină acasă foarte tîrziu.

– Acum ştiţi care e situaţia, fani ai sportului, spuse ea cu glas tare. Asta era încă una din trăsăturile ei de femeie mai în vîrstă şi cam nebună: vorbea singură. Am să mă duc la întrunire.

Făcu un duş, apoi intră în debaraua de îmbrăcăminte. Se uită la hainele frumos aranjate. Foarte multe din ele erau viu colorate: eşarfe pictate manual, pulovere tricotate, de asemenea, manual, ţesături cu imprimeuri executate cu ajutorul sitei. Îi plăcea arta în toate formele ei. Încă din adolescenţă era lăudată pentru gustul ei la îmbrăcăminte. Dar nimic din toate astea nu o mai ajuta. Ultimul lucru pe care îl dorea acum era să iasă în evidenţă printre cei neînsemnaţi.

Uită-te acolo. O femeie fără nici o pasiune.

După mai multe încercări, alese nişte pantaloni din lînă de culoarea ciocolatei şi o bluză de caşmir crem, cu guler colant. Hotărî să nu-şi pună curea. Oricum, erau mulţi ani de cînd nu i se mai potrivea nici una din cele preferate.

Se fardă şi îşi împleti părul blond şi drept (care avea mare nevoie să fie vopsit) într-o coadă-spic. Îşi scoase cerceii atîrnători din argint cu turcoaze pe care îi purta de obicei şi îşi puse unii cu perle, apoi se studie în oglindă.

– Perfect. Arăta la fel de ştearsă ca o pitulice.

La şase, îi lăsă lui Jack un bilet pe masa din bucătărie, în eventualitatea că el avea să ajungă acasă înaintea ei. Era un gest inutil, bineînţeles. Ştiind cît de des umbla el prin bucătărie, avea să ajungă la menopauză pînă ce soţul ei ar fi descoperit acel bilet.

Douăzeci de minute mai tîrziu, intră în parcare.

Colegiul public fusese construit la sfîrşitul anilor şaptezeci, şi reflecta perfect epoca. Ziduri de beton texturat susţineau un acoperiş plat din metal portocaliu. Copaci desfrunziţi străjuiau aleile şi dădeau campusului un ciudat aer trist. Ornamente uzate – oameni de zăpadă şi fleacuri

înnegrite de vreme – atîrnau de stîlpii de iluminat şi foşneau în adierea uşoară a vîntului.

Elizabeth îşi strînse bine poşeta sub braţ şi continuă să meargă. Trecînd pe culoare, se bucură că îşi luase mocasinii. Paşii ei abia se auzeau. Dacă hotăra să se întoarcă, nimeni n-ar fi observat.

În cele din urmă ajunse la camera 106. Din nefericire, uşa nu avea geam; nu putea să tragă cu ochiul înăuntru şi să găsească un motiv pentru a se răzgîndi.

Deschise uşa cu grijă şi, fără să-şi mai permită o pauză, intră.

Era o sală de clasă mică, obişnuită. Pe tabla veche se vedeau urmele unei ecuaţii matematice. În mijlocul clasei, era un semicerc de scaune pliante, metalice; unele erau libere, pe altele şedeau femei care arătau neliniştite. În stînga, pe o măsuţă acoperită cu o faţă de masă albă, erau un filtru de cafea şi o tavă cu prăjituri de casă.

– Nu fi timidă. Intră.

Uimită, Elizabeth se răsuci şi se pomeni nas în nas cu o femeie uluitor de frumoasă, îmbrăcată într-un costum stacojiu. Pe ecusonul de la reverul ei scria: SARAH TAYLOR.

– Eu sînt Sarah, spuse femeia zîmbind luminos. Bine ai venit la întrunire.

Elizabeth nu reuşi să zîmbească.

– Eu sînt Elizabeth.

Sarah o atinse pe umăr, într-un gest liniştitor.

– Toate au emoţii la început. Se întoarse spre celelalte femei. Charlotte, vrei să-i urezi bun venit celei mai noi membre a noastră?

Elizabeth intră în panică. Ea nu era cu adevărat membră, sau era?

Charlotte – o femeie masivă îmbrăcată într-un trening de

velur verde şi încălţată cu saboţi verzi de grădină, cu talpă de cauciuc – se îndrepta către ea.

– Bună, spuse simplu Charlotte. Bine ai venit în grupul nostru. Haide, intră. O luă de cot pe Elizabeth şi o conduse spre scaunele în semicerc.

Elizabeth se aşeză.

Lîngă ea stătea o tînără mărunţică, cu ochi luminoşi, îmbrăcată într-un costum de denim cu pete verzi şi maro, şi cizme de cow-boy roase.

– Eu sînt Joey, spuse ea zîmbind. Bărbatul meu m-a lăsat, ca să intre într-o trupă rock. Cîntă la armonică. Îţi vine să crezi? Rîse. Îşi zic Dog Boys. Eu le zic Dog Shits, dar nu în faţa copiilor.

Elizabeth dădu ţeapănă din cap. Joey continuă să vorbească, zîmbind tot timpul. Femeile din cerc discutau între ele despre lucruri obişnuite. Programul şcolar al copiilor, foşti soţi tăntălăi, slujbe fără viitor şi cecuri pentru întreţinerea copiilor. Glasurile se contopeau într-un murmur nedesluşit şi monoton. Mai veniră şi alte femei, şi luară loc în semicerc. Unele intrară în vorbă cu cele venite mai înainte. Altele, precum Elizabeth, rămaseră tăcute.

În cele din urmă Sarah închise uşa şi luă loc în mijlocul grupului.

– Bine aţi venit, doamnelor. E plăcut să vezi în seara asta atîtea feţe noi. Acesta este Grupul de sprijin al femeilor fără pasiuni. Zîmbi. Nu vă faceţi griji, nu sîntem atît de eroice precum sună.

Remarca ei fu urmată de rîsete.

– Obiectivul nostru este să ne ajutăm între noi. Avem ceva în comun, iar acel ceva este o senzaţie de pierdere. Am ajuns la o anumită vîrstă şi am descoperit că am rătăcit o parte vitală din noi. În lipsa unui cuvînt mai bun, eu numesc elementul care lipseşte pasiune. Ţelul nostru este să ne

împărtăşim sentimentele cu femei care înţeleg. Împreună putem să fim puternice. Pentru început, s-o luăm la rînd şi să spună fiecare un vis al ei. Se întoarse spre femeia de lîngă ea. Tu ai mai fost aici, Mina. Începe tu, te rog.

Mina, o femeie mai în vîrstă, durdulie, îmbrăcată într-o rochie de casă, înflorată, din poliester, părea total la largul ei.

– Am început să vin la aceste întruniri în urmă cu vreo şase luni cînd soţul meu, Bill, a fost diagnosticat cu boala Alzheimer. Clătină din cap şi scoase un ţîţîit. E cumplit să pierzi pe cineva drag... Oricum, i-am promis fiicei mele că am să vin la întruniri. Nu-mi imaginam că am să descopăr pasiunea, dar acum iau lecţii de conducere auto. Pentru voi, fete tinere, asta nu pare mare lucru, dar mie îmi dă o senzaţie nouă de libertate. Săptămîna viitoare dau ultimul test. Să sperăm că data viitoare am să vin aici la volanul maşinii.

Grupul aplaudă, iar Mina chicoti.

Cînd se făcu linişte, începu să vorbească următoarea femeie.

– Mă numesc Fran. Soţul meu a fugit cu secretarul lui. Secretarul, nu secretara. Tot ce mă pasionează acum este să-mi cumpăr un revolver. Din păcate, nu pot să mă hotărăsc pe care din noi să împuşc. Zîmbi nervos. A fost o glumă.

Sarah se aplecă în faţă.

– Ce-ţi place să faci, Fran?

– Îmi place să fiu soţie. Se opri şi ridică din umeri. Prietenii mei se poartă de parcă am o boală incurabilă. Asta e prima dată cînd am ieşit din casă după multe săptămîni. Avocata mea de la divorţ mi-a recomandat să vin aici, dar nu văd cum m-aţi putea voi ajuta.

– Toate putem să ne raportăm la asta, spuse Joey. Se auzi un murmur de aprobare.

– Ia gîndeşte-te, Fran, spuse Sarah. Ce ai face dacă ai şti

că n-ai să dai greș? Răspunde repede. Scurt. Nu te cenzura.

– Aș cînta. Fran păru surprinsă de răspunsul ei. Pe vremuri cîntam.

– Eu fac parte dintr-un cor de femei, spuse Mina. Cîntăm la sanatorii și spitale. Căutăm mereu membre noi.

– Oh, n-am vrut să sugerez că eram o cîntăreață bună.

Mina chicoti.

– Noi cîntăm pentru oameni care poartă aparate auditive. Zău așa, vino la noi. Ne distrăm pe cinste.

Fran părea nesigură.

– Am să mă gîndesc la asta.

Mai multe femei se porniră să vorbească în același timp. Se părea că multe dintre ele își doreau lucruri neașteptate. Pilotaj, parașutism, alergare la proba de maraton. Consensul era că orice putea să fie un nou început.

– De asta ne aflăm noi aici, spuse Sarah. Descoperirea pasiunii nu e legată doar de bani și carieră. E legată de găsirea adevăratei voastre ființe. Cea pe care ați îngropat-o sub nevoile altora. Fran, s-ar putea să te uimească ce mult contează un lucru mic precum intrarea într-un cor. Îi făcu semn femeii de lîngă Fran.

Femeia își frecă mîinile nervoasă. Era înaltă și slabă, îmbrăcată toată în negru; să fi avut vreo patruzeci de ani. Își vopsise părul într-un galben-pai; rădăcinile erau negre.

– Eu sînt Kim. Cînd tîmpitul de bărbat al meu m-a lăsat pentru o femeie cu *balcoane*, am început să beau. A devenit o pasiune, credeți-mă. N-am mai băut de trei luni, dar tot timpul îmi doresc să mă apuc din nou. Habar n-am cu ce să înlocuiesc alcoolul. Mama a auzit de grupul acesta la televizor și m-a făcut să-i promit că vin, așa că iată-mă aici.

– Ce faci în timpul liber? întrebă Sarah.

Kim se trase de unul din cerceii lungi de argint.

– Tot ce am e timp liber. El mi-a lăsat o grămadă de bani.

Mi-am vopsit părul şi mi-am făcut un tatuaj. Treburile astea sînt hotărît nişte paşi înainte, nu credeţi? Nu zîmbea. De fapt, în spatele acelui rimel negru, ochii ei erau heleştee de durere.

– Poate-ţi iei o slujbă, spuse cineva. Să cîştigi banii tăi.

– *Am cîştigat* banii ăia, crede-mă, se răsti Kim. În plus, ce-aş putea să fac? M-am lăsat de colegiu ca să mă mărit şi să-mi cresc fata, care acum are şaisprezece ani şi mă consideră o tîmpită. Munca de voluntar şi susţinerea eului soţului meu nu mi-au adus nici o calificare. Nu mă văd îmbrăcată în chelneriţă şi spunînd zilnic: „Doriţi cartofi prăjiţi la asta?"

– Trebuie să existe ceva care te interesează.

Kim se aşează la loc.

– Nu, nimic. Îmi pare rău. Ridică privirea. Răzbunarea se pune la socoteală?

Grupul tăcu brusc. Sarah spuse:

– Poate că dacă stai şi asculţi în seara asta, n-o să-ţi mai fie atît de frică.

– Nu mi-e frică. Kim băgă mîna în poşetă şi scoase un pachet de Virginia Slims. Cînd îşi dădu seama ce făcuse, îl îndesă înapoi în poşetă.

Sarah se aplecă în faţă.

– În momentul acesta eşti în deşert, moartă de sete, dar ţi-e frică să întinzi mîna după apă. Nu te da bătută, Kim. Mai devreme sau mai tîrziu ai să ajungi într-un punct în care o să fie mai înspăimîntător să nu faci nimic decît să faci ceva, şi atunci vei întinde mîna.

Kim îi aruncă lui Sarah o privire de dispreţ abia mascat.

– Găsesc asta brodată undeva pe o pernă?

După un moment de tăcere, Sarah îi făcu semn din cap femeii de lîngă Kim, şi ea începu să vorbească imediat. După ea vorbi alta, apoi alta şi alta.

Elizabeth îşi dădu seama brusc că era rîndul ei.

Toate se uitau la ea.

Stau aici ca o stîncă, aşa-i, Meg? Ar fi arătat ca o idioată dacă zicea pas. Inspiră adînc.

– Eu sînt Elizabeth. Sînt o casnică obişnuită, cu două fete mari. Stephanie are aproape douăzeci şi unu de ani; Jamie are nouăsprezece. Nu sînt divorţată, nici văduvă, nici părăsită. Tot ce nu e în regulă la viaţa mea e numai din vina mea.

– Nu condamnarea e ceea ce căutăm noi, spuse Sarah. Ne interesează ce vrei de la viaţă. Visurile tale, Elizabeth.

Elizabeth ştia că, dacă nu răspundea, rîndul ei avea să ţină o veşnicie.

– Pe vremuri pictam. Surprinzător, vorbele rostite cu glas tare dureau.

– Eu lucrez la un magazin de articole pentru pictură. Picture Perfect de pe Chadwick, spuse una dintre femei. Vino acolo sîmbăta asta, şi am să te ajut să găseşti tot ce îţi trebuie.

Elizabeth avea o grămadă de articole pentru pictat. Vopselele şi pensulele erau ultimul lucru de care avea nevoie un pictor, şi nici un grup de sprijin n-ar fi putut s-o convingă de contrariu.

– N-are rost, zău.

– Nu-ţi fie frică, spuse Sarah. Cumpără vopselele şi vezi ce se întîmplă.

– Ai noroc, spuse visătoare Joey. De fapt, tu ai o pasiune. Eu vin de luni de zile la întruniri şi încă n-am nici un indiciu.

– Aş vrea şi eu să pot picta, spuse altă femeie.

Elizabeth se uită la chipurile din jurul ei. Ele credeau că treaba asta o ajuta. În realitate, o făcea să se simtă mai rău.

– Sigur. Aş putea să încerc, spuse ea doar aşa ca să-i treacă rîndul. Probabil că ar fi amuzant să pictez din nou.

Se gîndi că femeile aveau să înceapă să danseze.

În afară de Kim, care stătea acolo, îmbrăcată în negrul ei de doliu, şi se uita la Elizabeth, părînd că înţelege mai bine situaţia.

4

Săptămîna următoare, Jack şi Sally lucrară optsprezece ore pe zi. Ajungeau devreme la birou – Jack pleca de acasă înainte să răsară soarele – şi stăteau pînă tîrziu. Ba, de două ori, el dormise pe canapeaua din biroul său.

Intervievaseră zeci de persoane, urmăriseră nenumărate piste, şi încercaseră să forţeze nişte uşi închise.

Insinuări, anecdote, bîrfe – aşa ceva găsiseră din belşug. După toate relatările, Drew era un tînăr desfrînat, nu prea deştept, care avea o părere exagerat de bună despre el, şi aproape un dispreţ total faţă de sentimentele altora; credea cu toată convingerea că regulile societăţii nu erau valabile şi pentru el. Cu alte cuvinte, era o adevărată pacoste.

Era şi cel mai bun atlet student din Oregon, cel mai bun jucător de baschet din stat din ultimii douăzeci de ani. Mulţi spuneau că el putea să conducă echipa Panther, urmărită de ghinion, la primul ei titlu de campioană NCAA din acest sezon.

Nu prea era de mirare că nici unul dintre jucătorii de la Panther nu voia să stea de vorbă cu el – nici măcar cît să spună un *fără comentarii*. Antrenorul de baschet fusese indisponibil toată săptămîna. Şi se părea că nimeni nu văzuse incidentul cu fata, în afară de sora lui Sally. Pe scurt, nu aveau nici o dovadă. Nimeni nu-l plăcea pe Drew Grayland, asta era limpede, dar nimeni nu voia să spună ceva oficial.

După încă o zi fără nici un rezultat, Jack şi Sally se duseră la un restaurant să ia cina. Se aşezară într-un separeu din spate, slab luminat şi liniştit.

– Acum ce facem? întrebă Sally.

Jack ridică privirea din însemnările împrăştiate pe masă. Îl miră să descopere că localul era aproape gol. Cînd mai veniseră aici să ia cina, toate mesele erau ocupate.

– Cred că-i vremea să mai bem un pahar. Ridică mîna şi îi făcu semn chelneriţei.

Ea veni repede şi trase un creion de după ureche.

– Ce să vă aduc, domnule Shore?

Jack zîmbi obosit, dorindu-şi – nu pentru prima dată – să nu fi fost recunoscut. Simţea că avea chef să se îmbete.

– Dewar's cu gheaţă.

– Margarita cu gheaţă, fără sare, spuse Sally.

Chelneriţa se întoarse după cîteva clipe cu băuturile.

Jack sorbi din pahar, uitîndu-se iar la însemnări. Se uită o oră la ele, încercînd să depisteze ceva ce îi scăpase. Cineva cu care nu vorbise. Dar nu găsi nimic. Nu-şi dădea seama unde naiba să se mai ducă. Tot ce ştia sigur era că dăduse greş. Iarăşi. De data asta, o trăsese după el şi pe Sally cea cu ochi luminoşi.

– Henry se întoarce mîine din Australia. Poate că ar trebui să-i dai lui tema asta.

– Noi vom face reportajul ăsta. Tu şi cu mine.

Încrederea ei părea neclintită. În ciuda tuturor *fără comentarii* şi a fundăturilor, ea continua să creadă în Jack. El nu mai ţinea minte cînd se întîmplase ultima dată ca cineva să fi avut atîta încredere în el.

Se uită la ea. Chiar şi acum, cînd lucrurile mergeau aşa de prost, ochii ei negri străluceau de optimism. Şi de ce nu? Avea douăzeci şi şase de ani. Pentru ea, viaţa abia începea; aveau să mai treacă mulţi ani pînă cînd ea va fi învăţat gustul amar al dezamăgirii.

La vîrsta ei, el fusese la fel. După trei ani de vis la UW, şi acel minunat premiu Heisman, fusese recrutat de o echipă

amărîtă care avea nevoie de el cu disperare. În spatele unei linii ineficiente, fu nevoit să-şi dea sufletul doar ca să rămînă în viaţă, dar muncise din greu şi jucase din toată inima. Trei ani mai tîrziu, îl luaseră cei de la Jets.

Acela fusese primul din anii de aur.

La al patrulea meci din primul lui sezon la New York, mijlocaşul de pornire se rănise, şi venise momentul lui Jack. În meciul acela dăduse trei pase de touchdown. La sfîrşitul sezonului, nimeni nu mai ţinea minte numele mijlocaşului pe care îl înlocuise. Se născuse *Fulgerul Săritor Jack*. Mulţimea îi scanda numele; aparatele de fotografiat fulgerau oriunde se ducea. Îşi condusese echipa la cîştigarea Supercupei. Din aşa ceva erau făcute legendele. Ani de zile fusese o supervedetă. Un erou.

Apoi fusese accidentat.

Jocul s-a sfîrşit. Cariera s-a încheiat.

– Jack? Glasul lui Sally îl readuse la realitate. Ce s-a întîmplat cu tine?

El oftă. *Trebuia să mă aştept.*

– Cînd eram mică...

Oh, bine.

– Mă uitam cu tata la fotbal. Tu erai jucătorul lui preferat. Sublinia orice mişcare pe care o făceai, analiza fiecare pasă pe care o dădeai. Aveam unsprezece ani cînd a murit – cancer – dar cînd îmi amintesc de zilele acelea, mă gîndesc întotdeauna la fotbal. În fiecare zi după şcoală, stăteam lîngă patul lui de spital. La sfîrşit de săptămînă, ne uitam împreună la meciuri. Cred că era mai bine decît să vorbim. Se uită la el. Îi luă o secundă să zîmbească. Întotdeauna spunea că eşti cel mai bun mijlocaş, iar acum eşti în Portland, Oregon, la postul cu cel mai mic rating din oraş. Ce s-a întîmplat?

Mai devreme sau mai tîrziu, toţi întrebau asta. *Cum ai pierdut totul?* Întotdeauna dădea acelaşi răspuns.

– Ştii că mi-am paradit genunchiul.

Ea se aplecă în faţă, uitîndu-se grav la el.

– E mai mult de atît, nu-i aşa?

Momentul acesta deveni dintr-o dată periculos; o lunecare înceată, conştientă spre marginea intimităţii. El cunoştea pericolul, bineînţeles. Fiecare bărbat de vîrsta lui îl cunoştea, însă el se simţea singur de foarte mult timp, iar în momentul de faţă povara aceea părea mai grea ca înainte.

– A început în spital.

În mod uimitor, îi povesti totul, cum ajunsese dependent de analgezice, şi cum îşi pierduse postul de la *Fotbalul de luni seară*.

Toate astea erau pentru el ca o mînă de cioburi de sticlă, numai muchii tăioase şi lumină reflectată. Ştia că dacă strîngea pumnul prea tare mîna avea să-i sîngereze, dar nu se putea opri.

Se străduise din greu să lase impresia că pierderea fotbalului nu conta, însă jocul fusese viaţa lui. Fără acesta zilele şi nopţile se depănau ca nişte scene dintr-un film alb-negru. Se anesteziase cu pilule şi alcool. Excesele lui deveniseră de notorietate. De la băiatul de aur, ajunsese animalul de petrecere. Existau perioade foarte mari de care nici măcar nu-şi amintea.

Însă accidentul îl ţinea minte. Se întîmplase tîrziu, sau devreme, depinde de cum priveşti, într-o noapte rece cu ninsoare. N-ar fi trebuit să conducă, nu după o noapte lungă de beţie la Village Vanguard. Dar ştiuse ce se întîmplase. Cel mai bine îşi amintea de scrîşnetul anvelopelor şi de mirosul de cauciuc ars.

– N-am accidentat pe nimeni, spuse el încet, însă nu asta era ideea. Impresarul meu a ţinut povestea departe de ziare, dar cariera mea s-a terminat oricum. După o perioadă de dezintoxicare, singura slujbă pe care am primit-o a fost la o

televiziune locală din Albuquerque. Urcuşul înapoi a fost lung şi lent.

Se uită la Sally şi ştiu că ceva se schimbase între ei. Pentru prima dată, ea se uita dincolo de Jackson Shore – legenda fotbalului, la bărbatul care era el pe dinăuntru.

Încercă să-şi mute privirea. Nu putu.

Ea îi atinse braţul.

– Cu povestea asta o să facem amîndoi carieră.

Atingerea ei fu ca o scînteie electrică.

Îşi impuse să se uite la hîrtiile împrăştiate în faţa lor. Încercă să citească. Cuvintele îi jucau înaintea ochilor, fără înţeles şi fără legătură. Apoi observă ceva.

– Campusul se închide astăzi pe perioada vacanţei de iarnă.

– Ştiu.

Trebuia să facă *ceva*. Orice era mai bine decît să stea aici şi să jinduiască la o femeie pe care nu o putea avea.

– Ce-ai zice să ne întoarcem? Administratorii şi personalul vor fi plecaţi. Poate că cineva va vorbi cînd nu sînt paznicii în preajmă.

– Merită să încercăm.

Jack achită nota de plată, apoi plecară.

Întorşi în campus, încercară în toate locurile obişnuite, îşi căutară toate sursele anterioare. Făcură totul pentru a nu fi ignoraţi, pentru a putea fi găsiţi uşor.

Nimic.

În cele din urmă, opriră în parcare şi rămaseră în maşină, sub un felinar care arunca o lumină puternică. O ploaie argintie umplea de mărgele parbrizul.

– Cred că asta e, spuse el în cele din urmă, întinzînd mîna spre cheia din contact. Aruncă o privire spre ceasul de bord şi văzu că era unu noaptea. În cîteva ore trebuia să fie iar gata de lucru.

Un ciocănit în geam îi sperie de moarte.

Jack coborî geamul. Acolo, lipit de portieră, se afla un ofițer de poliție din campus, fără uniformă, cu care încercaseră să vorbească mai devreme. Sally își luă imediat carnetul și îl deschise la o pagină goală.

– Vă interesează mizeria de Drew Grayland? întrebă în șoaptă ofițerul.

– Da. Am auzit că sîmbăta trecută a fost ridicat pentru conducere sub influența alcoolului.

– Nu-i nimic nou în asta. Sportivii ăștia ies basma curată mereu. Mi-e silă. Am și eu fete, știți?

– Poți să confirmi că Drew a fost arestat sîmbătă noaptea?

Ofițerul rîse.

– Arestat? Mă îndoiesc.

– Cum te numești?

– Mark Lundberg.

– Putem să te citățm oficial?

Ofițerul clătină din cap.

– Am doi copii de hrănit. Nu pot să iau parte la lupta asta. Dar nu mai pot să stau deoparte și să nu fac nimic. Poftim. Strecură un plic pe geamul deschis.

Jack își aruncă privirea pe plic. Nu scria nimic pe el. Cînd ridică ochii, Lundberg dispăruse.

Jack deschise plicul, scoase niște foi și se uită în treacăt pe ele.

– Oh, Dumnezeule...

– Ce e? întrebă cu emoție Sally.

– Niște rapoarte. Patru femei l-au acuzat pe Drew Grayland de viol.

– Și n-a fost niciodată arestat?

El se întoarse și se uită la ea.

– Niciodată.

*

Elizabeth se uită pentru ultima oară pe lista cu ce avea de făcut.

Colete la poştă.
Ridicat lucruri de la spălătorie.
Oprit corespondenţa.
Oprit livrare lapte.
Schimbat baterii detectoare de fum.
Confirmare locuri.

Totul era făcut. Mîine pe timpul acesta avea să fie acasă la tatăl ei, înconjurată de fetele ei şi de familie, sărbătorind un Crăciun de modă veche.

După o ultimă trecere în revistă a casei, îşi luă poşeta şi se îndreptă spre maşină.

Ajunse în Portland la timp. Pentru prima dată nu ploua, iar străzile din centru erau liniştite. În alţi ani străzile astea erau înţesate de cumpărători. Anul trecut a fost nevoită să aştepte aproape o oră la raionul de ambalat de la Meier and Frank; anul acesta, nu era deloc coadă.

La postul de televiziune, îşi lăsă maşina în parcarea subterană în zona destinată vizitatorilor şi urcă în hol.

– Bună, Eleanor, îi spuse ea recepţionerei cu cercel în nas. Sărbători fericite.

– Bună ziua, doamnă Shore. Eu nu sărbătoresc Crăciunul – e prea comercializat –, dar mulţumesc oricum. Şi dumneavoastră la fel.

Elizabeth îşi înfrînă un zîmbet. Ea nici în tinereţe nu fusese atît de pătimaşă. În timp ce surorile ei din frăţie petreceau nopţi lungi la B&O Espresso de pe Capitol Hill dezbătînd schimbările politice din Iran, ea se cufunda pe tăcute în pictat.

Retrospectiv, îşi dori să fi fost ceva mai rebelă. Un trecut

în care să fi avut cercel în nas şi tatuaje probabil că i-ar fi prins foarte bine unei femei ca ea.

Urcă scările şi descoperi că biroul lui Jack era gol. Uitîndu-se îngrijorată la ceas, se grăbi spre studio, se prezentă şi apoi se strecură în camera întunecoasă. Aici erau mai puţini oameni ca de obicei – probabil o echipă redusă din cauza sărbătorilor.

Jack stătea pe platou la un birou mare. Complet machiat, cu luminile strălucindu-i pe faţă, arăta frumos ca o vedetă de cinema. Ca de obicei. Era nedrept că el se ţinea atît de bine, în timp ce ea aluneca spre apus, se gîndi ea.

– În acest raport exclusiv, spunea el, Canalul 6 a descoperit un număr de plîngeri de abuz sexual formulate împotriva centrului echipei Panther, Drew Grayland. În ultimii doi ani, patru femei l-au acuzat pe domnul Grayland de viol sau hărţuire sexuală. Conform şefului poliţiei, Stephan Landis, oficialii din campus n-au predat aceste rapoarte poliţiei din Portland. Directorul sportiv al Universităţii Olimpice, Bill Seagel, n-a avut nimic de comentat azi cînd i s-a solicitat părerea despre aceste afirmaţii, în afară de a spune că, după cunoştinţele lui, n-a fost formulată nici o acuzaţie împotriva lui Grayland. Antrenorul Rivers a confirmat că centrul său vedetă se va lansa împotriva UCLA săptămîna viitoare. Vom continua să urmărim această poveste, şi vă vom ţine la curent cu informaţiile care ne vor parveni.

Jack îi zîmbi reporterei de lîngă el. Vorbiră o secundă sau două, apoi Jack îşi scoase microfonul şi se ridică. În timp ce traversa încăperea, o observă pe Elizabeth şi zîmbi larg. O luă de mînă şi o conduse în biroul lui, rîzînd în timp ce închidea uşa cu piciorul.

– Îţi vine să crezi, Birdie? Am făcut-o. Rîse. Asta e tema

la care am lucrat săptămîna trecută. Cu puţin noroc, reţelele o vor recepţiona. O luă în braţe şi o ridică.

Se bucurară împreună. Nimeni nu avea succes ca soţul ei. Aşa fusese mereu. În vremurile bune, Jack era un torent înspumat care te lua pe sus.

El slăbi îmbrăţişarea şi ea reveni pe podea.

Se uitară lung unul la celălalt; zîmbetele lor se stinseră încet. După un moment lung şi stînjenitor, ea spuse:

– Eşti gata de plecare? Se uită la ceas. Avionul nostru decolează în două ore.

Jack se încruntă.

– Plecăm mîine.

Ticălosul. Iar o făcuse.

Ea fu mîndră de stăpînirea sa de sine cînd spuse simplu:

– Nu. Plecăm azi. Douăzeci şi doi decembrie.

– La naiba!

– Bagajele tale sînt în maşină, nu-ţi face griji. Am împachetat eu tot. Tu trebuie doar să conduci pînă la aeroport.

Uşa biroului se deschise brusc. O tînără într-o rochie gri tricotată şi cizme pînă la genunchi intră în fugă.

– N-ai să crezi asta, spuse ea înaintînd grăbită. Străbătu jumătate de cameră pînă să-şi dea seama că Jack nu era singur. Se opri şi îi zîmbi cu amabilitate lui Elizabeth. Îmi pare rău că vă întrerup. Dar e o ştire importantă. Eu sînt Sally.

Elizabeth zîmbi forţat. Era prea supărată pe soţul ei ca să fie sociabilă.

– Bună, Sally. Parcă ne-am mai întîlnit la picnicul de Ziua Muncii.

– A... da.

E limpede, am făcut impresie.

– Scuze pentru întrerupere, Jack, dar eram sigură că ai vrea să vezi asta. Îi întinse lui Jack o foaie de hîrtie. Alte trei femei au înaintat plîngeri împotriva lui Grayland.

– L-au arestat?

– Nu încă. Antrenorul Rivers a spus, citez: „În țara asta grozavă a noastră, un om e nevinovat pînă se dovedește că e vinovat".

– Cu alte cuvinte, Drew joacă pînă cînd e băgat la închisoare.

– Exact. Dar uite care este adevărata veste grozavă. Tocmai am primit un telefon de la una din fete. Vrea să vorbească cu tine. În fața camerelor.

– Ne întîlnim în hol în treizeci de minute. Vom elabora un plan de bătaie.

– S-a făcut. Salutînd-o în grabă pe Elizabeth, Sally ieși din cameră, trîntind ușa după ea.

Elizabeth se uită la soțul ei.

– Lasă-mă să ghicesc. Nu vii cu mine.

El o luă în brațe.

– Ei, hai, iubito, îi murmură el la ureche, știi cîtă nevoie am de asta. Ca de aer.

Iar nevoile tale sînt întotdeauna importante, nu-i așa, Jack?

O enerva că nu putea să spună asta cu glas tare. La ce vîrstă avea să învețe în sfîrșit să spună ce gîndea?

– Și am să fiu acasă la tatăl tău înainte de Ajunul Crăciunului, promise el.

Glasul lui era moale ca mătasea, seducător. Ea știa că el nu se îndoia deloc că avea să iasă ca el. Se aștepta ca ea să-l aprobe în toate.

– Vorbești serios, Jack?

– Da.

– Bine, iubitule. Am să mă duc eu înainte.

El o sărută apăsat și îi dădu drumul.

– Te iubesc, Birdie.

Ea vru să-i răspundă, dar nu putu. El oricum nu observă. Mintea lui o urmase deja pe uşă pe tînăra Sally.

Mai tîrziu, în timp ce străbătea parcarea pustie, Elizabeth se întrebă – şi nu pentru prima dată – cît se putea îndoi o femeie pînă să se rupă.

Elizabeth nu suferea să meargă singură cu avionul. I se părea că toată lumea se uită la ea. La nici unul din zboruri nu scotea o vorbă în afară de „mulţumesc", şi stătea permanent cu nasul într-un roman.

La agenţia de închiriat maşini din Nashville, alese un Ford Taurus alb şi completă formularul. Nu mai făcuse asta niciodată. Întotdeauna stătuse tăcută deoparte, lăsîndu-l pe Jack să se ocupe de toate. Treaba ei era să păstreze documentele la un loc sigur pînă aduceau maşina înapoi.

Cînd totul fu gata, se sui în maşină şi porni spre sud.

Fiecare milă parcursă îi calma nervii.

Era iar în iubitul ei Tennessee, singurul loc din lume pe lîngă Echo Beach unde se simţea acasă.

Cînd ajunse la Springdale, semnalizâ şi ieşi din autostradă.

Mai întîi, observă schimbările. Springdale se dezvoltase în cei trei ani care trecuseră de la ultima ei vizită. Partea principală a oraşului migrase spre est, de parcă toate acele clădiri vechi şi superbe erau purtătoare a unei boli transmisibile. Ele stăteau adunate laolaltă, o enclavă de cărămidă şi mortar îngrămădită în jurul a ceea ce fusese odată singurul semafor din oraş.

Acum Springdale era străbătut de o şosea cu patru benzi, încadrată pe ambele părţi de şiruri lungi de magazine, toate împodobite cu roşu şi verde de Crăciun.

Iar acolo, la intersecţia dintre First Street cu Main Street, între un nou magazin Kroger şi un restaurant Cracker Bar-

rel, era taverna pe care o iubise tatăl ei. Nu o dată Elizabeth îl tîrîse acasă de acolo...

Vai, iubito, nu poate să fie încă ora de cină, nu-i aşa? spunea el mereu cu glasul acela bubuitor al lui, gata să izbucnească în rîs.

La o milă în afara oraşului, şoseaua se îngustă, avînd numai două benzi, şi Elizabeth era din nou în locul unde crescuse. De o parte şi de alta a şoselei liniştite se întindeau cît vedeai cu ochii cîmpuri de tutun pustii, întrerupte pe alocuri de pîlcuri de copaci golaşi. Peste toate tronau cîteva gospodării ţărăneşti, casele fiind ascunse vederii de copaci veşnic înfrunziţi, plantaţi cu grijă. Singurele semne de progres erau casele din prefabricate şi panourile de afişaj care se uitau la ele de sus.

Mai înainte, era o intersecţie. Pe unul din colţuri era un stîlp înalt; în vîrful lui, pe o platformă metalică, stătea un tractor portocaliu ruginit. Era de atîta timp indicatorul intrării în Sojourner Road încît nimeni nu mai ţinea minte cînd fusese pus acolo.

Elizabeth coti pe drumul lung cu pietriş care mărginea proprietatea tatălui ei. La dreapta, totul îi aparţinea lui Edward Rhodes. Acri şi acri de pămînt roşu. Curînd, urmau să se facă însămînţările. În iulie, porumbul avea să fie înalt cît omul. În octombrie, frunzele aveau să fie arămii şi subţiri ca hîrtia, iar cînd veneau vînturile începutului de iarnă, tulpinile aveau să sune ca un stup de albine. Ăsta era circuitul pămîntului, măsurătoarea timpului. Totul în lumea tatălui ei era legat de anotimpuri. Lucrurile veneau şi plecau, trăiau şi mureau după soare.

În cele din urmă ajunse la alee. Deasupra drumului se curba un uriaş arc de metal spiralat. Legănîndu-se blînd în adierea uşoară, era un indicator de aramă, coclit de vreme, pe care scria: SWEETWATER.

Elizabeth slăbi pedala de accelerație. Mașina înainta încet pe alee. De o parte și de alta, ramurile golașe ale copacilor se întindeau rugătoare spre cerul cenușiu de iarnă.

Era acasă.

Casa de cărămidă în stil federal se înălța mîndră în curtea îngrijită, încadrată de un gard viu, tuns cu măiestrie, a cărui linie perfectă era întreruptă ici și colo de nuci bătrîni. De creanga unuia din acei pomi mai atîrna încă leagănul făcut dintr-o anvelopă care, în copilărie, fusese locul preferat de joacă al lui Elizabeth, în zilele însorite de vară.

Elizabeth trase în fața hangarului pentru trăsură transformat în garaj și opri motorul. Cînd coborî din mașină, simți miros de foc de lemne, de pămînt ud și de frunze putrede. Își scoase din mașină geanta cu lucrurile, se îndreptă spre ușa din față, și sună.

După cîteva clipe de tăcere se auzi un tîrșîit de pași și un glas înăbușit.

Tatăl ei deschise ușa. Purta o cămașă de flanelă în carouri și o pereche de pantaloni șifonați de culoare kaki. Avea părul alb, zburlit ca al lui Albert Einstein, și un zîmbet suficient de larg pentru a frînge o inimă de fată.

– Sfeclă de zahăr, spuse el cu glasul său grav, tărăgănat și gros ca melasa. Nu ne așteptam să vii așa de repede. Hai, intră, nu sta acolo holbîndu-te la mine. Îmbrățișează-l pe bătrînul tău.

Ea țîșni înainte. Brațele lui mari se înlănțuiră în jurul ei, făcînd-o să se simtă iar mică, tînără. El mirosea a copilăria ei, a fum de pipă, aftershave scump și gumă de mestecat cu aromă de mentă.

Cînd se dădu înapoi, el îi atinse fața. Întotdeauna o uimise că o mînă atît de mare putea să fie atît de blîndă.

– Ne-a fost îngroziior de dor de tine. Se uită în spate, în lungul holului. Grăbește-te, mamă, a venit fetița noastră.

Răspunsul veni imediat. Elizabeth auzi ţăcănitul de tocuri înalte pe pardoseala de marmură. Apoi simţi miros de flori – gardenii. Parfumul-semnătură al mamei ei vitrege.

Anita apăru în fugă de după colţ, îmbrăcată în pantaloni de seară din mătase vişinie şi încălţată cu pantofi negri cu toc cui, înalt. Părul ei blond platinat, lung, era răsucit şi prins în vîrful capului. Cînd dădu cu ochii de Elizabeth, slobozi un mic ţipăt.

– Vai, Birdie, nu te aşteptam atît de devreme! Dădu să se repeadă spre Elizabeth gata de a o îmbrăţişa, dar în ultima clipă se opri brusc şi se alătură soţului ei. Ce bine că ai venit acasă! N-ai mai fost de mult.

– Da, a trecut ceva timp.

– Ei bine... Zîmbetul Anitei venea şi pleca. Urmă una din acele pauze stinghere care punctau întotdeauna conversaţiile dintre Anita şi Elizabeth. Mai bine mă duc să văd ce e cu cidrul. Tată, condu-o pe Birdie în camera ei.

Elizabeth se strădui să-şi menţină zîmbetul. Dintre toate obiceiurile enervante ale mamei ei vitrege (şi erau o legiune), faptul că îi spunea soţului său „Tată" era pe primul loc.

El luă geanta de voiaj a lui Elizabeth şi o conduse la etaj în vechiul ei dormitor; acesta era exact cum fusese întotdeauna. Pereţi de culoarea lămîii, podea de stejar, ca mierea, un pat mare, alb, cu picioare, pe care tatăl ei îl adusese tocmai din Memphis, o bibliotecă şi un birou, ambele albe. Cineva – Anita, probabil – aprinsese aici o lumînare; în încăpere mirosea a brad. Pe peretele cu biroul se mai afla încă o fotografie înrămată a lui Davy Jones, cu autograf. *Pentru Liz, cu toată dragostea, Davy.*

Elizabeth o găsise într-o sîmbătă după-amiază la o licitaţie din apropiere de Russellville. Timp de trei ani – între clasele a şaptea şi a noua – fusese cel mai valoros lucru al ei. După

un timp, practic uitase că autograful nu fusese scris pentru ea personal.

– Şi unde-i băiatul de aur? întrebă tatăl, în timp ce ţinea în braţe geanta ei.

– A transmis o ştire importantă şi mai are nevoie de o zi ca s-o finalizeze. O să fie aici mîine.

– Păcat că n-a putut veni cu tine. O spuse încet, de parcă ar fi vrut să spună mai mult, sau poate mai puţin.

Ea nu putu să-l privească.

– Da.

Tatăl ei ştia că între ea şi Jack ceva nu era în regulă. Bineînţeles că ştia; întotdeauna văzuse prin ea. Dar nu voia să insiste. Dacă exista un lucru pe care o familie din Sud ştia să-l păstreze, acela era un secret.

– Mamă-ta ne-a făcut nişte cidru fierbinte, spuse el în cele din urmă. Să mergem pe verandă.

– Nu e mama mea. Reacţia fu automată. În clipa în care o spuse, îşi dori să n-o fi spus. Îmi pare rău, zise ea, dînd neajutorată din mîini.

Nu avea rost să mai vină cu scuze şi explicaţii, n-ar fi fost decît nişte vorbe goale, iar ea şi tatăl ei ştiau asta. Elizabeth şi Anita nu se înţeleseseră niciodată. Simplu. Iar acum era mult prea tîrziu ca să mai schimbe ceva... sau să pretindă contrariul.

Tatăl ei scoase un oftat adînc de dezamăgire, apoi spuse:

– Să mergem afară. Povesteşte-mi despre viaţa ta palpitantă în acea junglă tropicală yankee.

Ca de o mie de ori înainte, coborîră braţ la braţ scara în spirală din mahon, traversară holul de la intrare pardosit cu dale de marmură albă şi neagră, şi se îndreptară spre bucătărie, de unde îi îmbia aroma de scorţişoară a cidrului fierbinte.

Elizabeth îşi făcu curaj pentru încă o rundă de conversaţie stingher politicoasă cu mama ei vitregă dar, spre uşurarea ei,

bucătăria era goală. Pe blatul din lemn de culoare deschisă, pe care se tranșa carnea, erau două căni și, între ele, o zaharniță de argint.

– Nu uită niciodată că tu bei cu zahăr, spuse tatăl ei.

Elizabeth dădu din cap.

– Du-te afară; vin și eu cu cidrul.

După ce el porni spre ușă, ea turnă două căni de cidru și le duse afară.

Veranda din spate nu era, de fapt, deloc o verandă; era un spațiu pătrat, acoperit și pardosit cu dale de piatră. Glicina și iasomia se încolăceau în jurul stîlpilor albi, tulpinile lor fiind la fel de groase și noduroase precum brațele unui bătrîn, iar deasupra capului plantele atîrnau ca niște frînghii. Acum, în mijlocul iernii, spațiul avea un aspect vag sinistru, dar în primăvară, cînd de-a lungul acelor vițe maro, aparent moarte, aveau să explodeze lăstari verzi, glicina va acoperi această verandă din spate într-un umbrar parfumat. Dincolo, ghemuită în întuneric, era grădina mamei ei.

Mai multe scaune din oțel forjat îmbrățișau spatele casei.

Elizabeth îi dădu tatălui său cana cu cidru și se așeză pe un scaun lîngă el.

– Îmi pare bine că anul ăsta ai putut să vii acasă.

Ceva în felul în care o spuse o deranjă. Se uită repede la el.

– Totul e în regulă? Ești sănătos?

El rîse cu poftă.

– Ei, hai, sfeclă de zahăr, nu încerca să mă faci bătrîn înainte de vreme. Mă simt perfect. Ce naiba... Anita și cu mine avem de gînd să mergem în Costa Rica la primăvară. E un loc acolo, Cloud Mountain, care-mi merge la inimă. La anul o să ne ducem în Machu Picchu. Mă bucur că ai reușit să vii, atîta tot. Îmi era dor să vă văd pe tine și pe nepoatele mele.

– Cred că ai uitat să-l menţionezi pe Jack, remarcă ea sec.

– La fel cum tu uiţi întotdeauna s-o menţionezi pe Anita. La naiba, iubito, bag seamă că sînt prea bătrîn ca să-mi mai fabric nişte sentimente. Dar atîta timp cît tu eşti fericită cu băiatul de aur, sînt fericit şi eu. Se uită pieziş la ea. Eşti fericită, nu-i aşa?

Ea rîse, dar, chiar şi pentru auzul ei, rîsul era fragil.

– Lucrurile merg grozav. Casa începe în sfîrşit să prindă formă. Trebuie să vii la noi anul ăsta. Poate de Ziua Naţională. Iulie e o lună frumoasă pe coastă.

– De doi ani tot aud de coasta ta frumoasă, dar de fiecare dată cînd îmi dai telefon plouă. Şi asta include şi lunile de vară.

De data asta, rîsul lui Elizabeth fu adevărat. Se rezemă de speteaza scaunului şi se uită la curtea care, odată, părea atît de mare. Tulpinile din grădina mamei ei licăreau în lumina lunii. Dedesubt, auzea murmurul pîrîiaşului care, în perioada asta a anului, era aproape un rîu. Vara, însă, era o panglică leneşă de apă unde se împerecheau libelulele.

Îşi aminti de un moment petrecut în această curte din spate cînd era mică. Fusese după înmormîntarea mamei sale. Momentul în care îşi dăduse seama că mama ei dispăruse cu adevărat. Pe vecie.

Stătea pe iarbă, ascultînd murmurul îndepărtat al conversaţiei adulţilor. Era primăvară – aprilie – şi aerul nopţii mirosea a caprifoi şi iasomie, parfumuri atît de iubite de mama ei. După ce toată lumea plecă, tatăl ei veni şi se aşeză lîngă ea. *Vrei să dormi noaptea asta în camera mea, sfeclă de zahăr?*

Asta îi spusese. Nimic despre mama sau despre durere, sau despre nesfîrşita tristeţe ce avea să vină. Doar o simplă întrebare care era sfîrşitul unei vieţi şi începutul alteia noi.

Ea îşi aminti cît de dărîmat arătase el, şi cît de mult o înspăimîntase acest lucru. Ea ştiuse adevărul din clipa în care i se spusese că mama ei plecase în cer, dar abia atunci, de la tatăl ei, învăţase ce e frica.

Se uită în noapte şi spuse:

– Tot aşa arăta luna şi în noaptea aceea.

– Care noapte?

– A înmormîntării mamei, spuse ea încet, auzind icnetul tatălui ei la pomenirea subiectului tabu. Stătusem toată ziua în curtea din spate. Cred că toată lumea din district a venit şi m-a îmbrăţişat.

Tatăl ei se ridică. În lumina palidă a lunii, arăta mai slab decît de obicei.

– Cred că e vremea să mă duc la culcare. Se aplecă, îi dădu la o parte părul de pe ochi şi o sărută pe frunte. Noapte bună, Birdie.

N-ar fi trebuit să pomenească de mama. Ăsta fusese întotdeauna modul cel mai sigur de a scăpa de tatăl ei. El era la uşa de plasă cînd ea prinse curaj ca să spună încet:

– Tu nu vorbeşti niciodată despre ea.

El se opri. Uşa se deschise cu un scîrţîit. I se păru că-l aude oftînd.

– Nu, nu vorbesc.

Auzind asta, ea ştiu că discuţia se încheiase. Finalitatea din glasul lui era inconfundabilă. Ca de obicei, ea cedă cu graţie, ştiind cît de mult îl durea să-şi amintească de mama.

– Noapte bună, tată. Spune-i Anitei că ne vedem dimineaţă.

– Unele răni sînt adînci, Birdie, spuse el cu glas moale. Ai face bine să nu uiţi asta.

Apoi, uşa se închise cu un pocnet, şi Elizabeth se pomeni singură.

5

Fata care ieşise în faţă – Andrea Kinnear – locuia cu două colege într-o casă mică din cărămidă din anii '30, aproape de universitate. O curte neîngrijită ducea pînă la o verandă înţesată de cutii şi scaune desperecheate. Singurul ornament de sărbătoare era un om de zăpadă colorat, lipit pe fereastra din faţă. O grămadă de cutii goale de bere Rainier forma o piramidă lîngă uşă.

Jack se opri la poartă.

– Voi aşteptaţi aici, le spuse el lui Sally şi lui Kirk, cameramanul. Lăsaţi-mă să mă prezint eu mai întîi.

Se uită la casă, apoi intră pe poartă.

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, un interviu filmat cu victima unei infracţiuni violente, şi era emoţionat.

Presupusa victimă.

Era genul de distincţie care conta în branşa ştirilor. Profesioniştii precum Dan Rather şi Bob Costas probabil că nici nu trebuia să-şi reamintească de asta.

Aici Jack era în afara domeniului său, fără doar şi poate. Dar n-ar fi lăsat să-i scape nici mort subiectul.

Înaintă pe dalele de beton crăpate şi năpădite de muşchi şi urcă pe veranda dărăpănată. Sally şi Kirk îl urmară la o distanţă care sugera respect.

Jack bătu la uşă.

Trecură cîteva momente, atît de multe încît începu să-şi facă griji că Andrea se răzgîndise. Se uită în spate la Sally, iar aceasta ridică din umeri.

Apoi uşa se deschise. În prag stătea o tînără micuţă şi

palidă, cu părul de culoarea morcovului. Era îmbrăcată cu o fustă de stofă cu țesătură în diagonală, o bluză albă și un sacou bleumarin.

– Bună ziua, domnule Shore. Își drese glasul, apoi adăugă: Eu sînt Andrea.

– Îmi pare bine de cunoștință, Andrea. Te rog să-mi spui Jack. Iar aceasta este asistenta mea, Sally Maloney.

Sally făcu un pas înainte.

– Bună, Andrea. Am vorbit la telefon.

– Mă bucur să te cunosc.

Andrea se dădu la o parte și spuse:

– Intrați.

Jack îi făcu semn cameramanului, care porni imediat spre casă.

Andrea îi conduse într-o cameră mică de zi, înțesată de mobilă cumpărată la licitație. Toate mesele erau acoperite de hîrtii și căni de cafea. Se întoarse spre Jack.

– Unde vrei să mă așez?

Răspunse Kirk:

– Pe scaunul ăla de lîngă fereastră.

Andrea se așeză, cu spatele țeapăn și mîinile adunate strîns în poală.

Jack se așeză în fața ei, pe o sofa cu tapițerie din denim decolorat. În timp ce se instala camera de filmat, se uită pentru a mia oară prin însemnări; apoi le puse deoparte.

– Am să-ți pun niște întrebări foarte directe, bine? Nu vreau să te iau prin surprindere. Se încruntă. Dintr-o dată, ea i se păru foarte fragilă. Ești sigură că vrei să faci asta?

– E doar... umilitor.

Sally înaintă, îl atinse pe Jack pe umăr, apoi se retrase. Ăsta era semnul; acum camera mergea. Jack știa că putea să se oprească, s-o prezinte pe Andrea și să înceapă oficial

interviul, dar nu voia să întrerupă ce începuse deja. Se aplecă spre ea şi spuse:

– N-are de ce să-ţi fie ruşine, Andrea.

Ea încercă să zîmbească. Ţi se frîngea inima s-o vezi.

– Ce zici de prostie? Nici măcar n-am apucat să-l cunosc. L-am văzut în partea cealaltă a camerei şi l-am recunoscut – toată lumea îl ştie. În liceu eram şefa galeriei, şi mă duceam la meciurile lui. Părea întotdeauna... perfect. Ştiam că fetele erau grămadă pe el tot timpul, iar eu nu eram destul de drăguţă, nici destul de sigură pe mine, dar în noaptea aceea băusem cîteva pahare şi aveam curaj. M-am gîndit: *Poate*. Aşa că m-am dus şi am intrat în vorbă cu el. La început a fost foarte drăguţ. Se uita la mine de parcă eram cineva care conta. Cînd s-a dus după o bere, s-a întors cu una şi pentru mine, iar cînd alte fete au venit la el, le-a alungat şi a rămas cu mine. Felul în care îmi zîmbea... mă atingea cînd vorbea... m-a făcut să mă simt deosebită. Glasul i se frînse. Îşi duse degetele la cruciuliţa de aur care îi atîrna la gît de un lănţişor fin.

Jack se gîndi: *Eşti deosebită, n-ai nevoie să ţi-o dovedească un băiat*. I-ar fi plăcut să spere ca asta să le-o fi spus cineva şi fetelor lui.

Ea dădu drumul cruciuliţei, şi mîna îi căzu în poală, urmată de privire.

– După un timp, petrecerea a început să se spargă. Drew...

– Grayland?

– Da. Îmi spunea o poveste amuzantă despre antrenamentul de săptămîna trecută şi, cînd m-am uitat în jur, am văzut că în cameră mai erau doar cîteva persoane. Un cuplu stătea în picioare lîngă televizor, gata de plecare. Alţi cîţiva tipi erau la butoiul cu bere. Drew s-a plecat şi m-a sărutat. A fost un sărut... de domn. Cînd m-a invitat în camera lui am acceptat. Fata păli. Buza de jos îi tremură, şi şi-o muşcă. Nu trebuia să fac asta.

De data asta, Jack nu se putu abține. Era al naibii de tînără.

– Ai nouăsprezece ani, Andrea. Nu te judeca prea aspru. Să ai încredere în cineva nu-i o crimă.

Privirea ei o întîlni pe a lui. Era surprinzător de hotărîtă.

– Dar ce mi-a făcut el mie e o crimă.

– Ce... a făcut? Icni la propria ezitare, sperînd s-o poată scoate la montaj.

– La început doar am stat întinși pe pat, sărutîndu-ne, dar el a început să devină agresiv. Mă ținea în așa fel încît nu puteam să mă mișc, iar sărutările lui... nu puteam să respir. Am început să-l împing, dar asta l-a făcut să rîdă. M-a înșfăcat cu putere. Am început să țip la el, i-am strigat să se dea jos de pe mine.

Jack vedea cît de mult se străduia să nu plîngă.

– M-a lovit o dată peste față. Nimeni nu mă mai lovise pînă atunci. Nu ca în filme. M-a durut atît de tare încît nici să plîng n-am putut. Iar apoi mi-a smuls hainele și mi-a dat chiloții jos. I-am auzit sfîșiindu-se. Pe urmă... pe urmă... Cînd ridică privirea, ochii ei străluceau de lacrimi. M-a violat.

Jack scoase o batistă și i-o întinse.

– Mulțumesc, șopti ea, ștergîndu-și lacrimile. Trecură cîteva clipe pînă să continue. Nici nu mai țin minte cum am ieșit din casă. Colega mea de cameră m-a dus la urgență, dar a trebuit să așteptăm o veșnicie. În cele din urmă am renunțat și ne-am dus acasă.

– N-ai fost la un doctor în noaptea aia?

– Nu. Ce rost avea? Am văzut la televizor o mulțime de emisiuni juridice. Știam că oamenii aveau să spună că am căutat-o cu lumînarea. M-am dus în camera lui și l-am urmat în pat.

Jack își dădu seama că mîinile i se făcuseră pumni. Glasul i se înmuie; i se păru dintr-o dată grotesc că punea întrebările

astea intime pentru un scurt reportaj din cadrul ştirilor de la ora şase.

– În afară de colega ta de cameră, i-ai mai spus cuiva? Părinţilor tăi, poate?

Ea scoase un sunet slab, poate un suspin.

– N-am putut. Probabil că va trebui să le spun diseară. Dar a doua zi m-am dus la poliţia campusului. Ştiam că n-au să facă nimic, dar am vrut să mă asigur că au aflat şi ei ce mi-a făcut el.

– Ce s-a întîmplat?

– Un ofiţer a ascultat povestea mea, apoi s-a scuzat şi a ieşit din cameră. După vreo cincisprezece minute a intrat Bill Seagel. El e directorul sportiv de la Panther. Mi-a spus-o pe şleau. Că nu aveam nici o dovadă, nici o constatare medicală, nici un martor. Că băusem şi că puteam să-mi fi învineţit ochiul intrînd într-un zid. Mi-a spus că dacă vorbesc, Drew nu o să păţească nimic, dar că anii mei de colegiu vor fi distruşi. Aşa că am tăcut.

– De ce te-ai hotărît să vorbeşti acum?

– Am văzut la ştiri reportajul tău. N-am fost singura, şi ei ştiau asta. Tîmpiţii ăia ştiau. N-am vrut să mai facă şi pe altcineva să sufere.

– Aşa că te-ai dus la poliţia din Portland.

– Probabil că asta n-o să ajute la nimic, să ştii. Am aşteptat prea mult şi am făcut totul greşit. Dar mă simt mai bine. Acum cel puţin nu-mi mai e frică. Crezi că am făcut ceea ce trebuie?

Jack ştia că nu trebuia să răspundă. Interviul acesta nu prea avea să aibă valoare dacă el îşi distrugea credibilitatea arătînd că îi păsa.

Dar ea stătea acolo şi se uita la el cu ochi dureros de trişti. Şi era al naibii de tînără.

– Am o fiică – Jamie – chiar de vîrsta ta. Mă rog în fiecare

zi să fie în siguranţă la colegiu. Dar dacă i s-ar întîmpla ceva... ceva rău, sper să fie la fel de curajoasă cum ai fost tu azi. Ai făcut ceea ce trebuie.

Ăla era glasul lui, atît de moale şi răguşit? Sigur trebuia să i se dubleze răspunsul. Pentru Dumnezeu, suna de parcă era gata să plîngă!

– Mulţumesc pentru tot.

– Mulţumesc pentru interviu.

După asta, între ei se aşternu stinghereala. Jack nu mai ştiu ce să spună, iar Sally rămase tăcută. Kirk plecă primul, apoi Jack şi Sally îşi luară la revedere de la Andrea şi se întoarseră la maşină.

Abia mai tîrziu, mergînd împreună cu Sally spre televiziune, Jack îşi dădu seama cît era de tulburat. Cît era de nervos.

– Bătu-l-ar Dumnezeu pe Drew Grayland! spuse el, lovind cu palma în volan.

– Cum să rămîi indiferent la o chestie ca asta? Mă tot gîndesc la surioara mea, spuse Sally. E în anul întîi, boboc. Am avertizat-o privitor la persoane necunoscute, dar ce faci cu prietenii?

– La dracu', nu mă întreba pe mine. Eu am fost cam la fel de indiferent ca tatăl ei. Cariera mea o să se ducă de rîpă cînd o să apară asta la televizor.

– Cel care ar fi putut să stea lîngă fata aia şi să nu fie înduioşat n-are nici un drept să-i pună întrebările alea. Ea a meritat emoţia ta.

După asta, părea să nu mai fie multe de spus. El şi Sally luară cîte un hamburger cu cartofi prăjiţi de la ghişeul restaurantului cu servire pentru automobilişti şi mîncară pe drum. După aceea, următoarele patru ore le petrecură în redacţie. În cele din urmă, editorul îşi azvîrli braţele în aer.

– Asta e, Jacko. Fie l-ai făcut de pomană, fie nemernicul a încurcat-o. Eu mă duc acasă.

Jack se uită la ceas. Era zece seara. Prea tîrziu să mai treacă pe la directorul de ştiri. *La naiba*. Trebuia s-o facă dimineaţă la prima oră; din păcate, avionul lui decola la şapte dimineaţa.

Nu avea cum să mai prindă zborul acela.

Elizabeth avea să-l omoare.

Aeroportul din Nashville era mai liniştit ca de obicei în perioada sărbătorilor. Încă un semn trist de vremuri nesigure. De cînd cu 11 septembrie, fiecare potenţială călătorie era gîndită cu grijă, cîntărită ca importanţă. Tot mai mulţi oameni aleseseră să stea acasă.

Elizabeth ajunsese cu aproape o oră mai devreme, iar acum trebuia să-şi omoare timpul cu ceva. Se uită peste titlurile ziarelor de la standuri, răsfoi o revistă care îi promitea „UN STOMAC MAI TÎNĂR ŞI MAI FERM ÎN ZECE MINUTE PE ZI", (Da, cum să nu!) şi cumpără cel mai nou roman al lui Stephen King.

În cele din urmă se duse la poartă şi se aşeză în faţa ferestrei murdare care dădea spre pistă.

Piciorul ei bătea nervos în podea. Cînd îşi dădu seama ce făcea, se strădui să stea nemişcată.

Era jenant. O femeie în toată firea atît de emoţionată că avea să-şi vadă copiii. Cînd avea să aibă nepoţi, probabil că trebuia s-o încuie sau s-o lege.

Ea nu fusese niciodată una dintre acele femei care îşi considerau copiii ca pe ceva de la sine înţeles.

Stephanie avea doisprezece ani, elevă în clasa a şaptea cu sîni îmbobociţi şi picioare lungi, cînd Elizabeth îşi dăduse seama prima dată: *Trece timpul*. Îşi văzuse fiica aproape adolescentă flirtînd prima dată cu un băiat, şi simţi nevoia să

stea jos. Într-o fracțiune de secundă, într-o dimineață rece de iarnă, întrezărise efemeritatea fragilă a familiei ei, și de atunci nu mai fusese aceeași. După aceea, filmase fiecare moment prețios, cu atîta perseverență încît familia ei bombănise la unison de fiecare dată cînd ea spunea: *Stați așa!* Ei știau că acum ea se ducea după camera de filmat.

Auzi un anunț și ridică privirea.

Avionul aterizase.

Se ridică, dar nu înaintă. Fetelor nu le plăcea s-o vadă îngrămădindu-se în fața porții. Învățase asta de mult, cînd îndrăznise să intre în școală să le ia după ore.

Nu sîntem copii mici, mamă, spusese nerăbdătoare Jamie.

Sigur, Jamie spunea aproape totul pe ton nerăbdător. Fiica ei cea mică fusese grăbită din clipa în care se născuse. Începuse să meargă în picioare la nouă luni, la doi ani vorbea, și nu încetinise ritmul de atunci. Mînca viața cu entuziasm, și lua cîte porții voia.

– Mamă!

Stephanie se desprinse din mulțimea pasagerilor. Ca de obicei, era îmbrăcată fără cusur – pantaloni kaki bine călcați, bluză albă cu guler colant, blazer negru. Pe cap avea o bandă de catifea neagră, care îi ținea părul castaniu să nu-i cadă pe față. Machiajul ei era discret, dar perfect aplicat. Chiar de copil, Stephanie avusese un har invizibil. Nimic nu-i era cu neputință. Tot ce făcea, făcea bine.

Elizabeth alergă și își îmbrățișă fata.

– Cum? întrebă Stephanie rîzînd, în timp ce se dădea înapoi. Fără cameră de filmat ca să înregistreze formidabilul eveniment al aterizării noastre?

– Foarte nostim. Elizabeth își simți gîtul uscat. Speră să mai poată vorbi. Unde e sora ta?

– A fost o încurcătură cu locurile. Am stat separat.

Jamie coborî ultima din avion. Se detașă de mulțime ca

o sperietoare de ciori gotică. În primul rînd din cauza înălţimii ei, aproape un metru optzeci, şi în al doilea rînd datorită părului ei blond ca mătasea de porumb, care îi cădea într-o linie unduită pînă la talie. Şi mai era şi ţinuta ei. Pantaloni negri de piele mulaţi, bluză neagră care trebuie că avea o duzină de fermoare argintii, şi cizme negre, milităreşti. Rimelul din jurul ochilor ei albaştri era gros ca funinginea.

Îşi croi drum prin mulţime ca un cuirasat.

– Dumnezeule mare! spuse ea în loc de salut. Ăsta a fost cel mai rău zbor din viaţa mea. Copilul care a stat lîngă mine ar trebui să fie instituţionalizat.

O sărută pe Elizabeth pe obraz.

– Bună, mamă. Arăţi obosită. Unde e tata?

Elizabeth rîse.

– Mulţumesc, scumpo. Tatăl tău a trebuit să mai rămînă o zi. Avea nu ştiu ce reportaj important.

– Doamne, ce şoc! Jamie abia se opri să-şi tragă răsuflarea, că şi începu să meargă. Nu puteau să pună mai multe scaune în avionul ăla? Vorbesc serios, zău. Cînd tipul din faţa mea s-a lăsat pe spate, mi-a căzut tava pe jos şi mai să mă izbească în bărbie. Şi trebuie să fii Calista Flockhart ca să te strecori de pe scaun.

Jamie tot mai vorbea cînd ajunseră acasă. Tatăl lui Elizabeth şi Anita erau deja pe verandă, ţinîndu-se de mînă şi zîmbind.

Jamie se năpusti afară din maşină, cu părul în vînt, cu braţele întinse. Se repezi în braţele deschise ale bunicului ei.

Elizabeth şi Stephanie adunară bagajele şi o urmară.

– Stephie, spuse Anita cu ochii înlăcrimaţi, luînd-o în braţe pe nepoata ei.

După o rundă de *bună, ne-a fost dor de voi, cum a fost zborul?* intrară cu toţii în casă.

Casa mirosea a Crăciun; crengi de brad proaspăt tăiate

împodobeau poliţa căminului şi balustradele; aroma de scorţişoară a plăcintelor cu dovleac scoase din cuptor puţin mai înainte plutea în aer. Pe fiecare masă, în boluri de cristal cu faţete, ardeau lumînări cu parfum de vanilie. Pretutindeni erau obiecte făcute de fete în copilărie – brazi de Crăciun din argilă, care stăteau înclinaţi ca Turnul din Pisa, oameni de zăpadă din mucava acoperită cu sclipici şi vopsea acrilică, suporturi pentru ouă, făcute din carton şi tăiate în decoruri care aminteau de cel al naşterii Domnului.

Petrecură restul zilei vorbind şi jucînd cărţi, împachetînd cadourile şi zornăindu-le pe cele aflate deja sub pom. Pe la mijlocul după-amiezei, Stephanie şi Anita dispărură în bucătărie să prepare o maioneză.

Elizabeth rămase în camera de zi, jucînd pocker pe scobitori cu Jamie şi tatăl său.

– Ia zi, domnişorico, cum merge treaba în Georgetown? întrebă bunicul ei studiindu-şi cărţile.

Jamie dădu din umeri.

– Greu.

Asta o miră pe Elizabeth. Jamie nu recunoştea niciodată că ceva era greu.

– Jamie? întrebă ea încruntîndu-se. Ce nu merge la şcoală?

– Nu cădea în melodramă, mamă. E un trimestru greu, atîta tot.

– Ce face Eric?

– Povestea s-a terminat. L-am lăsat acum două săptămîni.

– Oh. Elizabeth se simţi dintr-o dată ciudat de ruptă de realitate. Cîndva ştia fiecare schimbare din viaţa fetelor ei; acum iubiţii apăreau şi dispăreau fără avertizare. În camera cealaltă sună telefonul şi Anita răspunse. Te vezi cu altcineva?

– La naiba, Birdie. Cui îi pasă de băieţi? Cum merge cu înotul, asta contează. Trebuie să ne rezervăm locuri ca să te vedem la următoarea Olimpiadă?

La unsprezece ani, cînd cîştigase prima ei cursă la concursul de înot Ray Ember Memorial, Jamie jurase să cîştige aurul olimpic.

– Bineînţeles, răspunse ea, zîmbind luminos.

Dar ceva nu era în regulă la acel zîmbet. Înainte ca Elizabeth să apuce să spună ceva, Anita intră în cameră ţinînd la pieptul ei amplu telefonul fără fir.

– Birdie, iubito, e Jack.

Elizabeth ştiu imediat: veşti proaste.

Elizabeth nu dormise bine. Toată noaptea se sucise şi se răsucise. În cele din urmă, pe la cinci, se sculă, se îmbrăcă şi coborî la parter.

Jack nu putuse să termine ieri.

Bineînţeles că nu putuse. Apăruse ceva *important. Înregistrarea, iubito, e de prima mînă, dar* bla, bla, bla, *am să fiu mîine acolo, promit.*

Elizabeth îşi făcu o ceaşcă de ceai şi stînd la fereastra din bucătărie, privea cum ninge. Apoi se duse în camera de zi să facă focul.

Acolo, pe măsuţă, era o cutie roşie din carton cu ornamente. Trebuie că tatăl ei o lăsase afară pentru ea seara trecută.

Puse jos ceaşca de ceai şi luă ornamentul de deasupra. Era un frumos înger alb, nu mai mare decît palma ei, executat din porţelan lucios, cu aripi de mătase argintie. I-l dăduse mama ei cînd împlinise patru ani; ultimul cadou de care îşi amintea Elizabeth.

În fiecare an îl ambala şi îl dezambala cu deosebită grijă, şi se chinuia să-i găsească locul perfect în pom. Nu-l luase cu ea cînd plecase de acasă pentru că locul lui era aici, numai aici, în casa asta în care trăise mama ei.

– Bună, mamă, spuse ea încet, zîmbind îngerului din

palmă. Cîndva, părea atît de mare! Însă ceea ce conta cel mai mult erau amintirile legate de el.

Pot să atîrn acum îngerul, mami? Pot?

Sigur, iubito, poţi să faci orice. Stai să te ridic eu...

Agăţă ornamentul de a doua creangă de sus, apoi băgă în priză instalaţia de beculeţe şi făcu un pas înapoi. Pomul arăta minunat, scînteind de luminiţe albe şi festonat cu ornamente vechi de zeci de ani. Globuri aurii împodobeau crengile.

Anita intră în cameră.

– M-am chinuit mult să găsesc cutia aia.

Elizabeth se întoarse.

– Tu ai lăsat-o aici?

– Ţi-l imaginezi pe tatăl tău cotrobăind prin pod după o cutie cu ornamente de Crăciun?

Elizabeth zîmbi fără să vrea.

– Cred că nu.

Anita se aşeză pe canapea, cu picioarele adunate sub ea. Pampoanele pufoase roz de la papucii ei de păpuşă Barbie dispărură.

– Îmi pare rău că Jack n-a putut să vină ieri.

Elizabeth se întoarse iarăşi cu faţa la pom. Nu voia să vorbească despre asta. În ciuda machiajului ei strident şi a aerului zăpăcit, Anita vedea uneori lucruri pe care tu nu le vedeai.

– E ocupat cu un reportaj important.

– Asta spui tu.

Era ceva în felul în care o spusese, o ezitare poate, ca şi cum nu credea scuza.

– Da, spuse tăios Elizabeth.

Anita oftă teatral.

Aşa comunicaseră ele întotdeauna, în hopuri. Chiar de cînd tatăl lui Elizabeth îşi adusese acasă noua soţie. Pe atunci

Elizabeth avea treisprezece ani, o vîrstă rea oricum, iar pentru ea mai rea decît în cazul altora.

Iar Anita Bockner, cosmeticiana din Lick Skillet, Alabama, era ultima persoană pe care şi-ar fi ales-o ca mamă vitregă.

Asta e noua ta mamă, o anunţase el într-o zi, şi cu asta basta.

De parcă o mamă se putea înlocui ca o baterie.

De mama nu se mai pomenise niciodată în casa asta albă din mijlocul cîmpurilor de tutun şi porumb. Nici o fotografie de a ei nu se mai găsea pe poliţele căminelor sau pe mese.

Anita încercase să-i ţină loc de mamă, dar nu reuşise, nu ştiuse cum s-o facă. De la început, fuseseră ca apa şi uleiul.

Elizabeth sperase că timpul şi depărtarea aveau să tocească muchiile aspre ale relaţiei lor, dar nu fusese aşa. În toţi aceşti ani rămăseseră în raporturi ciudate. De dragul lui Edward, învăţaseră cel puţin să fie politicoase. Cînd lucrurile deveneau prea personale, de fiecare dată una din ele schimba subiectul. Acum era rîndul lui Elizabeth.

– Am auzit că tu şi tata vă duceţi la primăvară în Costa Rica.

– Sînt o proastă, fără îndoială. Puteam să aleg o plajă undeva, cu margarite şi băieţi, dar *nuuu*. Am acceptat să vizitez o ţară care e renumită pentru şerpi şi păianjeni.

– O grămadă de femei visează vacanţe exotice cu soţi care le iubesc.

– Asta pentru că majoritatea femeilor nu mai ţin minte de ce s-au îndrăgostit de soţii lor. Fără asta... Uneori trebuie să te chinui ca să-ţi aminteşti de lucrurile bune.

Elizabeth nu era sigură dacă discuţia asta era o simplă pălăvrăgeală sau nu. Nu conta. Comentariile Anitei se apropiau prea mult de adevăr. Era destul de rău că mariajul

lui Elizabeth ajunsese în impas. Nu voia să înrăutățească și mai mult lucrurile vorbind cu Anita despre asta.

– Ai văzut că ninge? E tare frumos în curte.

– Ah, vremea. E întotdeauna un subiect bun pentru noi. Da, Birdie, am văzut că ninge. Edward s-a gîndit să ne ducem diseară cu toții la iaz.

– Cred că...

Se auzi soneria de la intrare. Elizabeth se uită la Anita.

– Așteptați pe cineva?

– Benny, poate? Uneori cînd are o întîlnire fierbinte, vine cu laptele cald cînd se crapă de ziuă.

– Cine o fi la ora asta? întrebă Edward de la etaj.

Elizabeth se duse la ușa din față și deschise.

Era Jack, ciufulit și obosit.

– Bună, iubito, spuse el zîmbind strîmb. L-am sculat pe directorul de la știri în toiul nopții și i-am dat banda. Apoi am zburat toată noaptea. Mă ierți?

Elizabeth îi zîmbi.

– Tocmai cînd mă gîndeam să te schimb cu un model mai nou, faci ceva de genul ăsta.

Se lăsă trasă în brațele lui și, cînd el o sărută, ea îi răspunse la sărut.

6

Iazul înghețat semăna cu o oglindă încadrată de vată. La marginea lui staționa un tractor, cu motorul mergînd. Farurile aprinse băteau înspre gheață. Dintr-o boxă se revărsa melodia lui Elvis „Blue Christmas".

De cînd ținea minte Elizabeth, patinatul pe acest iaz era

o tradiţie de Crăciun. În pod erau zeci de perechi de patine, unele vechi de o sută de ani.

În familia lor, ziua de Crăciun se desfăşura întotdeauna la fel: mai întîi o dimineaţă prelungită, de deschidere a darurilor, apoi un prînz cu curcan şi tot felul de garnituri, iar apoi o oală de vin fiert, cu mirodenii, preparat în şemineul uriaş din camera de zi. După ce umpleau termosurile cu vin, se urcau în remorca trasă de tractor şi porneau peste păşunea acoperită de zăpadă spre pădurea al cărei nume indian fusese de mult uitat. Tatăl lui Elizabeth lega întotdeauna de spatele remorcii un şirag de clopoţei.

Iazul ăsta era magic. Aici, la patru ani, Elizabeth învăţase să patineze – mama ei o învăţase. Asta era una din amintirile ei preferate. O singură zi, ceva mai mult decît o după-amiază, dar niciodată uitată. Mama ei nu era prea gros îmbrăcată şi îngheţa. Cînd o luase de mînă pe Elizabeth, atingerea ei era rece ca gheaţa. *Tu doar ţine-te de mama, iubito. N-am să te las să cazi.*

În anii pustii care urmaseră, Elizabeth îşi amintise des de acea promisiune, mai ales cînd Anita se mutase la Sweetwater.

Acum şedea pe masa de picnic, înfăşurată bine într-o pătură de lînă multicoloră. Lîngă ea, pe pămînt, pocnea şi trosnea un foc de lemne, aruncînd spre cerul care se întuneca scîntei şi cenuşă.

Pe gheaţă, Jamie îl învăţa pe Jack să schieze cu spatele. Mişcările lui stîngace şi lipsa de coordonare stîrneau încontinuu rîsul fiicei lui. Cînd el căzu zdravăn, Jamie alergă spre el, se asigură că nu păţise nimic, apoi izbucni imediat în hohote de rîs.

Anita veni pe patine la Jack şi îl ajută să se ridice, apoi porniră împreună, Adonis şi Dolly Parton pe gheaţă.

Un minut mai tîrziu, în faţa lui Elizabeth, alunecînd pe gheaţă se opri tatăl ei.

– Ai renunţat îngrozitor de repede, spuse el gîfîind şi pufăind. Fiecare vorbă îi era însoţită de nori de aburi.

– Mă uitam.

– Te uiţi prea mult, sfeclă de zahăr. Hai, vino încoace şi patinează cu bătrînul tău.

Ea desfăcu pătura şi coborî de pe masa de picnic. Sigură pe patine, păşi pe gheaţă şi îşi puse mîna înmănuşată în a lui.

Ca de mii de ori înainte, plutiră pe gheaţă. Razele lunii licăreau pe suprafaţa îngheţată a iazului. În fundal se juca „Omul de zăpadă". Preţ de o clipă, se simţi iarăşi fetiţa cu codiţe, care patina într-o salopetă pufoasă de schi, de culoare roz, cu două măsuri mai mare, în timp ce mami şi tati stăteau pe mal şi o urmăreau...

– Întotdeauna ai fost o patinatoare bună, spuse tatăl ei, cotind la stînga la capătul iazului. Erai bună la o grămadă de lucruri.

Observaţia asta o deprimă, o făcu să se simtă bătrînă. Se gîndi la discuţia pe care o avusese cu Meg. *Să fim sincere, Birdie. Pe vremuri te pricepeai la o mulţime de lucruri – talentată, independentă, intelectuală... Noi toţi credeam că ai să fii următoarea Georgia O'Keeffe.*

– Viaţa e scurtă, Elizabeth Anne. Cînd ai fost ultima dată într-un loc exotic? Sau ai făcut lucruri nebuneşti, precum zborul cu parapanta sau paraşutismul? Ce senzaţii tari trăieşti tu?

Discuţia asta o avuseseră de zeci de ori în ultimii ani. De fiecare dată durea mai tare.

– Eu îmi procur senzaţiile tari din lucruri obişnuite, tată. Mi-am lăsat copiii să se ducă la colegiu în partea cealaltă a ţării. De ce să faci bungee jumping cînd poţi să-ţi urci copilul

de grădiniță într-un autobuz școlar? Asta da senzație tare! Rîse, de parcă era o glumă.

– Am să-ți spun lucrul ăsta o singură dată, Birdie. Apoi, dacă vrei, ne vom prefăce că nu l-am spus. Coborî glasul. Lași să-ți scape viața printre degete.

Cuvintele erau atît de dure, ca un pumn în plex, încît îi tăiară respirația.

– De unde știi asta?

– Doar pentru că am ochelari groși, nu înseamnă că nu pot să văd inima fetiței mele. Aud cum vorbești cu Jack... și cum nu vorbești cu el. Știu cînd o căsnicie este nefericită.

– Ei hai, tată, tu te-ai însurat de două ori și ți-ai iubit la nebunie ambele soții. N-ai de unde să știi prin ce trec eu.

– Crezi că eu n-am avut niciodată inima frîntă? Mai gîndește-te, domnișorico. Mama ta aproape că m-a ucis.

– Moartea ei ne-a frînt tuturor inima, tată. Nu-i același lucru.

El dădu să spună ceva, dar se opri.

Ea simți că el fusese pe cale să facă o mărturisire.

– Tată?

El zîmbi și ea știu că acea mărturisire, oricare o fi fost ea, era de domeniul trecutului. Ca de obicei, el nu avea să spună nimic despre mama ei.

– Arată-mi una din piruetele alea frumoase pe care le-ai învățat de la Anita, spuse el, împingînd-o cu blîndețe.

Ea se învîrti pînă ameți. Apoi, respirînd greu, încetini. Porni lin pe gheață, într-un arc de cerc larg.

Jack veni la ea, pe jumătate patinînd, pe jumătate mergînd stîngaci. Respira în rafale de aburi albi. O luă de mînă și o strînse tare.

– Acest arhaic ritual sudist e pe sfîrșite? Încă puțină tradiție și probabil am să-mi fracturez șoldul.

Elizabeth nu se putu abține să rîdă. Erau foarte puține

lucruri pe care Jack nu le făcea bine. Sincer, era plăcut să le ştii pe toate.

– Puteai să rămîi lîngă foc.

El se uită în direcţia aceea. Acolo, Edward şi Anita se încălzeau unul pe celălalt.

– Şi să stau de vorbă cu tatăl tău? Nu, mulţumesc. Aseară m-a făcut practic alcoolic, în timp ce el termina al patrulea spriţ.

– Nu înţelege ce faci pentru asigurarea traiului, atîta tot.

– Nu e adevărat. El crede că nu fac nimic. Consideră că a juca fotbal e un lucru inutil; *să vorbeşti* despre fotbal, e şi mai rău.

Jack fu cît pe-aci să cadă; Elizabeth îl susţinu.

– Contează ce credem noi, nu ce crede el.

– Abia aştept să vezi interviul pe care l-am făcut. E vorba de... nu, stai aşa. S-o luăm cu începutul. Cam acum o săptămînă...

Îţi scapă viaţa printre degete...

Voia să asculte ce spunea soţul ei, însă mintea i se tot întorcea la cuvintele tatălui său. Oricum, era încă una din poveştile „uită-te la mine" ale lui Jack. Auzise atîtea cît să-i ajungă o viaţă.

Viaţa e scurtă, spusese tatăl ei.

Ştia că era adevărat. Toţi copiii fără mamă ştiau asta. Însă în momentul de faţă, cînd Jack turuia lîngă ea, nu putea îmbrăţişa întru totul ideea asta.

Pentru că mai era ceva, la fel de adevărat. Cînd aveai patruzeci şi patru de ani şi *lăsai să-ţi scape viaţa*, ei bine, viaţa ţi se părea de fapt foarte lungă.

Într-un an obişnuit, săptămîna de după Crăciun era liniştită, chiar monotonă. O perioadă de pus în cutii ornamentele şi de dat jos aranjamentele pentru sărbători, de

mîncat sandvişuri cu resturi de curcan şi de văzut filme vechi la televizor.

Elizabeth se întorsese în Echo Beach doar de douăzeci şi patru de ore cînd îşi dădu seama că anul ăsta nu avea să fie un an obişnuit. Erau pe aeroportul din Nashville pe 27 decembrie cînd Jack primise primul telefon. La vremea aceea nu dăduse mare importanţă faptului, încă nu înţelesese că viaţa lor se modificase în ultima săptămînă. În timp ce ea şi familia ei se destindeau în Tennessee, în Oregon lucrurile suferiseră o schimbare subtilă.

Jack era iarăşi un erou.

Reportajul despre Drew Grayland fusese dat pe post a doua zi de Crăciun. În ziua următoare acesta fusese arestat, sub acuzaţia de viol. Povestea deveni imediat naţională. *National Enquirer* făcu din ea articolul de fond.

În toată ţara, oamenii stăteau în baruri, dezbătînd subiectul. Ce înseamnă viol? Cînd *nu* înseamnă nu? Poate o femeie s-o caute cu lumînarea? Regulile obişnuite sînt valabile şi pentru sportivii de excepţie? Întrebările astea şi altele ajunseră brusc pe lista de meniuri în restaurantele din toată America. Realizatorii emisiunilor de radio le cereau ascultătorilor să-şi spună părerea.

Din clipa în care Jack şi Elizabeth ajunseră acasă, telefonul suna întruna. Se părea că toată lumea voia să-l intervieveze pe Jack. Ajunsese el însuşi un subiect. După atîţia ani de obscuritate parţială, era iarăşi faimos. Nu ca în trecut, categoric, nu un nume de casă, dar *cineva*.

Şi nu era ca şi cum cineva ar fi pus pe tapet povestea cu Drew Grayland.

Oh, nu. Povestea fusese adusă la cunoştinţa locuitorilor Americii de un om care fusese odată zeu, apoi se împiedicase şi se rătăcise. Revenirea lui în plină faimă era ea însăşi un subiect de senzaţie. Bărbaţi îmbătrîniţi, supraponderali,

nefericiți din California pînă în New York vedeau întoarcerea lui Jack Shore și se gîndeau: *Poate mi s-ar putea întîmpla și mie... poate că viața s-ar putea răsuci într-o clipă.*

Jack era acum exemplul viu al devizei *Să nu renunți niciodată*. Era simbolul izbăvirii de păcate.

Această nouă viață a lui era evidentă în tot ce făcea. Mergea mai drept de spate, zîmbea mai luminos, dormea mai bine.

Din păcate, în timp ce el avansa, Elizabeth părea să dea înapoi. Nu reușea să fie fericită pentru el, și îi era rușine de asta.

Cum putea să admită că era invidioasă pe fericirea și succesul soțului ei? Iar dacă ar fi îndrăznit să dea glas acelor gînduri otrăvitoare în fața lui Jack, el s-ar fi simțit rănit și derutat. S-ar fi uitat la ea cu acea expresie încruntată – cea pe care o avea întotdeauna cînd ea încerca să vorbească despre relația lor – și ar fi spus foarte practic: *Ei bine, Birdie, ce vrei tu de fapt?*

Ajunsese să disprețuiască întrebarea asta.

Așa că în loc să-i spusă lui Jack că se simțea pierdută și într-un fel abandonată din cauza subitei lui fericiri, își vărsă focul pe sufragerie.

Înainte fusese o cameră perfect funcțională, chiar dacă plictisitoare, înghesuită între bucătărie și camera de zi. La fel ca multe dintre vilișoarele originale construite de-a lungul acestei părți a coastei, casa își începuse viața ca un refugiu de vară pentru o familie bogată din Portland. Construită pentru uz limitat – doar pentru vară, avea un parter mare cu o bucătărie spațioasă, o cameră de zi și mai mare și două dormitoare mici la etaj. De-a lungul anilor, sub diverși proprietari, casa fusese mărită și remodelată. Cînd Jack și Elizabeth dăduseră peste ea în 1999, biata casă ajunsese o ruină.

Tot ce putuse Jack să vadă fusese costul: o casă dărăpănată cu zugrăveală cojită şi instalaţii învechite, cu dormitoare prea mici şi ferestre prea înguste, şi o curte lăsată în paragină. Şi mai era şi naveta. Echo Beach nu era prea aproape de Portland.

Însă Elizabeth văzuse dincolo de toate astea – o vilişoară frumoasă cu verandă de jur împrejur şi o privelişte minunată, la care se mai adăuga şi o buclă de plajă izolată.

Pentru prima dată în căsnicia lor, pusese piciorul în prag şi Jack cedase.

Ea se apucase imediat de lucru. În ultimii doi ani făcuse un număr remarcabil de schimbări, dar pentru că muncea singură, progresa lent. Deşi terminase – în cea mai mare parte – bucătăria şi camera de zi, mai avea mult pînă a isprăvi. Nu mai departe de săptămîna trecută sufrageria nu păruse a fi o prioritate, mult mai importantă fiind aranjarea dormitorului principal. La urma urmelor, fetele erau rareori aici, iar cînd veneau acasă, luau masa în oraş cu prietenii. Ea şi Jack nu primeau prea multe vizite; pentru majoritatea colegilor lui era prea departe să-l viziteze.

Însă seara trecută îi schimbase punctul de vedere. Nici măcar nu ştia de ce.

Stătea împreună cu Jack în camera de zi şi se uitau la televizor. Telefonul suna din cincisprezece în cincisprezece minute, şi el răspundea de fiecare dată, vorbind la nesfîrşit despre sine şi despre reportaj.

Ea auzise înviorarea din glasul lui, şi asta îi trezise multe amintiri. Puţine erau frumoase.

În primii ani ai relaţiei lor, pe cînd erau la colegiu, ei îi plăcuse fotbalul. Era palpitant să-l urmărească pe Jack jucînd. Fiind o fată sudistă învăţată să vorbească dulce şi numai atunci cînd i se vorbea, lumea explozivă a fotbalului o uimise. De fiecare dată cînd Jack cîştiga, venea acasă înconjurat de

un nimb de faimă şi victorie. Apoi se iubeau sălbatic, nebuneşte.

Dar timpul schimbase lucrurile, îi schimbase pe ei. Undeva pe drum – cînd se mutaseră la New York, credea ea – el devenise o vedetă, iar vedetele se poartă altfel decît oamenii de rînd. Stau în oraş toată noaptea, bînd cu colegii de echipă, şi dorm toată ziua, ignorîndu-şi nevestele şi copiii. Şi se culcă cu alte femei.

Ea şi Jack abia reuşiseră să depăşească acele zile întunecate şi cumplite. Ce îi salvase, în mod ironic, fusese sfîrşitul faimei lui. Cînd se accidentase la genunchi şi se apucase de droguri, avusese iarăşi nevoie de Elizabeth.

Aseară, în timp ce îl asculta vorbind la nesfîrşit despre sine, întrezărise viitorul lor; era o imagine în oglindă a trecutului.

Şi, dintr-o dată, se uită în sufragerie şi se gîndi: *În peretele ăla trebuie pus un glasvand.*

Dimineaţa următoare, după ce el plecă la lucru, se duse la magazinul de fierărie şi îşi cumpără o mască antipraf şi un baros, apoi trecu la treabă. De fiecare dată cînd suna telefonul, izbea puternic cu barosul în peretele care se fărîmiţa.

Acum, la aproape opt ore mai tîrziu, îşi privea opera. Respira greoi şi o dureau braţele.

Prin gaura uriaşă se vedea grădina udă din spate. După calculele ei exacte, era tocmai mărimea potrivită pentru un glasvand standard.

Luă o fîşie lungă de folie de plastic albastru şi acoperi spărtura. Mîine trebuia să comande uşile. Spera să nu dureze prea mult pînă vor fi gata.

Fluierînd veselă, intră în bucătărie şi prepară cina. În seara asta nu era mare lucru, doar un pui cu garnitură de orez la tavă. Mîinile şi braţele o dureau atît de tare încît abia putu să deschidă uşa cuptorului.

La şapte fără cinci, auzi maşina lui Jack oprind în faţa casei. Abia aştepta să-i arate ce făcuse. El întotdeauna o tachina că îi trebuia mult să ia o decizie. Ei bine, nu azi.

Se grăbi spre camera de zi.

El intră pe uşa din faţă, zîmbind.

– Bună, spuse ea, luîndu-i servieta şi haina. Vreau să-ţi arăt...

– N-o să-ţi vină să crezi ce mi s-a întîmplat azi, spuse el. Am încercat să te sun, dar probabil erai plecată.

– Am făcut două drumuri la magazinul de fierărie.

– Treaba asta e prea tare ca să-ţi fi lăsat un mesaj pe robot. Vino încoace. Îşi petrecu un braţ în jurul ei şi o conduse spre canapea. Se aşezară. El îşi întinse picioarele, urcîndu-le pe măsuţă.

Din unghiul ăsta se vedea pînă în sufragerie. Folia albastră închidea priveliştea în fundal. Elizabeth bătea nervoasă din picior, aşteptînd ca el să observe.

– Ghici cine m-a sunat azi.

Nu era bună la jocul acesta, însă asta nu-l împiedica niciodată să întrebe. Ea se uită din nou spre sufragerie.

– Spune-mi tu, iubitule.

– Ei, hai, trei încercări.

– Julia Roberts. Muhammad Ali. Preşedintele Bush.

El rîse.

– Eşti pe-aproape. Directorul executiv al lui Larry King.

– Fără glumă?

– Fără glumă. M-a programat pentru marţi. A anulat un interviu cu nu ştiu ce mahăr din politică pentru a-mi face loc mie. Am să fiu în studio.

– Uau! Asta da veste! Ea simţi la el o fulgerare a vechii mîndrii. Acum eşti pe drumul tău.

Drumul tău. Alesese prost cuvintele; ele o excludeau cumva pe ea, o lăsau în urmă.

– O să trimită două bilete la clasa întîi. Ne vom distra pe cinste. Am auzit de un restaurant... Birdie?

Ea se uita la sufragerie, la gaura din zid. Nu avea cum să termine la timp ca să meargă cu el, şi nici nu se gîndea să plece din oraş lăsîndu-şi casa aşa. Infracţionalitatea nu era mare pe coastă, dar nu puteai să rişti. Încercă să se gîndească pe cine ar fi putut să sune, însă toate prietenele ei aveau soţi şi copii. Nu le putea cere să-şi facă bagajele şi să se mute aici pentru o săptămînă. Şi, la drept vorbind, gîndul de a petrece cîteva zile complet singură era mai mult decît îmbietor.

– Ce e, iubito?

Ea arătă spre sufragerie.

– Azi am dărîmat peretele.

Încruntîndu-se, el se ridică. Porni spre arcada care separa cele două camere, se opri şi se uită în urmă la ea.

– Ce naiba te-a apucat?

– Ştii că voiam acolo o fereastră mai mare care să dea în grădină. Azi m-am hotărît să pun un glasvand în loc de fereastră.

– *Azi?* Te-ai hotărît azi? Îţi ia şapte luni ca să alegi culoarea zugrăvelii din bucătărie şi douăzeci şi patru de minute să faci praf un perete?

Ea ridică neajutorată mîinile.

– De unde era să ştiu că o să te sune Larry King?

Jack oftă din greu şi păşi pe molozul de pe podea. Fără să se întoarcă spre ea, spuse:

– Nu poţi să laşi casa în halul ăsta.

Ea se duse la el, îşi petrecu braţele pe după mijlocul lui şi îşi lipi obrazul de al lui.

– Îmi pare rău, Jack.

El se întoarse şi o luă în braţe. Ea văzu cît de tare se străduia el să fie cinstit.

– Nu-i vina ta. N-am vrut să fiu măgar. Ai muncit din greu aici. Sînt sigur că o să arate grozav.

De ce oare în zilele astea lucrurile mergeau întotdeauna așa? De ce nimic nu mai venea ușor, nici chiar o portiță de scăpare romantică? Ea ar fi trebuit *să vrea* să meargă cu el în această călătorie. Pe vremuri, ar fi mutat munții din loc pentru un lucru ca ăsta.

– N-ar trebui să fie atît de greu, spuse ea încet, dîndu-și seama că el spusese același lucru cu doar cîteva săptămîni în urmă.

– Nu în seara asta, Birdie, spuse el, trăgîndu-se înapoi. Ea știu ce voia el să spună. Nici ea nu avea energie pentru altă discuție de genul „Ce se întîmplă cu noi?"

Se forță să zîmbească.

– Bine. Să ne gîndim cu ce ai să te îmbraci.

El îi întoarse zîmbetul și, cu toate că acel zîmbet era obosit, era efortul care conta.

– Mă gîndeam la costumul bleumarin pe care mi l-ai cumpărat astă-vară.

– Cu cămașa și cravata galbene?

– Ce crezi?

Ce crezi? Asta era o fîntînă prea adîncă de explorat; mai bine să rămînă la suprafața apei.

– Cred că ai să arăți incredibil de frumos.

– Te iubesc, Birdie.

– Știu, spuse ea, dorindu-și ca emoția să fi venit la fel de ușor ca vorbele. Și eu te iubesc.

IARNA

Femeia trebuie să devină singură majoră...
Ea trebuie să-şi găsească singură adevăratul centru.

– ANNE MORROW LINDBERGH, *GIFT FROM THE SEA*

7

În ziua asta deprimantă şi rece de iarnă nici o rază de soare nu răzbătea printre norii cenuşii şi grei.

Jack se înregistră la hotel şi urcă în apartamentul său. Acolo, îşi agăţă în cuier geanta cu haine şi se îndreptă imediat spre dulapul din lemn de cireş aflat în camera de zi. Alese din minibar o sticlă micuţă de Chivas Regal şi îşi turnă un pahar.

Telefonul sună.

Precis era Birdie. Ea avea întotdeauna capacitatea paranormală de a şti exact clipa în care el ajungea în camera lui.

– Alo?

– Domnul Shore?

Se aşeză pe pat. Gheaţa zornăi în pahar.

– Da, Jack Shore.

– Sînt Mindy Akin, unul dintre producători. Mîine după-amiază la trei o maşină vă va lua pe dumneavoastră şi pe domnişoara Maloney.

– Mulţumesc.

Pe dumneavoastră şi pe domnişoara Maloney. Era ceva prevestitor de rău în acea frază. Se întrebă – şi nu pentru prima dată – dacă n-ar fi fost mai bine să fi venit singur.

Dar Sally cîştigase prin muncă această călătorie. I se trimiseseră două bilete la clasa întîi; ar fi fost o prostie să nu profite de amîndouă.

În plus, n-ar fi invitat-o pe Sally dacă ar fi venit Elizabeth. Aşa că, de fapt, era vina soţiei lui că Sally stătea într-o cameră pe acelaşi hol.

Nici nu închisese bine cînd telefonul sună din nou.

De data asta era Elizabeth.

– Bună, iubitule. Cum a fost zborul?

El se lăsă pe spate pe maldărul de perne şi îşi puse picioarele pe pat.

– Ar trebui să-mi vezi apartamentul, Birdie. Ţi-ar plăcea la nebunie.

– Apartament, 'ai? Grozav, Jack.

El se încruntă. În mod uimitor, pînă şi în ziua asta mare, ea reuşea să pară neimpresionată, puţin distantă.

Doamne, era sătul de asta. Relaţia lor devenise o mare de curenţi puternici de adîncime şi de suprafaţă, unde nu găseai nici o zonă mai puţin adîncă, cu apă liniştită.

– Da, e grozav.

– Sufrageria prinde formă. Abia aştept s-o vezi.

Iarăşi casa! Hristoase! Ai fi zis că e un conac în Bel Air, nu o căsuţă de vară, refăcută, de la dracu' în praznic.

– Asta-i grozav.

– Cît stai acolo?

– Două nopţi. Interviul e mîine. Miercuri seară sînt acasă.

– Sînt invidioasă.

Aşa şi trebuia. Avusese toate motivele din lume să fie aici cu el. Dacă ar fi vrut cu adevărat să vină, ar fi putut să roage o prietenă să aibă grijă de casă.

Sună a doua linie.

– Stai o secundă, iubito. Mă sună cineva. O lăsă în așteptare și răspunse pe linia doi. Era Sally, care îi spunea să avea să fie la mașină într-o oră. El simți o undă de vinovăție, de parcă fusese prins făcînd ceva rău. Dar era o nebunie; nu făcea decît să ia masa cu o colegă. Bine. Se întoarse la linia unu. Iubito? Trebuie să fug. Am rezervări la cină.

– Sînt mîndră de tine, Jackson, spuse ea încet.

Asta aștepta el, fără ca măcar să-și dea seama – ca ea să fie mîndră de el.

– Te iubesc, spuse el, voind să fie adevărat, cu o ferocitate care îl surprinse.

– Și eu te iubesc. Am să te sun mîine după interviu.

– Perfect. Pa, iubito.

Puse receptorul în furcă și intră în baie. Cît făcu un duș și își uscă părul termină primul pahar și își mai turnă unul. Se îmbrăcă repede cu o pereche de pantaloni gri și o bluză neagră de jerseu Calvin Klein. Apoi se uită pe fereastră, sorbindu-și băutura, pînă se făcu vremea de plecare.

La șapte treizeci coborî la parter. Limuzina îl aștepta. Șoferul în uniformă coborî și deschise portiera.

– Bună seara, domnule Shore.

Jack urcă și se instală comod pe bancheta de pluș de culoare închisă. După nici un minut portiera se deschise din nou și Sally urcă lîngă el.

Era uluitor de frumoasă în rochia neagră, simplă, cu guler rotund și mîneci despicate. Părul – cum de nu observase pînă acum ce blond era, aproape alb – îi atîrna drept pe mijlocul spatelui. Cînd se așeză lîngă el, nu putu să nu-i remarce picioarele, sau sandalele sexy, cu toc înalt și subțire pe care Elizabeth nu le-ar fi purtat nici în toiul verii, darămite în mijlocul iernii.

– Arăți superb. Voise să spună „drăguț". Încercă să-și

lărgească gulerul. Îl simţea dintr-o dată prea strîns. E pornită căldura? îl întrebă el pe şofer.

Ea se aplecă spre el.

– Dă-mi voie.

Îi descheie nasturele de sus al bluzei.

– Gata. Acum arăţi ceva mai hippy.

El se uită la ea. Tot ce putu să vadă erau buzele roşii.

– Sînt prea bătrîn ca să fiu hippy, spuse el, încercînd să pună o oarecare distanţă între ei. Anii erau o graniţă naturală.

– Henry Kissinger e bătrîn. Tu eşti... experimentat.

Fierbinţeala posibilităţii se învîrteji între ei.

El se uită la şofer.

– Tagliacci Grill, spuse el. Avem rezervare pentru ora opt.

Elizabeth era sfîrşită. Ultimele douăzeci şi patru de ore le petrecuse muncind la sufragerie. Găsise la depozit exact uşile pe care le dorea – cineva le comandase, apoi renunţase – şi obţinuse şi o reducere de preţ. Singurul inconvenient fusese că trebuia să mărească spărtura, apoi urma să fixeze un cadru şi să monteze uşile. Toată munca istovitoare îi luase ore întregi.

Acum o dureau umerii şi avea degetele contractate ca la bătrîni, dar uşile cele noi erau la locul lor. Lăsă ciocanul jos şi îşi făcu o ceaşcă de ceai. Sorbindu-l, ieşi pe verandă.

Era o noapte cu o lună plină, uriaşă pe cerul argintiu. De aici, stelele păreau foarte aproape.

Coborî treptele verandei şi păşi pe iarba moale a curţii din faţă.

Era pe cale să se întoarcă în casă cînd un sunet îi reţinu atenţia.

La început se gîndi că era vîntul care se tînguia prin copaci. Dar nu bătea vîntul. Încet, se întoarse cu faţa spre ocean. Valurile poleite de lună se retrăgeau de la ţărm în şiruri frînte.

Auzi din nou sunetul. Un sunet trist, tînguit, care dăinui mult după ce ultima notă fusese lansată în eter. Înțelese ce putea fi.

Traversă curtea din față și se opri la marginea stîncii. O scară șubredă șerpuia pe o distanță de zece metri pe verticală pînă la o semilună de nisip. Precauția o ținu în loc. Era întuneric, și treptele puteau să fie alunecoase, periculoase.

Atunci le văzu.

Balene ucigașe, cel puțin o duzină.

Înotătoarele dorsale ieșeau din apă înalte și drepte. Fiecare părea să taie lumina lunii în jumătate. Ea se ținu de balustrada crăpată și coborî repede.

Sunetul se auzi din nou, obsedant și jalnic. Un murmur vibrant care nu aparținea acestei lumi. Era o muzică născută din apă, purtată de valuri. Acolo, o balenă se avîntă din apă și se scufundă iar și nici la o secundă se auzi un zgomot, după care un jet de aer și apă țîșni din orificiul aflat în fruntea animalului.

Elizabeth era hipnotizată.

După plecarea lor, oceanul șterse toate dovezile prezenței lor. Razele lunii argintau apa ca mai înainte. I-ar fi fost foarte ușor să se întrebe dacă chiar fuseseră acolo, sau visase.

Își dori să fi fost și Jack aici. S-ar fi întors spre el, apoi s-ar fi lăsat luată în brațe. Însă el era departe, cu...

Larry King.

– Oh, la naiba!

Uitase să-l sune.

Uitase. Și mai rău, nici nu urmărise emisiunea. Ce naiba era cu ea?

Urcă scara în fugă și intră în casă. Prin minte i se învîrteau scuze care mai de care mai caraghioase. *Scuze, iubitule, am fost prinsă într-o ciocnire în lanț de mașini. Tocmai am scăpat și am dat fuga direct la cabina telefonică.*

Am mîncat ceva care nu mi-a priit şi mi s-a făcut rău.

Centralista de la hotel îi făcu legătura cu camera lui Jack.

Telefonul sună. Şi sună.

– Dă-te jos din pat, Jack, şopti ea cu disperare. Nu putea s-o dea în bară în halul ăsta. *Trebuia* să vorbească cu el în seara asta. Măcar atît merita şi el.

Vocea căsuţei vocală interveni. Lăsă un mesaj şi închise. În următoarele trei ore sună din sfert în sfert de oră, dar el nu răspunse.

Era imposibil ca Jack să doarmă cu toate telefoanele alea. Nici chiar dacă s-ar fi îmbătat după interviu.

Îl cunoştea prea bine. Jack *întotdeauna* răspundea la telefon.

Aşadar, unde era?

Pentru Jack emisiunea fu un succes.

La cîteva minute după începerea interviului, Larry îi puse o întrebare directă.

– Sportivii din ziua de azi sînt modele bune, Jack? Ar trebui să fie?

Jack repetase de zece ori răspunsul la asta. Ştia exact ce să spună, dar cînd deschisese gura, vorbise din inimă.

– Ştii, Larry, sînt supărat. Am luat copii de nouăsprezece ani şi i-am transformat în celebrităţi multimilionare. I-am absolvit de orice responsabilitate în afară de cea de a evolua bine pe teren. Ei conduc beţi, noi le dăm peste mînă. Ei violează femei, noi spunem că femeile sînt de vină. Ei îşi muşcă adversarii de ureche, pentru Dumnezeu, şi după cîţiva ani sînt iar în ring şi cîştigă milioane! Cînd eram în NFL, mi s-a deschis larg lumea. Tot ce trebuia să fac era să joc bine. I-am fost necredincios soţiei mele şi am lipsit de lîngă copiii mei. Şi ştii ce? Nimeni nu m-a condamnat. Toată lumea vorbea despre presiunile la care eşti supus cînd eşti mijlocaş

vedetă. Dar viaţa e dură pentru toţi. Mi-au trebuit cincisprezece ani grei, dar în sfîrşit am învăţat că nu eram deloc deosebit. Ştiam să arunc mingea. Mare scofală! Trebuie să renunţăm să ne mai lăsăm celebrităţile şi sportivii să trăiască după propriul lor standard. Trebuie să redevenim o naţiune de sportivi buni.

– Există o mulţime de oameni cărora o să le placă răspunsul ăsta, spusese Larry. Şi numai cîţiva cărora n-o să le placă.

Atunci Jack ştia sigur. Nu-şi distrusese cariera prin faptul că fusese sincer, şi-o făcuse. Sportivii băieţi-răi şi patronii de echipe aveau să-l urască. Suporterii şi părinţii aveau să-l iubească.

Şi nimic nu făcea mai mare senzaţie în mass-media decît controversa.

Pînă mîine, fragmente mari din discursul său plin de pasiune aveau să fie reluate de la un capăt al ţării la altul.

După emisiune se dusese direct la hotel ca s-o sune pe Birdie. Nici un răspuns. Apoi îşi sunase fetele. Tot nici un răspuns.

Dezamăgit, coborîse în barul din hol şi comandase un Dewar's dublu cu gheaţă.

Acum, o oră mai tîrziu, era la al doilea pahar.

Îl bău pînă la fund, apoi se uită la paharul gol. Lumina slabă se reflecta în mii de culori în gheaţa care se topea. Niciodată nu-i plăcuse să fie singur, iar într-un moment ca ăsta era şi mai rău.

– N-ar trebui să fii singur în seara asta.

Jack ridică privirea. Sally stătea în picioare lîngă el, îmbrăcată într-o rochie albastră, mulată pe corp, susţinută pe umeri de două breteluţe incredibil de subţiri. O agrafă sub formă de fluture negru îi prindea părul la ceafă. Decolteul ei era de un alb lăptos.

Zîmbea, iar zîmbetul ei îi tăie respirația.

– Ai de gînd să mă inviți să iau loc?

– Desigur. Glasul lui era gros și răgușit. Și-l drese. Parcă spuneai că în seara asta te duci la mătușa ta.

Ea rîse și se așeză.

– Cîteva ore la periferie e prea mult pentru mine. Încă o anecdotă despre primul dinte al micului Charles m-ar fi făcut s-o rup la fugă țipînd. E doar un dinte, pentru Dumnezeu! Toată lumea are. Nu e ca și cum ar fi compus un concert de pian.

Jack îi simți piciorul lipit de al lui. Căldura corpului ei era tare plăcută. Încercă să-și amintească ultima dată cînd Elizabeth se uitase la el ca și cum îl dorea cu adevărat; amintirea asta avea să-i fie armură. Dar nu o găsi. De ani de zile Elizabeth nu mai întinsese mîna în pat după el. Acum era ușor de uitat cît de fierbinți erau pe vremuri partidele lor de sex.

Chelnerița veni la masa lor. Jack se uită la Sally.

– Margarita cu gheață, fără sare, corect?

– Ai ținut minte.

Jack comandă încă un Dewar's pentru el.

– Ai fost fenomenal azi, spuse Sally cînd rămaseră iar singuri.

– Mulțumesc.

Chelnerița veni, le lăsă băuturile și plecă.

Undeva porni un tonomat. Cînta „Time after time".

– După seara asta ai să fii o vedetă.

Cuvintele ei atinseră acel miez moale și urgisit din lăuntrul lui. Dintr-o dată, parcă el era cel tînăr, iar ea cea cu experiență. Nu putu să nu ridice privirea.

– Știu că ești însurat, șopti ea. Nu vreau să-ți stric căsnicia. Vreau doar să petrec o noapte cu tine. O singură noapte, apoi putem să uităm că s-a întîmplat. N-o să știe nimeni.

Jack încercă să-şi aducă în gînd chipul lui Elizabeth, dar nu-şi aminti cum arăta, şi n-o mai atinsese de atîta timp încît nici nu mai ştia senzaţia atingerii pielii ei. Pentru prima dată după un car de ani, se simţea dorit. Corpul lui tînjea să cedeze dorinţei.

– Eu aş şti, reuşi el să spună.

Ea îi atinse faţa şi îl făcu să se uite la ea.

– Doar un sărut, atunci, murmură ea.

El îi simţi răsuflarea pe gura lui, fierbinte şi umedă. Mai că gemu.

– Poţi să spui că a fost un sărut pentru victorie.

Acum ea era şi mai aproape. Îi simţea parfumul şi aroma dulce a şamponului. Buzele ei le atinseră pe ale lui.

– Nu-i nimic rău într-un sărut pentru victorie, spuse ea şi el sesiză o oarecare asprime în glasul ei. Îl dorea la fel de mult cît o dorea el.

– Nu, spuse el încet, gemînd la propria-i slăbiciune. Trebuie să plec. Se ridică.

Trebui să facă apel la toată puterea din el ca să plece.

Dimineaţa următoare, Elizabeth fu deşteptată de telefon. Se rostogoli spre el şi răspunse somnoroasă.

– Alo?

– Hei, Birdie, scoală-te! Te-ai uitat la emisiune?

Ea se ridică în şezut şi îşi trecu o mînă prin părul încurcat.

– Bună, iubitule. Nu putea să-i spună că uitase. L-ar fi rănit prea tare. Încercă să fabrice o scuză rezonabilă.

Însă el nu păru să remarce pauza ei.

– Am reuşit, iubito. Eşti măritată cu o supervedetă.

– Întotdeauna am fost măritată cu o vedetă, Jack. Ştiam eu că ai să fii bun. Sînt mîndră de tine.

– Trebuie să mai stau o zi. Te superi?

– Bineînţeles că nu.

– Grozav. Atunci, mîine am să fiu acasă. Vom sărbători singuri, bine?

– Bine, iubitule. Te iubesc.

– Te iubesc. Pa.

Elizabeth puse încet receptorul în furcă. Nu îndrăznise să-l întrebe unde fusese noaptea trecută.

Totuşi, nu se putu abţine să se întrebe dacă fusese cu altă femeie. Erau mulţi ani de cînd nu-i mai pusese la îndoială fidelitatea, dar el păşise iarăşi pe vechiul drum al faimei, şi la asta îi dusese drumul înainte. Infidelitatea putea fi iertată, dar nu uitată.

Ciudat, nu asta o supăra cel mai mult.

Ce o deranja era faptul că într-adevăr nu-i păsa.

8

Jack stătea la birou, uitîndu-se la însemnările împrăştiate în faţa lui şi sorbind o cafea dublă.

În ultimele cîteva zile, povestea lui Drew Grayland se răspîndise ca focul, şi nu era rubrică sportivă să nu pomenească de Jack. Interviul lui Larry King îl propulsase iarăşi în lumina reflectoarelor.

Avea ce dorise ani întregi: o şansă. Oamenii îl urmăreau iarăşi. Acum avea nevoie de un alt subiect tare, ca să-şi cimenteze reputaţia. Ceva care să atragă atenţia televiziunilor.

Noaptea trecută, în timp ce stătea în pat şi o asculta pe Birdie vorbind despre noul ei design pentru dormitor, Jack căuta cu disperare o idee. Îi venise pe la trei a.m.

Acea idee a pornit de la Alex Rodriguez. Seattle se năpustise asupra renumitului înaintaş ca o haită de cîini

turbați cînd acesta semnase contractul cu Texas. De parcă Alex ar fi trebuit să refuze cel mai mare contract din istoria base-ball-ului.

Oamenii nu înțelegeau cît de efemeră este viața de sportiv profesionist. La treizeci de ani ești bătrîn, la treizeci și cinci foarte bătrîn, și asta dacă trupul tău se ține bine. Dar cum poate un trup să încaseze an de an genul ăla de pedeapsă și să nu obosească prea curînd? Trebuie să iei banii cînd îți sînt oferiți. Mîine s-ar putea să nu ți-i mai ofere nimeni. Nici un sportiv în activitate n-ar îndrăzni să vorbească despre așa ceva – ei sînt prea bogați pentru a fi crezuți. Dar un sportiv cîndva de aur, care și-a pierdut cariera, ar fi perfect.

Se uită la ceea ce tocmai scrisese: *Cu ochi de sportiv. Cum e să fii un zeu fragil.*

Asta avea amestecul potrivit de strălucire, corupție și durere sufletească. Și Jack cunoștea bine subiectul din interior și din afară.

Sună telefonul. Ridică receptorul.

– Jackson Shore.

Un glas pe care nu-l mai auzise de ani de zile spuse:

– Hei, ce mai faci bătrîne?

– Warren! Jack se lăsă pe spetează scaunului. La naiba, nu am mai auzit de tine de cînd te-ai însurat ultima dată și mi-ai cerut să-ți fiu cavaler de onoare. Ce e, te însori iarăși?

– Nu, nu. Adevărul e că am tras o mică spaimă cu inima. Cîteva nopți cuplat la aparate în spital limpezesc în mod sigur un cap de bărbat.

– Acum ești bine?

– Mai bine ca niciodată. Se pare că a fost un nenorocit de atac de panică. Îți vine să crezi? Paisprezece ani de fotbal profesionist și nimic. Cîțiva ani ca analist în studio și sînt terminat. Doctorii spun că am nevoie de odihnă. Așa că m-am hotărît să renunț la slujba de comentator la televiziune.

Prea multe călătorii şi rahaturi, dar tipii de la Fox nu vor să mă lase să mă retrag cu graţie. Au venit cu ideea asta pentru o nouă emisiune de o oră. Se cheamă *Good Sports*. Vor să fie o combinaţie de *Real Sports* şi *Oprah*, dacă poţi să crezi asta. Ne vom uita la sportivi într-un cu totul alt mod, încercînd să înţelegem presiunile şi durerile. Şi să scoatem în evidenţă modele.

– Sună grozav. Poate aş putea să fiu şi eu invitat cîndva, să ştii, să vorbesc despre treaba cu Grayland.

– De fapt, te vrem mai mult decît invitat. Aveau de gînd să te sune azi, dar i-am rugat să mă lase pe mine să-ţi propun afacerea. Şefii – şi eu, bineînţeles – cred că ai fi potrivit să fii coprezentator cu mine. De ani de zile tot încerc să conving pe cineva din New York să-şi încerce norocul cu tine. După treaba asta cu Grayland sînt, în sfîrşit, gata să asculte. Gîndeşte-te, Jacko, o să fie ca pe vremuri. O să fim iar o echipă.

– Nu face pe nebunul cu mine, Warren. Mi-aş vinde sufletul pentru o slujbă ca asta.

– Păstrează-ţi sufletul mic si negru. Vino mîine la New York pentru un interviu.

– Vorbeşti serios?

– Fireşte că vorbesc serios. Pune-o pe secretara ta să-l sune pe Bill Campbell de la Fox. El o să-ţi trimită un bilet. Apoi dă-i secretarei mele itinerarul. Am să te iau de la aeroport.

– Vin cu primul zbor. Şi mulţumesc, Warren.

– Nu-i o treabă sigură, Jacko. Dar am convingerea că o să-i punem în fund. Ne vedem mîine.

Jack închise şi sună imediat acasă. Elizabeth răspunse prompt.

– Alo?

– Bună, iubito, n-o să-ţi vină să crezi... Se opri. Şi dacă

nu primea slujba? Își dezamăgise de prea multe ori soția în trecut. N-avea rost s-o lase să-și facă speranțe degeaba. Mîine trebuie să plec la New York. Poți să-mi faci geamantanul?

– New York? Pentru ce?

El gîndi repede.

– Un mijlocaș foarte bun, licean, tocmai a semnat o scrisoare de intenție cu Ducks. Trebuie să-i iau un interviu.

– Oh, grozav. Cît ai să lipsești?

– Două nopți. Hei, hai să luăm diseară masa în oraș. Ce zici de Stephanie Inn? E al naibii de romantic acolo.

La celălalt capăt al firului o pauză, apoi:

– Ce se petrece, Jack?

– Nimic. N-am mai luat de mult cina în oraș, atîta tot, răspunse el. Era adevărat. Nu-și mai amintea cînd sunase ultima dată de la birou să stabilească o întîlnire cu soția sa. Dar totul va fi altfel de acum înainte. Avea să mute cerul și pămîntul pentru a căpăta slujba asta; apoi se va întoarce acasă triumfător. Oh, ea probabil va bombăni cu privire la mutatul în est, dar pînă la urmă avea să facă ce trebuia. Slujba asta le va oferi în sfîrșit – *în sfîrșit* – o a doua șansă. Totul e nemaipomenit.

Și era. Pentru prima dată, era.

Elizabeth se dădu înapoi, cu brațele încrucișate la piept.

Jack era lîngă ușă, cu geanta de voiaj în mînă. Chiar și la ora asta matinală, cînd nici nu se crăpase de ziuă, arăta vesel și nerăbdător, aproape adolescent.

Preț de o clipă, i se păru atît de frumos încît i se tăie răsuflarea. În mod ciudat, își aminti prima dată cînd o sărutase. Trecuse o viață de atunci. Stăteau întinși pe iarbă în Quad, chipurile învățînd. Ea nu prevăzuse sărutul, nu era pregătită pentru el, iar cînd buzele lui le atinseseră pe ale ei, începu în mod inexplicabil să plîngă. O dată cu acel prim

sărut ştiuse că vraja ei era stabilită... că avea să-l iubească pe Jackson Shore pînă la moarte.

Probabil că încă era adevărat.

Dar asta era suficient?

Se uită la el, întrebîndu-se dacă el vedea dorul din ea, dacă acel dor îi strălucea în ochi. Sau dacă îl văzuse atît de des şi de atîta timp încît ajunsese să fie pur şi simplu *Elizabeth*.

– Poate aş reuşi să vin cu tine, spuse ea. Asta ar fi trebuit să spună cînd el plecase la *Lerry King Live*.

Zîmbetul lui se stinse. Lăsă geanta jos şi veni spre ea.

– Nu de data asta, Birdie. Am să fiu tot într-o alergătură. N-am să pot sta cu tine.

Ea dădu din cap, înghiţind nodul din gît. Pe vremuri o invita în fiecare călătorie de afaceri, însă ea nu voise niciodată să-şi lase copiii. Abia mai tîrziu – prea tîrziu – îşi dădu seama că hotărîrea ei vorbea despre căsnicia lor. Era vina ei că îşi ratase şansa.

– Data viitoare, atunci. Oricum, nu pot să sufăr New York-ul.

El îi atinse faţa, obligînd-o cu blîndeţe să ridice bărbia şi să se uite la el.

Ea îşi petrecu braţele în jurul lui şi îl strînse tare, temîndu-se brusc să îl lase să plece.

– Ai grijă, şopti ea.

El se dădu înapoi.

– Am să te sun de la Big Apple. Am o cameră la Carlyle. Numărul de telefon e pe frigider.

– Bine. Drum bun. Baftă.

– Învingătorii n-au nevoie de baftă.

Ea rămase acolo, cu braţele la piept, mult timp după plecarea lui.

Undeva în casă trosni o bîrnă. În camera de zi, ceasul de pe poliţa căminului sună de cinci.

Încercă să nu se gîndească la ziua nesfîrşită care se întindea în faţa ei. Era devreme; putea să se culce la loc; dar nu voia să doarmă.

Se duse în bucătărie, deschise agenda şi începu să-şi planifice ziua. Era pe la mijlocul listei cînd îşi dădu seama că era joi.

Seara femeilor fără pasiuni.

Poate se va duce. Nu avea altceva mai bun de făcut.

Lui Jack îi plăcea totul la clasa întîi: coada foarte mică la verificarea biletului de avion, locurile spaţioase şi confortabile, tăvile albe, curate cu mîncare comestibilă, băuturile care veneau întruna.

Şervetele fierbinţi, domnule? Să vă aduc un coniac după masă, domnule Shore? Pot să vă iau haina?

Serviciile erau ceva de care uitase că existau în transportul aerian pînă de curînd. Vacanţele lor din ultimii ani însemnaseră patru oameni îngrămădiţi la clasa turist, cea mai ieftină.

Întinse mîna sub scaunul din faţă după servietă. Observînd zgîrieturile de pe pielea neagră, se gîndi dacă n-ar fi trebuit să-şi ia una nouă. Ştia că Birdie ar fi spus: *Nu capeţi o a doua şansă să faci o primă impresie. Fă-o de prima dată.*

Brusc îşi dori să-i fi spus despre interviu. Ea s-ar fi dat de ceasul morţii să-i aleagă hainele, asortînd cravata potrivită la cămaşa potrivită. N-ar fi existat nici o îndoială în privinţa servietei.

Aşa îl ajutase să se pregătească pentru Albuquerque cu mulţi ani în urmă. *Eşti o vedetă*, spusese ea cu înfocare, strîngîndu-l de umeri, *şi să nu uiţi o secundă asta. Canalul 2 ar trebui să mulţumească Cerului în genunchi pentru şansa de a-l angaja pe marele Jackson Shore.*

– Vedetă, murmură el, dîndu-şi seama prea tîrziu că

vorbise cu glas tare. Se uită în jur, dar nimeni nu părea să fi observat.

Încă mai ţinea minte cum e să fii vedetă; asta era treaba nasoală, treaba care îl bîntuise. Cînd eşti în vîrf, mai degrabă pluteşti decît mergi... uşile ţi se deschid ca prin minune cu mult înainte să întinzi mîna spre clanţă... şi mesele de la cele mai bune restaurante sînt reţinute pentru tine. Şi mai presus de toate, felul în care se uită oamenii la tine...

– Domnule Shore? Comandantul aprinsese semnalul de legare a centurilor. Urmează să aterizăm.

Îşi băgă servieta la loc sub scaunul din faţă, apoi îi zîmbi însoţitoarei de bord.

– Mulţumesc.

Avionul atinse uşor pista, se zgîlţîi de cîteva ori, şi rulă lin înspre terminal. În cîteva momente, însoţitoarea de bord reapăru cu geanta lui de voiaj.

– Poftim, domnule Shore. N-aţi avut palton, nu-i aşa?

– Am uitat să-mi iau, spuse el zîmbind. N-am mai fost de ceva timp în est.

– Cum poate cineva care a jucat la Jets să uite iarna newyorkeză?

Ea îl recunoscuse. Ăsta nu era un serviciu de clasa întîi obişnuit; ea *flirta* cu el.

– Eu sînt din Minneapolis. Am aici o oprire de două zile... la Warwick Hotel.

Jack auzi forfota oamenilor care coborau din avion. Totul părea foarte îndepărtat.

Tot ce trebuia să facă era să dea din cap, să spună *Şi eu stau la noapte aici, ce coincidenţă!* şi s-o întrebe cum o cheamă. Puteau să-şi petreacă seara într-un colţ întunecos de bar plin de fum, cu picioarele lipite excitant, discutînd fleacuri pînă venea vremea să nu mai vorbească deloc...

O clipă îşi dori asta – o dori pe ea – atît de tare încît

ameți. Apoi se gîndi la Frank Gifford și inspiră adînc. Își recăpătă echilibrul. Zilele alea trecuseră de mult.

Întinse mîna și-și luă geanta.

– Mulțumesc, distracție plăcută în New York.

Zîmbetul ei dădu să apună. Și-l recompuse repede.

– Călătorie plăcută, domnule Shore.

– Și ție. Își puse geanta pe umăr și coborî din avion. La poartă, o mulțime de oameni aștepta zborul următor.

Warren se detașa în mulțime ca un brad de două sute de ani într-o pădure tînără. Era înalt și scump îmbrăcat, dar nu asta îl scotea în evidență.

Pe capul lui stătea confortabil coroana celebrității. Înaintă, zîmbind. Mulțimea se dădu la o parte făcîndu-i loc să treacă. Oamenii îl arătau cu degetul, șușotind între ei. Warren părea să nici nu observe.

– Warren, ce naiba mai faci?

– *Fulgerul Săritor Jack!* spuse Warren destul de tare pentru a atrage atenția celor din jur. Pe cîteva fețe mai în vîrstă își făcu loc recunoașterea. Puștii cu părul decolorat și cercei în nas trecură mai departe, lipsiți de interes.

Warren îl prinse pe Jack într-o îmbrățișare de urs, apoi îl luă pe după umeri și îl conduse spre ieșire.

– Doamne, ce bine îmi pare că te văd!

După o conversație alcătuită în mare parte din întrebări, urcară în Viper-ul roșu al lui Warren și ieșiră în autostradă.

Era o zi cenușie de iarnă. Norii atîrnau deasupra autostrăzii, trimițînd pe parbriz o lapoviță măruntă.

– Mai ții minte cînd jucam pe rahatul ăsta? întrebă Warren, claxonînd și trecînd pe cealaltă bandă pentru a evita lovirea unui Lexus SUV.

Jack zîmbi. El și Warren fuseseră colegi de echipă la Universitatea Washington din Seattle. Era sigur că jucaseră pe soare – trebuia să fi jucat –, dar asta nu mai ținea minte.

Ce ţinea minte erau meciurile de pe Stadionul Husky din zilele cînd părea că Dumnezeu dăduse drumul la toate baierele cerului.

– Elizabeth şi Mary purtau la meciuri pungi de gunoi Hefty, ţii minte?

Warren rîse.

– Ce ţin eu minte legat de Mary sînt ţîţele ei şi că nu trebuia în veci să mă însor cu ea.

În studenţie, fuseseră două perechi nedespărţite: Jack şi Elizabeth, Warren şi Mary. Apoi Warren fusese trimis la Denver, iar Jack la Pittsburg. După mai mulţi ani şi mai multe transferuri, el şi Warren se reuniseră la New York. La acea vreme Warren era însurat cu Phyllis, şi atît el cît şi Jack erau supervedetele în lumea ultraagitată, nebună a NFL. Dintre ei toţi, numai Elizabeth rămăsese întreagă la minte în anii de aur, cînd banii curgeau rîuri. Ea economisise cît putuse, dar nu-i fusese uşor cu Jack, care credea că faima avea să dureze veşnic.

– Ce mai face Birdie?

– Bine. La fel şi fetele. Sînt acum amîndouă la Georgetown. Stephanie e tot liniştită şi mult prea serioasă. Umblă cu copilul-minune care a cîştigat Premiul Westinghouse. Are note grozave. Termină în iunie anul ăsta – cu o licenţă în micro ceva.

– Exact ca mama ei, 'ai? Birdie a fost singura studentă cu zece pe linie pe care am cunoscut-o.

Jack uitase cît îi plăcuse soţiei lui şcoala. Ani de zile după absolvire vorbise despre un masterat în arte frumoase, dar nu şi-l dăduse. Aşa era Elizabeth – îi plăcea să vorbească despre o grămadă de lucruri.

– Jamie seamănă cu mine. Dacă nu era una dintre cele mai bune înotătoare din şcoală, s-ar fi chinuit ca dracu' să termine primul an de colegiu.

– Mai ţii minte Callaghan's Pub? Cum ne băteam cu băieţii cu cutiile de bere?

Şi agăţam fetele. Măcar pe asta Warren nu o spuse cu glas tare. Totuşi, tăcerea nu schimba trecutul. Jack îşi petrecuse o bucată din tinereţe în barul ăla, flirtînd cu şirul nesfîrşit de fete care se uitau la fotbal. Ducîndu-le în pat.

Şi în tot timpul ăla, Elizabeth era într-o casă caraghios de mare în Long Island, crescîndu-şi singură copiii. Cînd, în sfîrşit, el venea acasă, mirosind a alcool şi fum şi parfum al altor femei, ea întotdeauna se prefăcea că nu observă.

Cum reuşiseră să depăşească acele zile? Şi cum putuseră atunci să fie mai fericiţi ca acum?

– Acesta e sediul, spuse Warren, arătînd cu capul în stînga. Mîine ne vom întîlni la micul dejun cu mahării. Proba ta e programată la zece treizeci. Am să citesc cu tine.

Jack îşi slăbi cravata.

– Ceva sfaturi pentru vechiul tău amic?

Warren opri în faţa hotelului, apoi se întoarse spre Jack.

– Ţi-am văzut interviul cu studenta aia. Singura mea sugestie este să te relaxezi puţin. Camera de filmat e ca femeia – simte frica şi disperarea – iar tipii disperaţi nu capătă niciodată slujbe trăsnet.

Jack rîse. Nu mai ţinea minte de cînd nu mai primise o slujbă trăsnet. Poate că tot timpul disperarea fusese problema lui.

Portiera din partea lui se deschise. Un bărbat în uniformă îi zîmbi.

– Bine aţi venit la Carlyle, domnule.

Jack coborî din maşină şi îi dădu portarului geanta.

– Mulţumesc.

Warren se aplecă peste scaunul din dreapta.

– Vrei să vii diseară la noi la cină? Beth e o bucătăreasă de rahat, dar prepară un martini al naibii de reuşit.

– Zic pas. Trebuie să am capul limpede pentru mîine.

– Întotdeauna te-ai dat la fund înainte de un meci mare. Am să vin pe la opt. Vom lua micul dejun la hotel.

– Grozav. Şi, Warren, mulţumesc pentru tot.

– Nu-mi mulţumi pînă nu te vezi cu slujba. Atunci am să te taxez.

Jack se uită în urma Viper-ului roşu, apoi se înregistră la hotel şi urcă în camera lui. Primul lucru pe care îl făcu fu să-şi toarne ceva de băut. Nu se putu abţine. Era foarte emoţionat. Nu se gîndea decît la ce însemna şansa asta.

Te rog, Doamne. Se uită la telefon ştiind că trebuia s-o sune pe Birdie, dar gîndul îl extenuă. Avea să pretindă că a fost în oraş pentru a se întîlni cu un fost coechipier, iar ea urma să se laude cu nu ştiu ce tapiţerie de canapea.

De ani de zile era la fel. Aşa că de ce îl deranja atît de mult în ultimul timp? Oftînd, ridică receptorul şi formă numărul de acasă.

După al patrulea apel, se cuplă robotul.

– Bună, iubito, spuse el. Sînt la Carlyle Hotel, camera 501. Numărul e pe frigider. Sună-mă. Te iubesc.

Cuvintele veniră automat, dar în tăcerea care urmă se pomeni gîndindu-se la ce însemnau ele... şi cît trecuse de cînd fuseseră întru totul adevărate.

Se duse la fereastră şi se uită la Manhattan-ul care strălucea în noapte. Apoi, închise ochii şi, în întunericul brusc, se văzu mai tînăr, un bărbat plin de certitudinea propriei sale măreţii.

Acel bărbat se mişca în alt timp şi în alt spaţiu, departe de aici. Seattle.

Era pe înserat într-o zi rece de iarnă...

Se dusese la casa frăţiei Delta Delta Gamma de pe Forthy-fifth Street şi i se spusese că Elizabeth Rhodes îşi petrecea toate după-amiezele de sîmbătă în Arboretum. Nu

avusese de ales decît să se ducă s-o caute acolo. Îl mînase disperarea; nu exista nimic mai disperat decît un student, vedetă de fotbal, care nu avea notă de trecere.

O găsise pe malul Lacului Washington. Picta. La început, tot ce văzuse fusese părul ei, poleit de soarele care apunea. Era îmbrăcată cu un pulover albastru de lînă şi o salopetă din denim care îi camufla complet corpul, şi din buzunarul de la spate îi ieşeau trei pensule.

Ciudat că îşi amintea amănuntul ăsta, dar aşa fusese. Avea trei pensule.

Încă mai ţinea minte conversaţia lor, aproape cuvînt cu cuvînt...

El îşi drese glasul şi spuse:

– Elizabeth Rhodes?

Ea se răsuci atît de repede încît scăpă o pensulă.

– Cine eşti?

Frumuseţea ei îl ului.

– Jackson Shore... Am primit numele tău de la doctor Lindbloom de la catedra de engleză. Mi-a spus că s-ar putea să ai loc în programul de meditaţii pentru încă un student. Zîmbi ruşinat. Sînt pe cale să pic la literatură.

Fruntea ei se încreţi.

– În ce an eşti?

– Întîi.

– Un student de anul întîi care e pe cale să pice la examenul de literatură engleză şi care apelează la ajutor – într-o sîmbătă – în ultima săptămînă a trimestrului. Ochii ei verzi ca marea se îngustară. Lasă-mă să ghicesc: sportiv.

– Fotbal.

Zîmbetul ei era subţire.

– Bineînţeles. Uite ce-i – cum te cheamă, Jack? – te-aş ajuta cu plăcere, dar...

– Grozav. Mi-a spus doctor Lindbloom că pot să contez

pe tine. Cînd ne putem întîlni? Lucrarea mea finală trebuie să fie o poezie în pentametru iambic, ce-o mai fi şi asta. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Ea oftă şi îşi trecu o mînă prin păr.

– La naiba. După un moment lung, spuse: Am putea să ne întîlnim diseară.

– Diseară? Să-mi fac tema într-o seară de sîmbătă? Nu cred.

Văzu că ea încerca să îşi amintească numele lui şi, în mod ciudat, lucrul ăsta îl făcu să se aprindă. Era obişnuit ca femeile să-l urmărească, să se culce cu el pentru că era o vedetă a fotbalului, şi totuşi uite-l aici, atras de femeia asta care nici măcar nu-şi amintea cum îl cheamă.

– Îmi pare rău. Va trebui să găseşti pe altcineva. Înclină capul în semn că discuţia se încheiase şi se întoarse la pictat.

El făcu un pas spre ea.

– Şi dacă eu te vreau pe tine?

Ea se întoarse. Uitîndu-se atent la el, îşi dădu după ureche o şuviţă de păr blond. Atunci observă el uriaşul inel de logodnă cu diamant.

– Ascultă, Jake...

– Jack. El mai făcu un pas.

Ea se dădu înapoi.

– Eu iau numai studenţi cărora chiar le pasă de cursuri.

El făcu şi ultimul pas care îl mai despărţea de ea.

– Am nevoie de tine.

Ea rîse.

– Ei, hai! Nimănui nu-i pasă dacă voi, sportivii, chiar învăţaţi.

Ceva în glasul ei îl surprinse, o umbră de accent. Sudistă, se gîndi el. Îi plăcea acel accent dulce, tărăgănat.

– Mie îmi pasă.

Ea se uită la el şi, treptat, începu să roşească.

– Bine. Ne întîlnim mîine dimineață la Suzzallo. Zece patruzeci.

– Uf, nu Suzzallo. E al naibii de multă morgă acolo.

– E o bibliotecă.

– Ce zici să ne întîlnim în Quad? Pot să aduc cafea?

– Nu-i o întîlnire amoroasă. Se uită la ceas. Uite ce-i, am să fiu în sala de lîngă arteziană de la etajul al doilea al bibliotecii la zece patruzeci. Dacă vrei să te ajut, fii punctual.

Ăsta fusese începutul.

Jack se îndrăgostise rapid de Elizabeth, şi nu-i luase mult s-o vrăjească. În acele zile, îi promisese luna şi stelele de pe cer, jurase s-o iubească veşnic. Şi vorbise serios. Crezuse în asta.

Nu făcuseră nimic rău, nici unul din ei.

Doar că nu înţeleseseră ce mult însemna *veşnic*.

9

Elizabeth stătea în mijlocul debaralei de haine, încercînd să se hotărască cu ce să se îmbrace. Tot ce avea i se părea nepotrivit. Pe un perete, atîrna un şir de curele.

Însă acum, în ceea ce numea ea deprimant anii fără metabolism, ele erau inutile. Vechile ei curele ar fi putut să-i cuprindă o singură coapsă. Pe măsură ce începuse să ia în greutate, trecuse de la curele la eşarfe. Avea duzini de eşarfe de mătase pictate manual, menite să camufleze o siluetă mai rotofeie, dar o eşarfă vaporoasă nu părea deloc potrivită pentru întrunirea femeilor fără pasiuni.

O rochie verde închis, tricotată, lungă pînă la glezne, îi reţinu atenţia. Fără să mai piardă timpul, o luă şi se îmbrăcă.

Din sertarul de la birou scoase un colier din aliaj pe bază de cupru, lucrat manual, o relicvă din perioada în care se ocupa de bijuterii.

– Gata. S-a rezolvat. Nu se mai uită în oglindă. Coborî la parter, îşi luă poşeta de pe masa din bucătărie şi ieşi din casă.

La colegiu, se opri o clipă în faţa uşii închise a clasei, apoi intră.

De data asta feţele erau cunoscute şi primitoare. Mina, îmbrăcată într-o altă rochie de casă, din poliester înflorat, stătea în picioare discutînd cu Fran, care părea să asculte cu atenţie. Drăgălaşa Joey, chelneriţa de la Pig-in-a-Blanket, vorbea cu însufleţire cu Sarah. Kim stătea în spate, la masa de cafea, făcîndu-şi de lucru cu un pachet de ţigări.

– Nu credeam că ai să mai vii, spuse Joey, venind spre Elizabeth, toată un zîmbet.

Elizabeth fu surprinsă că cineva se gîndise la ea.

– De ce?

Joey se uită cu înţeles la mîna stîngă a lui Elizabeth.

– E un diamant mare.

Elizabeth îşi privi şi ea inelul de logodnă, un diamant de un carat şi jumătate montat pe o bandă lată de aur. Nu ştiu ce să spună.

– Cele mai multe dintre noi am fost aruncate la gunoi. Cîteva, ca mine, am căzut în cap. Pe beton. De la etajul zece. Zîmbi amar. Din fericire, eu am sărit ca o minge.

– Toate femeile sar la fel, răspunse Elizabeth, surprinzîndu-se pe sine. Fie sari, fie rămîi lată, nu-i aşa? În ultimii cincisprezece ani soţul meu a lucrat în vreo opt oraşe. Am avut şi eu parte să tot sar, crede-mă.

– Uau! Militar?

– Nu. Nu voia să precizeze cariera. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca toată lumea să ştie că era măritată cu Jackson Shore. Asta stîrnea întotdeauna o conversaţie de

genul „Ce noroc pe tine!“, or ea nu asta dorea să audă de la aceste femei. Însă trebuia să spună ceva. Nu se putea fixa la un singur lucru.

Joey chicoti.

– Are penis, nu? Toți sînt așa.

Sarah bătu din palme.

– Bună seara, doamnelor. E grozav să văd atîtea fețe cunoscute.

Joey o luă pe Elizabeth de braț și o conduse spre șirul de scaune alăturate, unde se așezară.

Sarah era la mijlocul discursului de deschidere cînd Mina se ridică brusc, zîmbind cu toată fața.

– Am venit aici la volan! Buza de jos, și mai mare din cauza rujului roz, îi tremura. Acum pot să merg oriunde.

Fu răsplătită cu aplauze furtunoase.

Elizabeth se miră ce profund o afectau acele cuvinte. *Acum pot să merg oriunde.*

Ce sentiment grozav trebuie să fi fost! Cum de ei nu-i trecuse niciodată prin cap așa ceva, deși conducea de ani întregi? Libertatea îi fusese întotdeauna la îndemînă, disponibilă ori de cîte ori pornea mașina. Disponibilă oricărei femei care îndrăznea să-și ridice privirea de la ruta prestabilită și să se întrebe: *Oare unde m-ar duce drumul ăsta?*

Cînd aplauzele se stinseră, femeile se întoarseră la locurile lor. De data asta, pentru că nu existau fețe „noi“, Sarah inițiie o discuție care își avea rădăcinile în visurile exprimate anterior.

Joey vorbi prima:

– Ieri i-am dus pe copii la dentist. Îmi place la nebunie locul ăla curat. Oftă. Igienista de la cabinet tocmai și-a cumpărat o broscuță Volkswagen nouă-nouță. Vă vine să credeți? Ce n-aș da să conduc o mașină ca asta!

– Te-ai gîndit vreodată să te faci igienistă?

– Da, cum să nu! Abia am reuşit să termin liceul. Cred că media mea generală a fost un număr negativ. Încercă să zîmbească, apoi se aplecă şi cotrobăi prin punga uriaşă de la picioarele ei. Totuşi, săptămîna asta m-am gîndit la visele *cuiva*. Unul dintre clienţii mei a lăsat asta pe masă, săptămîna trecută. Scoase o pensulă şi i-o întinse lui Elizabeth. O fi karma, sau ce?

Era o pensulă Big K, probabil dintr-o trusă de pictat pentru copii. O pensulă mică şi ieftină pe care nici un pictor care se respectă n-ar fi folosit-o.

Atunci de ce îi veni lui Elizabeth să plîngă?

– Mulţumesc, Joey, spuse ea, luînd pensula. Cînd o atinse, inima îi tresări uşor.

– Vorbeşte-ne despre picturile tale, spuse Sarah. Cum a fost?

Elizabeth trase adînc aer în piept.

– În colegiu, profesorii spuneau că am talent. Am fost admisă la mai multe programe postuniversitare pentru arte frumoase.

– Te-ai dus? întrebă Joey, cu glasul înecat de respect şi admiraţie.

– Nu. După ce s-au născut fetele, n-am mai avut timp. Mai tîrziu, cînd Jamie a intrat în clasa întîi, am încercat să mă întorc la pictură, dar cînd am pus mîna pe pensulă, nu s-a întîmplat nimic. Am stat pur şi simplu acolo, fără să pot trage o linie. Se uită în jur la feţele celorlalte femei. Fiecare dintre ele înţelegea. Uneori îţi ratezi şansa.

Şi totuşi... Cînd se uită la pensula din mîna ei, ceva se întîmplă. Nimic major, nici un Glas al lui Dumnezeu sau ceva de natură divină, totuşi *ceva*.

Îşi aminti dintr-o dată cum era cînd picta. Senzaţia semăna cu zborul... cu plutirea.

Dintr-o dată, nu se mai putu gîndi la nimic altceva.

După întrunire, lăsă maşina în şopron şi alergă spre casă. Fără să mai aprindă lumina de la parter, urcă în camera ei. Deschise debaraua, dădu la o parte hainele, şi se lăsă în genunchi.

Era acolo: o cutie de carton plină cu ustensile vechi. O trase spre ea, inhalînd mirosul de mult uitat de vopsea uscată. Deasupra era o perie din păr de zibelină, ai cărei peri fini şi lucioşi erau de un maro ca ciocolata. Întinse mîna şi o luă, apoi şi-o trecu uşor peste pielea fină de sub bărbie.

Zîmbind, se ridică în picioare, intră în dormitor şi se duse la uşile duble care dădeau într-un balcon. Îşi lipi un deget de geamul rece, uitîndu-se la oceanul negru ca noaptea.

Dacă exista vreun loc unde putea să picteze din nou, acela era aici, în siguranţa acestei curţi. Închise ochii, îndrăznind să-şi imagineze preţ de o clipă un viitor nou, strălucitor.

Jack conducea încet pe drumul şerpuit, odată cu pietriş, acum cu noroi, care ducea la casa lui. Cu toate că Stormwatch Lane se întindea pe aproape o jumătate de milă, în lungul lui nu mai existau şi alte locuinţe. Pe cea mai mare parte a lungimii lui, drumul era mărginit la vest de o stîncă abruptă. Jos se întindea Oceanul Pacific.

Parcă maşina în şopron, apoi îşi luă geanta de voiaj şi se îndreptă spre uşa din faţă.

În casă, dăinuia mirosul lumînărilor de scorţişoară pe care le aprindea Elizabeth de Crăciun. Ea spunea întotdeauna că o să le păstreze pentru sărbători, dar nu o făcea niciodată. Le aprindea seară de seară, pînă fitilul se transforma în boabe de cărbune lipite pe fundul borcanului.

– Elizabeth?

Nici un răspuns.

Uşa din faţă se deschidea într-un hol mic. În stînga era camera de zi, în dreapta, bucătăria. Ambele erau goale. Jack

trecu pe lîngă sufragerie – oare îi spusese ce bine arată glasvandul? – şi urcă scara spre dormitor.

Ea stătea lîngă uşile ce dădeau în balcon, cu spatele la el. În lumina veiozei de pe noptieră, părea aproape eterică.

– Un bănuţ pentru gîndurile tale, spuse el.

Ea se răsuci. Cînd îl văzu, rîse.

– M-ai speriat de moarte.

– Am prins un zbor mai devreme.

Ea îşi întoarse privirea spre mare.

– Ai avut noroc.

Deja nu mai era atentă. Dar vestea lui avea să o facă. Dădu să spună ceva, însă ea îl opri.

– E o noapte atît de frumoasă! Întunericul are atîtea culori! Mă face să-mi doresc să pictez din nou. În cele din urmă, se întoarse şi se uită la el. M-am dus în seara asta la întîlnire şi...

– Am o surpriză. Îi trecu fulgerător prin minte că poate ar fi trebuit să facă altfel... poate să-i dea vestea cea bună după o cină grozavă la L'Auberge. Dar nu mai putea aştepta. Îl mai ţii minte pe Warren Mitchell?

Ea oftă uşor, apoi spuse:

– Cel mai rapid înaintaş din New York? Bineînţeles că îl ţin minte. Acum e... analist la Fox?

– Era. A tras o sperietură cu inima şi s-a hotărît să-şi schimbe viaţa. Cînd a vrut să se lase de meserie, tipii de la Fox i-au oferit o emisiune de o oră, o dată pe săptămînă. Un fel de talk show sportiv.

– Nu ştiu dacă ne mai trebuia bărbaţi care să vorbească despre sport.

Asta îl descumpăni pe Jack.

– Ăsta va fi un gen de emisiune cu totul nou. Au contract pentru douăzeci şi şase de episoade. Se filmează în studioul Fox din New York, aşa că s-a terminat cu drumurile la meciuri şi toate celelalte.

– E grozav pentru Warren.

– Şi pentru noi.

– Noi?

El zîmbi.

– Am să fiu comediator al emisiunii.

– Poftim?

– De fapt, de asta m-am dus la New York. Am dat o probă.

– *M-ai mințit?*

– N-am vrut să te dezamăgesc din nou. Dar de data asta am căpătat slujba. I-am dat gata pe tipii de la televiziune, iubito. Ia gîndeşte-te, o vom lua de la capăt. E aproape ca şi cum am fi iarăşi tineri.

– Iarăşi tineri? Ce tot spui tu acolo?

– Va fi grozav, ai să vezi. S-ar putea chiar să reluăm legăturile cu o parte din vechea gaşcă. Şi vom fi la doar cîteva ore de D.C. Ai să poţi lua trenul ca să le vizitezi pe fete la şcoală.

– Cîteva ore de D.C.? Despre ce vorbeşti?

El se înfioră. Asta era partea delicată.

– Ştiu că ţi-am promis că asta o să fie ultima mutare, dar mi-au oferit atîţia bani încît n-o să-ţi vină să crezi. Am primit chiar şi un nou agent – un adevărat Jerry Maguire. Totul poate să fie acum al nostru.

– Tot ce vrei *tu*, adică. Ea era supărată, nu încăpea îndoială. Nu dai doi bani pe ce vreau eu. Mi-am pus inima şi sufletul în locul ăsta.

– E doar o *casă*, Birdie. Patru pereţi nenorociţi cu instalaţii proaste şi ferestre prin care suflă vîntul. Veni spre ea. Casa asta înseamnă pentru tine mai mult decît însemn eu? Ştii de cît timp visez la asta.

– La ce visezi tu, Jack?

– Îi?

– Bun răspuns. Presupun că tu pui întotdeauna visele tale pe primul loc. Cînd o să fie şi rîndul meu?

– Cum dracu' să ştie cineva că măcar *vrei* un rînd, Birdie? Ţi-ai petrecut toată viaţa pe tuşă. Vrei un rînd? Atunci riscă şi tu ca noi ceilalţi, intră pe teren, dar nu-ţi vărsa focul pe mine pentru că am curaj să încerc să obţin ceea ce vreau.

Culoarea dispăru din obrajii ei, şi el ştiu că mersese prea departe. Cu Birdie puteai să faci orice, numai să nu te apropii prea mult de adevăr.

Ea făcu un pas înapoi.

– Vin numaidecît. Trebuie să mă gîndesc.

– Ba nu, stai aici şi vorbeşte cu mine. Nu fugi. El ştia, totuşi, că asta n-ar fi servit la nimic. Ea întotdeauna pleca în mijlocul certei şi revenea după ce se calma. Nu suporta intensitatea propriilor ei emoţii.

El îi atinse bărbia şi o sili să se uite la el.

– Gîndeşte-te, Birdie. Am petrecut doi ani unde a înţărcat dracu' iapa. Am făcut naveta trei ore ca tu să poţi avea casa de vis. În tot acest timp, ai ştiut că eu muream aici. Am făcut asta *pentru tine*. Apoi adăugă încet: Am crezut că ai să te bucuri pentru mine.

Ea oftă din greu.

– Oh, Jack. Bineînţeles că ai crezut.

El nu ştiu ce să spună la asta. În tăcere, o urmări ieşind din dormitor. Nu se deranjă să se ducă după ea; ştia că nu avea rost. În loc de asta, se duse la fereastră şi aşteptă.

După cîteva minute o văzu ieşind de pe verandă şi străbătînd curtea întunecată înspre gardul vechi care se întindea de-a lungul marginii zdrenţuite a stîncii. Se opri în vîrful scării şi se uită la mare.

El habar n-avea la ce se gîndea ea. Încă un semn al îndepărtării lor.

În cele din urmă ea se întoarse în casă. Între timp, el făcuse

focul în şemineu şi băgase la cuptor o lasagna congelată. Casa mirosea a roşii coapte şi a brînză topită.

Ea îşi agăţă haina în cuierul de la intrare şi intră în camera de zi. Un timp ce păru o eternitate rămase în picioare, uitîndu-se la el, cu dîre de lacrimi pe faţă. Foarte încet, spuse:

– Cred că am putea trăi din nou în New York... o perioadă.

El o trase în braţele sale şi o învîrti.

– Te iubesc, Birdie.

– Sînt convinsă.

– De data asta o să fie grozav, ai să vezi. Fără copii care să te ţină legată de casă, fără o slujbă care să mă ţină departe de oraş. Vedea că era sceptică, dar şi că voia să creadă.

– Bine. Dar vreau să închiriem casa asta, nu s-o vindem. Asta nu e o mutare permanentă. Vreau să fii de acord cu asta, altfel nu facem tîrgul.

– S-a făcut.

– Într-o bună zi ne vom întoarce aici. Vom îmbătrîni în casa asta.

– De acord.

– Şi nu vom locui în Manhattan. Poate în Westchester County. Luni încep să sun la agenţiile imobiliare. Pînă la vară trebuie să ne găsească o casă.

– Luni încep munca.

– Poftim?

– Asta a fost înţelegerea. Vor să lanseze repede emisiunea.

– Unde naiba ţi-a fost capul? Ea se trase de lîngă el. Nu ne putem muta pînă luni.

– Ei mi-au oferit un contract, iar eu l-am semnat, Birdie. Cu trecutul meu, ce trebuia să fac, să negociez?

– Nu se poate găsi atît de repede o casă decentă în New York. Ultima dată ne-a luat şase luni.

– Putem să folosim apartamentul lor de serviciu pînă găsim o casă. Duminică plec înapoi. De îndată ce termini de

închis casa asta, poți să vii să-ți alegi casa de vis. Banii nu-s o problemă de data asta. Zîmbi. Ei hai, Birdie, nu mai fi țîfnoasă. Ia-o ca pe o aventură.

– Stai să vedem dacă am înțeles bine. Ai acceptat o slujbă fără să mă anunți, ai acceptat să folosim un apartament de serviciu pe care eu nici nu l-am văzut, ai aranjat să ne mutăm în celălalt capăt al țării, *și*, drept capac la toate, eu trebuie să închid singură casa.

Spus de ea, totul suna urît. Lui nu așa i se păruse. La naiba, așa făcuseră de o grămadă de ori.

– O să stăm cîțiva ani. Dacă nu ne place, putem oricînd să ne întoarcem.

Ea se apropie de fereastră.

Jack se duse în spatele ei, o luă de umeri și o sărută pe ceafă.

– În New York am fost fericiți, mai ții minte?

– Nu, spuse ea, nu țin minte să fi fost fericiți în New York.

N-ar fi trebuit să spună asta. Evocarea trecutului era o mișcare proastă.

– De data asta vom fi fericiți.

– Oare? Glasul ei avea o notă jinduitoare care se potrivea cu dorurile lui. O speranță subtilă că o nouă locație ar putea întoarce o emoție veche.

– E mai aproape de fete, îi aminti el, știind că ăsta era cel mai bun argument al lui. Poți să iei trenul să te duci la ele oricînd vrei.

– Asta e adevărat.

– Crede-mă, Birdie, o să fie bine pentru noi.

– Sînt convinsă că ai dreptate, spuse ea, fără să se rezeme de el, așa cum ar fi făcut odată. Se dădu la o parte. Cred că trebuie să încep. Sînt atîtea de făcut. Trebuie să le sunăm pe fete. Mîine am să sun la firma care se ocupă de mutări...

Încordarea accentua frumoasa cadență sudistă din glasul ei.

– Vom fi fericiți, spuse el din nou. Ai să vezi.

Ea oftă din greu.

– Bineînțeles că vom fi.

Întregul week-end, Elizabeth se simți ca un condamnat la moarte care urma să fie executat luni dimineață.

Pe de altă parte, Jack era ca un copil de Crăciun, atît de emoționat încît uneori izbucnea în rîs fără nici un motiv. Slujba asta reprezenta tot ce își dorise vreodată.

Sub nici o formă Elizabeth n-ar fi putut să se opună plecării.

Nu aveau nici un motiv să nu se ducă. În privința asta el avea dreptate. *Era* într-adevăr o aventură.

Numai că era aventura altuia; Elizabeth mergea doar în călătorie. Cu bilet de însoțitor.

În seara asta de duminică, ultima lor seară împreună pentru mai multe săptămîni, se pomeni îndreptîndu-se cu pași mici spre depresie. Oriunde se uita, vedea ceva care conta pentru ea, ceva ce nu putea lăsa în urmă. Casa asta însemna foarte mult pentru ea, mai mult decît putea să exprime sau să înțeleagă. Gîndul că o părăsea îi făcea să-i fie rău de la stomac.

După ce vreme de doi ani se trezise dimineață de dimineață spre priveliștea de ilustrată a Oceanului Pacific, cum putea să se trezească, să meargă la fereastră și să vadă clădirea de peste drum? Cum putea să trăiască fără să vadă stelele noaptea, sau să audă mugetul oceanului într-o zi de iarnă? Cum putea să trăiască într-un loc unde nu era niciodată liniște, unde milioane de oameni trăiau stivuiți pînă la cer?

Din nefericire, nu avea de ales. Era soția lui Jack.

În ultima lor seară împreună, puse masa cu grijă, folosind cea mai bună veselă și argintăria. La cină, servi *Coquilles*

Saint-Jacques pe un platou de porţelan Haviland translucid care fusese al străbunicii ei.

În timp ce ea şi Jack stăteau la masă, fiecare în cîte un capăt, distanţa dintre ei părea de mile întregi. Erau ca într-o scenă tristă dintr-un film străin, un tablou al regretului marital, doi oameni pe care îi unise demult iubirea şi care ajunseseră aşa... nişte umbre palide ale celor care fuseseră cîndva, şi imagini mai palide ale celor care voiau să fie.

Jack înălţă capul spre stînga, cu furculiţa în aer. Ea ştia că el asculta televizorul din sufragerie. Howie Lang făcea reclamă pentru Radio Shack.

– Poate să într-o zi şi tu ai să faci o reclamă tîmpită la televizor.

El rîse.

– N-ar fi grozav?

Ei îi veni să-l pocnească.

– Da, grozav.

– Ia zi, ce-ai să faci în New York?

Drăguţ din partea ta că ai întrebat, în sfîrşit. Ea alungă gîndul şi spuse:

– Nu ştiu. Aş fi spus grădinărit, dar în marele oraş n-ai unde să faci asta.

– Poate aranjezi nişte jardiniere.

Ea se gîndi la grădina ei din spatele casei. Îşi petrecuse ultimele optsprezece luni proiectînd un plan pentru aceasta. Se interesase exact unde ce plantă mergea. Primăvara trecută plantase trei sute de bulbi. Narcise galbene, şofrani, zambile, crini.

– E o idee grozavă.

După asta, se cufundară în tăcere. Cînd terminară masa, merseră în bucătărie şi spălară vasele împreună. Elizabeth le clătea, Jack încărca maşina de spălat vase. Era o rutină pe care o perfectaseră de-a lungul anilor.

Cînd totul fu pus la locul lui, Jack spuse:

– Mă întorc imediat.

Se ţinu de cuvînt şi se întoarse într-o clipă cu o cutie mare şi plată, ambalată în hîrtie roz cu irizaţii. O luă de mînă şi o duse în camera de zi.

– Vino, şopti el, şi ea îşi aduse aminte de ziua de demult cînd el întinsese mîna şi îi oferise inima lui. *N-ai de ce să te temi*, spusese el atunci; *eu sînt cel pe care îl vrei*.

Jack luă telecomanda de pe măsuţa de cafea şi stinse televizorul.

Elizabeth se aşeză pe canapea, încercînd să nu se gîndească la camera asta, preferata ei.

El îngenunche în faţa ei.

– Ştiu că am făcut-o de oaie de data asta.

Ea nu răspunse, de teamă că dacă spunea ceva avea să-şi trădeze supărarea. Îndrăzni să spună doar atît:

– Da.

– Îmi pare rău.

Scuza o dezumflă, ba chiar o făcu să-i fie jenă. Voia cu adevărat să fie genul de femeie care salută schimbarea. În ultimă instanţă, voia să se bucure de succesul soţului său.

– Şi mie îmi pare rău. Cred că am uitat cum e să fii aventurier.

– Acum vom fi fericiţi. Ferocitatea din glasul lui o surprinse, amintindu-i că, în ultimul timp, el fusese la fel de nefericit ca ea.

El împinse pachetul spre ea.

– Ţi-am adus asta de la New York.

– E prea mare ca să fie un diamant, glumi ea, deschizînd cutia. Înăuntru erau o pereche de pantaloni de trening gri şi o bluză de trening cu glugă pe care scria: *Fox Sports*. Treningul era mărime medie. Se părea că Jack nu observase că ea vîslea în iazul „mare".

– În colegiu îţi plăcea să porţi trening, ţii minte?

Aveam nouăsprezece ani. Îi zîmbi.

– Mulţumesc, iubitule.

El se aplecă spre ea şi îşi puse mîinile pe coapsele ei.

– Putem să facem asta, Birdie. Putem să ne mutăm la New York şi s-o luăm de la capăt.

Elizabeth rămase nemişcată, ţinînd în mîini hainele preferate ale adolescenţei ei. Bărbatul putea să viseze cît voia. Ea ştia adevărul. Lucrurile aveau să se schimbe pentru Jack, dar nu şi pentru ea.

– Va fi grozav, spuse ea.

– *Va fi.* El rîdea acum mulţumit, iar ea observă cît de uşurat era.

Supărarea ei scoase din nou capul.

El îşi trecu un braţ în jurul ei şi o ridică în picioare.

– Să ne uităm la televizor în pat. Ca pe vremuri.

Se aşezară în pat şi se uitară la *Sex and the City* şi *The Practice*.

Cînd se termină programul, Jack stinse lumina şi se rostogoli pe-o parte.

– Te iubesc, Birdie, spuse el, sărutînd-o. Mîna lui coborî pe spatele ei, intră pe sub cămaşa de noapte din tricot şi poposi pe coapsa ei goală.

Ea îi răspunse la sărut. Făcură dragoste domol, aşa cum se obişnuiseră în ultimii zece ani. Cînd terminară, el se întoarse pe partea cealaltă şi adormi.

Elizabeth se trase încet spre marginea patului. Îşi puse capul pe pernă şi ascultă ritmul respiraţiei lui. Nu se putu abţine să-şi aducă aminte ce minunat era pe vremuri cînd făceau dragoste. Ani întregi, chiar dacă mariajul lor îşi pierduse prospeţimea, pasiunea dintre ei rămăsese. Acum, pînă şi acea scînteie se stinsese.

Totuşi... erau căsătoriţi de atîta timp. Mai mult de

jumătate din viaţă şi-o petrecuse cu Jack. Crezuse că aveau să îmbătrînească împreună în această casă. Crezuse ca o proastă în promisiunea lui că vor trăi aici veşnic.

Chiar şi în ultima săptămînă, cînd se gîndise la viitor, avusese imaginea lor stînd pe verandă împreună, cu părul albit şi zîmbitori, urmărind joaca strănepoţilor.

Acum cînd se gîndea la viitor, nu mai vedea nimic.

10

Jack mergea pe Broadway, croindu-şi drum prin mulţime cu coatele. Era de două săptămîni în New York şi deja se simţea ca un localnic.

Ăsta fusese întotdeauna unul din oraşele lui preferate. Ca băiat, crescînd în micul şi deprimantul orăşel Aberdeen, Washington, şi urmărindu-şi părinţii muncind pînă la istovire, avusese două visuri – unul era să joace fotbal în NFL, celălalt – să trăiască într-un oraş plin de lumini şi de acţiune. Întotdeauna tînjise să fie un peşte mare în cel mai mare heleşteu, iar acum, după cincisprezece ani de anonimat şi irosire, revenise.

Apartamentul de serviciu al corporaţiei Fox era chiar în inima oraşului: Midtown. Era o locaţie formidabilă, cu restaurante mari la fiecare cvartal. Dacă îţi era poftă de o gogoaşă Krispy Kreme la trei dimineaţa, aveai de unde s-o iei. Îi plăcea totul la oraşul ăsta, însă cel mai mult îi plăcea că numai în două săptămîni ajunsese iarăşi *cineva*.

Şi ăsta era doar începutul. Emisiunea, *Good Sports*, încă nu fusese lansată, dar referirile la ea erau deja fierbinţi, iar în televiziune zvonurile erau Sfîntul Graal. Fox lansase o promoţie nesfîrşită de serii „Îi avem iarăşi împreună pe

Warlord şi Fulgerul Săritor Jack". Chipurile lor erau peste tot pe panourile de afişaj, pe autobuze, în reclame.

S-ar fi dus vorba, ştia asta. Celebritatea avea întotdeauna efectul ăsta. Era ca în vechea reclamă: ea a spus unor prieteni... el a povestit altora... şi te trezeşti că-ţi păstrează un loc la masă la Le Cirque.

Coti în Fiftieth Street şi se îndreptă spre casă. Era nostim că deja numea „casă" apartamentul impersonal cu o cameră şi o bucătărie mai mică decît majoritatea băilor.

Un portar îi deschise uşa la intrarea în clădire. Străbătu holul îngust pardosit cu marmură, către ascensor. La etajul douăzeci şi patru, ieşi.

În apartament găsi totul aşa cum lăsase. În bucătărie era o sticlă de bere pe jumătate goală, iar pe masa de cafea zăcea deschis ultimul număr al *Sports Illustrated.* În absenţa lui, nimeni nu venise să strîngă după el. Putea să reia cititul chiar de unde îl lăsase.

Trecu pe lîngă minibucătăria cufundată în umbră. În dormitor, îşi scoase pantofii azvîrlindu-i din picioare. Unul izbi peretele cu un bufnet; celălalt se rostogoli pe covorul crem şi dispăru sub patul nefăcut.

Se aşeză pe grămada răsucită de cearşafuri albe şi de pături. Nu-şi mai făcuse patul de cînd se mutase aici. Asta era numai una din schimbările pe care avea să le facă Elizabeth.

Elizabeth.

Aprinse veioza şi se uită la apartament cu ochii ei. Reacţia lui Elizabeth la aceste camere micuţe nu avea să fie bună. Birdie, care iubea culoarea, volumul şi arta, ar eticheta locul ăsta plictisitor. Ea avea să înceapă imediat o căutare frenetică a locului pe care să-l numească, fără reţinere, *acasă.* Gîndul acesta îl istovi.

O iubea însă, în ultimul timp, era mai uşor să fie despărţiţi. Recunoaşterea acestui fapt îl făcea să se simtă cu adevărat

ca un rahat, dar nu avea motiv să mintă. Nu aici, pe patul ăsta destul de mare pentru doi, dar al naibii de confortabil pentru unu.

Iată-l în sfîrşit aici, ţinîndu-şi echilibrul pe bara a tot ce îşi dorise vreodată: marele oraş, bani, faimă.

Dar visul lui nu se potrivea cu al ei. Indiferent la ce tînjea ea – „rîndul" la care ea tînjise (şi de care el habar n-avea) – nu avea să-l găsească aici într-un apartament cu un singur dormitor, cu o baie prea mică pentru un rastel de prosoape.

Ea voia să trăiască într-un cartier de la periferie, poate Connecticut sau Westchester County, într-o casă tradiţională cu o grădină suficient de mare pentru a-i adăposti trandafirii preţioşi şi o cameră de zi capabilă să-i etaleze mobila aleasă cu grijă.

Dar el făcuse cum dorise ea.

Petrecuse doi ani în pădurea aia tropicală uitată de Dumnezeu, departe de toţi cei care contau. O făcuse pentru că fusese „rîndul" ei să aibă casa visurilor sale, dar oare ea chiar crezuse că aveau să trăiască acolo pe vecie? La dracu', singurul loc din Statele Unite cu o vreme mai rea era Barrow, Alaska.

Cînd pierduse fotbalul şi se lăsase de droguri, încercase să se stabilească pe drumul de adult responsabil. Trăise în case respectabile în cartiere cu şcoli bune din oraşele atît de îndepărtate de luminile rampei încît la opt seara erau cufundate în beznă. Gata cu asta.

Acum era rîndul lui.

Stomacul îi ghiorăi zgomotos, amintindu-i că nu mai mîncase de la micul dejun. Fără a se deranja să se uite în frigider, îşi luă haina.

Străzile erau aglomerate. Intră într-o bodegă descoperită de curînd, în care tronau un televizor cu ecran mare şi un şir de jocuri mecanice.

Îi făcu semn barmanului şi se instală într-un separeu din

spate. Cînd veni chelneriţa la masa lui, comandă o bere şi un cheesburger. În cîteva minute, ea se întoarse cu berea.

Tocmai întindea mîna după un şervetel cînd o femeie se strecură pe bancheta din faţa lui.

– Pot să stau cu tine o secundă?

Era atît de mirat încît nu putu face nimic decît să dea din cap.

Ea părea incredibil de nelalocul ei în acest bar. Era îmbrăcată într-o rochie de seară lungă pînă la podea, fără bretele, de culoare roşu închis. O uriaşă floare albă de mătase era prinsă între sîni. Arăta ca o figurantă din *Sex and the City*.

Ea îi zîmbi obosit şi ridică mîna. Cînd barmanul o văzu, strigă:

– O tequila dublă, fără gheaţă, şi un Budweiser. Tequila Patron, te rog. Zîmbi către Jack. Slavă Domnului că a fost un bar în apropiere.

Era frumoasă şi tînără. Pînă în treizeci de ani.

– Eu sînt Jack, spuse el.

Ea puse pe masă o poşetă strălucitoare şi scotoci prin ea, găsindu-şi în cele din urmă ţigările.

– Iar eu Amanda. Exhală fumul. Te cunosc. Eşti tipul cel nou de la *Fox Sports*, aşa-i? Se cheltuieşte o avere pentru promovarea ta şi a lui Warren. Apropo, eu lucrez la BBDO. Reclamele sportive sînt viaţa mea.

– Serios?

– Arăţi mai bine în realitate. Presupun că auzi asta tot timpul.

El încercă să nu arate prea încîntat, dar complimentul îi merse la suflet.

– Probabil că te întrebi de ce sînt îmbrăcată cu rochia asta caraghioasă. Sora mea tocmai s-a măritat. Am fost la nuntă.

Barmanul veni şi aşeză băuturile ei pe masă între cei doi. Se uită la Jack.

– Doriţi încă o bere?

Jack observă că îşi terminase deja paharul. Cînd?

– Sigur.

– Imediat.

Amanda luă primul pahar şi dădu tequila pe gît dintr-o înghiţitură. Apoi îl bău pe cel de-al doilea, bătu cu palma în masă şi chicoti.

– *Iii-ha!* Aveam nevoie de asta. Se uită la el, zîmbind luminos. Nu sînt alcoolică, nici măcar din varietatea Bridget Jones, dar nunta asta a fost un coşmar. Sora mea, care are douăzeci şi patru de ani, apropo, a pus mîna pe un pilot de la Ferrari. Iar eu a trebuit să apar la nuntă fără partener. Dacă aş fi ştiut cu opt luni mai înainte, puteam să găsesc cel puţin un bărbat care să merite să-mi petrec seara cu el, dar *nuuu*. A trebuit să apar singură şi să ascult toate doamnele cu părul alb spunînd: „Ia zi, Amanda, cînd vom veni la nunta ta?". Dumnezeule! Se uită la el. Tu cu siguranţă le-ai închide gura babornitelor.

El habar n-avea despre ce vorbea ea, aşa că zîmbi politicos şi dădu din cap.

Ea zîmbi, aplecîndu-se în faţă.

– Vrei?

– Ce?

– Să vii la petrecere cu mine. E la Marriot. Bem cîteva pahare pe gratis, mîncăm ceva din mîncarea pentru care tata a plătit mai mult decît pentru o excursie în Grecia. Orchestra e *grozavă*.

El se lăsă pe spate, încercînd dintr-o dată să pună o anumită distanţă între ei.

Femeia se uită la verigheta lui.

– N-ar fi o întîlnire. Doar o distracţie de-o noapte.

Promite-mi, îi spusese Elizabeth cu doar două săptămîni în urmă, *că n-ai să devii omul care ai fost înainte*.

– M-ai salva. Zău. Ridică mîna pentru a-i semnala barmanului că era gata să plătească; apoi se ridică şi întinse mîna spre a lui.

În ultima secundă, el şi-o retrase. Dacă o atingea, ar fi

putut să fie tentat să cedeze, iar slăbiciunea era cea care îl trimisese pe drumul acela interzis cu mulţi ani în urmă.

– Nu pot, spuse el încet. Îmi pare rău.

Ea rămase acolo un minut, uitîndu-se la el. În cele din urmă, zîmbi.

– E o norocoasă. Ei bine, urează-mi noroc. Mă întorc pe cîmpul de luptă.

După plecarea ei, Jack se uită în jos şi văzu că mîinile îi tremurau. Se simţea ca un om care răsucise volanul exact la timp pentru a evita o coliziune frontală.

Elizabeth se uită la listă. După două săptămîni în care muncise ca un cîine, era aproape de sfîrşit. Doar bucătăria rămăsese neîmpachetată.

Stătea în picioare în camera de zi, acum goală. În locul multelor ei comori stăteau cutii de carton. Zeci de cutii, fiecare marcată cu un titlu pe care îl alesese cu grijă. Mobila o trimisese deja la depozit, la fel şi majoritatea fotografiilor de familie; cîteva, cele fără de care n-ar fi putut trăi, îi fuseseră expediate lui Jack la New York. În două zile, firma pe care o angajase pentru mutare avea să vină pentru această ultimă încărcătură, s-o ducă la depozit, şi apoi era vremea de plecare.

Oftă uşor. Mai bine să nu se gîndească la asta. Dacă privea prea departe, îşi pierdea tăria.

La urma urmelor, era doar o casă. Îşi repeta asta de cel puţin cincizeci de ori pe zi.

Vorbise la telefon cu Jack. Părea mai fericit decît fusese vreodată în ultimii ani. Îşi adora noua slujbă. De fiecare dată cînd închidea, Elizabeth se ruga: *Te rog, Doamne, fă să regăsesc şi eu asta... fă s-o regăsim amîndoi.*

La patru treizeci se auzi soneria de la intrare. Deşi se aştepta s-o audă, zgomotul o făcu să tresară.

Nu sînt încă pregătită.

Dar nu avea de ales. Îşi îndreptă umerii, îşi netezi hainele boţite, şi se duse la uşă.

Sharon Solin stătea pe verandă, cu brațele pe lîngă corp. Era îmbrăcată cu o fustă neagră și cu un jerseu de angora. Îi amintea lui Elizabeth de Love Story – Jenny Cavilleri vizitînd pentru prima dată o casă pentru a o închiria.

– Doamna Shore? spuse ea, întinzînd mîna. Sînt Sharon Solin.

– Spune-mi Elizabeth, te rog. Poftim înăuntru.

– E frumoasă, spuse Sharon cînd păși în casă.

Elizabeth o însoți, străduindu-se să înfiripe o conversație. Nu era deloc greu pentru Elizabeth să vadă prin ochii lui Sharon. Camera de zi era luminoasă, cu pereții de culoarea untului. Prin ferestrele mari pătrundeau razele soarelui, neașteptate pentru ziua aceea posomorîtă de iarnă. Podelele din lemn de stejar, lustruite de mîna ei, păreau să capteze toată lumina aceea aurie.

Sharon se întoarse în bucătărie, unde rămase încîntată de frumoasa mobilă albă și de soba de modă veche. În sufragerie lăudă priveliștea superbă.

Elizabeth reuși să susțină o conversație politicoasă cît timp vizitară bucătăria, apoi trecură pe lîngă camera de oaspeți, după care urcară. Din cînd în cînd, îi mai spunea cîte ceva despre ea: Soțul meu a fost transferat... Locuim în casa asta de mai mult de doi ani... Cînd ne-am mutat era o ruină... Foștii proprietari o lăsaseră baltă... N-am reușit să termin dormitoarele, dar am ales culorile... Primăvara trecută am început să plantez grădina. Abia la sfîrșitul turului simți că nu mai poate. Ar fi trebuit să-și dea seama dinainte, însă n-o făcuse. În schimb, se năpustise în dormitor, clătinîndu-se și dădu cu ochii de acea priveliște.

Ușile glisante ale camerei – prima modificare pe care o adusese casei – erau încadrate de ferestre ce țineau cît toată lungimea peretelui.

În dormitor, prin ușile de sticlă ale glasvandului, oceanul se întindea dintr-un capăt al camerei la celălalt într-un caleidoscop de nuanțe albastre. Astăzi cerul părea cenușiu, dar Elizabeth știa că dacă te uitai mai bine descopereai o

duzină de alte culori. Pe balconul de dincolo de glasvand, două scaune albe străluceau de picături de ploaie. O uriaşă şi complicată pînză de păianjen unea scaunele. Mărgelele picăturilor de ploaie o făceau să semene cu un colier de cristal Swarovski.

– E frumos, spuse Sharon, apropiindu-se de glasvand. Trebuie să fie o minune să te trezeşti spre această privelişte.

Anul trecut Elizabeth se rănise la umăr, şi aşa se simţea acum, de parcă nişte muşchi i se desprindeau de pe os. Zîmbi – poate prea luminos, dar Sharon nu avea de unde să ştie asta.

– Da, a fost. Ei bine, am să te las singură un timp. Ţi-am spus la telefon toate condiţiile, şi am completat cererea ta de credit. Dacă mai ai întrebări, mă găseşti la parter.

– Mulţumesc.

Elizabeth coborî la parter. Era în camera de zi, încercînd să-şi aducă aminte dacă împachetase aspirina, cînd se auzi soneria de la intrare. Înainte să ajungă la uşă, aceasta se deschise larg.

În prag stătea Meghann, zîmbind, ţinînd într-o mînă o cutie cu pizza şi în cealaltă o sticlă de vin.

– Ţi-am simţit strigătul de ajutor şi am adus calmantul preferat al gospodinei de la periferie.

Pe scări se auziră paşi.

– O potenţială chiriaşă, spuse Elizabeth, întorcîndu-se exact cînd Sharon intra în cameră.

Sharon zîmbi emoţionată.

– Aş vrea să vadă şi soţul meu casa, dacă se poate. De fapt, el voia să cumpărăm ceva, dar nu ne putem permite. Prefer să stau cu chirie într-o casă frumoasă ca asta decît să fiu proprietara unei mizerii.

– Desigur. Eu mai rămîn două zile. Dă-mi un telefon şi o să stabilim o oră ca să vină s-o vadă.

– N-aş vrea s-o pierd, dar ştiu că şi el o să vrea s-o vadă.

Elizabeth înţelegea perfect; acelaşi lucru ar fi spus şi ea.

– Fii liniştită. N-am primit o tonă de telefoane. Nu sînt mulţi cei care vor să trăiască atît de izolaţi de lume.

Sharon înaintă.

– Trebuie să-ţi fie greu să părăseşti casa asta. Este evident că ai iubit-o.

– Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici. Aştept cu nerăbdare să primesc veşti de la tine. O conduse pe Sharon la uşă şi îşi luă la revedere.

– Dumnezeule, spuse Meghann după plecarea ei, e o *copilă!* Asta se întîmplă acum – copiii închiriază case cu faţa la ocean?

– Ai grijă – vorbeşti ca o individă bătrînă. Şi deschide odată vinul ăla pînă nu încep să urlu.

– De asta sînt aici, Birdie. Aşa că poţi să urli.

– Deschide vinul.

Meghann intră în bucătărie, luă două pahare şi turnă vinul. Îi întinse lui Elizabeth un pahar.

– Tu şi Jack aţi avut acea discuţie?

Elizabeth se aşeză cu picioarele încrucişate pe podeaua tare, în faţa şemineului stins, şi se rezemă de o cutie. Dădu din cap.

– În felul nostru.

– Şi el e nefericit?

– Nu de cînd a căpătat slujba asta. E ca un deţinut eliberat temporar, cu bani în buzunar. Slujba asta – şi New York-ul – vor schimba, chipurile, totul pentru noi.

– Poate că aşa va fi.

– Da, poate.

Meghann se uită la Elizabeth pe deasupra ochelarilor.

– Ţi-a fost de vreun ajutor grupul de sprijin?

– Fetele cred că ar trebui să încerc să pictez iar.

– Eu îţi spun de ani întregi acelaşi lucru.

Elizabeth oftă. Nu voia să aibă această conversaţie acum, cu toate cutiile alea în jur şi mutarea atîrnînd deasupra capului.

– Nu e ca mersul pe bicicletă, Meg. Nu poţi doar să încaleci şi să porneşti. Asta are nevoie de... foc, iar eu sînt rece.

Meghann o studie.

– Poate că Jack are dreptate. Poate că New York-ul e un

răspuns bun. Aici eşti înţepenită ca într-o brazdă de noroi.

– Să vorbim despre ceva amuzant. Povesteşte-mi despre viaţa ta. Cum e tipul cel nou?

– Ce te face să crezi că există unul nou?

– În fiecare an, de revelion, iei hotărîrea să nu te mai întîlneşti cu copii, aşa că preţ de cîteva luni te întîlneşti cu bărbaţi fără păr.

Meghann rîse.

– Doamne, ce jalnic! Dar întîmplarea face să mă întîlnesc cu un contabil foarte de treabă. Nu poate să dureze, bineînţeles. Ştii că eu nu mă întîlnesc niciodată mult timp cu un bărbat de succes. Asta îmi periclitează poziţia profesională.

– Nu pot să sufăr cînd vorbeşti despre tine în felul ăsta.

– Sîntem o pereche frumoasă, nu-i aşa? Una nu are curaj; cealaltă n-are speranţă. Nu-i de mirare că sîntem cele mai bune prietene. Meghann ridică paharul într-un toast tăcut. O să-mi fie dor de tine, Birdie.

– Cred că va trebui să ne întoarcem la telefonul de joi seară. Am făcut asta o grămadă de ani.

– Da.

– O să fie bine. O să vorbim tot timpul.

Dar amîndouă ştiau că nu avea să fie acelaşi lucru.

11

În ultima săptămînă din ianuarie, vremea se făcu foarte rece. Cerul renunţă la orice nuanţă de albastru şi stătea parcă pregătit de luptă. Copacii tremurau în lungul ţărmului, aşteptînd ca ploaia rece să se transforme în zăpadă.

Elizabeth făcu ultimul ei drum la oraş. Şoseaua de coastă cu două benzi şerpuia leneş pe marginea stîncii. În stînga se întindea puternicul Pacific, în dreapta, un zid de pădure

bătrînă ai cărei copaci erau printre cei mai mari din lume. Localnicii afirmau că în acea pădure trăiau turme de elani, şi cînd te uitai în acea întunecime de negru şi verde era uşor de crezut.

Drumul făcu ultima curbă în ac de păr, apoi coborî spre ocean.

BUN VENIT ÎN ECHO BEACH, UNDE DUMNEZEU ÎNTOARCE VORBA, scria pe indicatorul din stînga.

Centrul se întindea exact pe patru cvartale. Nu existau semafoare care să-ţi încetinească ritmul, nici restaurante în lanţ. Cel mai apropiat hotel de patru stele era Stephanie Inn, aflat pe coastă la mile întregi distanţă.

Felinare de modă veche de înălţau la intervale regulate în lungul trotuarelor din piatră de rîu. Faţadele magazinelor aveau ferestre frumoase şi uşi cu arcade. Erau nenumărate prăvălii de cadouri, restaurante şi cofetării. Lujere maronii, fără frunze, de clematită şi glicină se căţărau pe gardul care despărţea oraşul de demodata promenadă de pe plajă.

Elizabeth parcă în faţa restaurantului Beachcomber, şi porni la îndeplinirea ultimelor sarcini de pe listă. Lăsă o cutie cu haine şi romane broşate la Helpline House, anunţă la poştă că îşi schimba adresa, îşi ridică biletele de avion, şi îi aminti şerifului că locuinţa avea să fie goală pînă se găseau chiriaşi (John Solin fusese prea ocupat ca să programeze o vizionare, dar Sharon era încă optimistă).

Ultima oprire fu la bibliotecă. În timp ce traversa strada pentru a se întoarce la maşină, ploaia se opri.

Norii se despărţiră brusc; prin breşa formată, o cascadă oblică de raze aurii se revărsa asupra străzii. Pavajul ud sclipea. Ceaţa se ridică, dînd la iveală oceanul.

O adiere de vînt trecu prin oraş, măturînd frunzele ude, şi aducînd cu ea mirosul de apă sărată.

Elizabeth traversă strada pustie şi ajunse la promenadă. Poteca lată era pavată cu piatră de culoare roz; gardul viu care o străjuia de o parte şi de alta era tuns perfect. Din trei

în trei metri se afla cîte o bancă de fier încîntătoare. În lungul promenadei, la intervale egale, erau plasate cu grijă felinare de stradă de modă veche, lucrate în fier. Era uşor să ţi-i imaginezi pe Gatsby şi Daisy plimbîndu-se pe această promenadă, în timp ce copii în costume de baie prea mari se hîrjoneau pe nisip.

Elizabeth păşi pe nisip. În aer se roteau pescăruşii, care ţipau la ea şi plonjau din cînd în cînd să vadă dacă era o turistă cu mîncare de oferit.

Plaja se întindea în faţa ei, mile întregi de nisip sculptat de vînt. Din apa puţin adîncă se înălţau stînci negre uriaşe ca nişte aripioare dorsale de rechini leviatani. Valurile se rostogoleau leneş, mîngîind jucăuşe ţărmul.

Se plimbă pe plajă, savurînd senzaţia brizei pe faţa ei. Într-un golfuleţ izolat, se aşeză pe o stîncă plată. În spatele ei, iarba de pe plajă se unduia în vîntul uşor.

Priveliştea îi calmă nervii.

Aici îşi pierdea identitatea; poate că tocmai asta era frumuseţea. Nu mai era doamna Jackson Shore, nu mai era mama lui Jamie şi Stephanie, nu mai era fetiţa lui Edward Rhodes.

Trase adînc aer în piept şi îl slobozi încet. Aerul mirosea a nisip, varec şi mare. Pentru prima dată după multe săptămîni putea să respire.

Pînă acum, în momentul ăsta, nu-şi dăduse seama ce prost respira în ultimul timp. Încordarea şi nefericirea îi furaseră acest dar simplu.

Însă timpul trecea. Mîine dimineaţă avea să se urce într-un avion şi să zboare spre un oraş care o înspăimîntase în cele mai bune vremuri, iar acestea erau departe de cele mai bune vremuri în New York.

O dată ajunsă acolo, trebuia să se mute într-un apartament pe care nu-l alesese ea, şi să doarmă lîngă un bărbat pe care uitase cum să-l iubească.

*

Ultima ei zi în Echo Beach începu surprinzător de luminoasă şi senină. Norii veşnic prezenţi raşchetaseră cerul, lăsîndu-l de un albastru gingaş, ezitant.

Se trezi devreme, făcu un duş şi se pregăti de plecare. Sună la staţia de taxiuri şi aranjă să fie luată într-o oră, apoi îşi tîrî bagajul pe verandă.

Îşi scoase mocasinii şi îşi puse cizmele de grădinărit care stăteau întotdeauna lîngă uşă, apoi traversă curtea îndreptîndu-se spre stîncă.

Pe plaja de dedesubt, spuma albă se prindea de nisip, apoi se retrăgea, lăsînd în urmă semne efemere. Nimic – şi nimeni – nu lăsa o urmă de durată pe plajă.

Trebuia să nu fi uitat asta.

Încrucişîndu-şi braţele de frig, se întoarse şi se uită la casă. Casa *ei*.

Acum, cu soarele care bătea în pereţii albi, semăna cu o căsuţă vrăjită din basme, ascunsă între o coastă verde de deal şi oceanul cenuşiu.

Încercă să nu se gîndească la grădină şi la planurile pe care le făcuse pentru ea...

I se părea că stătea acolo doar de un minut sau două, dar taxiul intră brusc pe aleea casei.

Şopti „Adio, casă", şi se duse să-şi ia bagajele.

Cînd ajunse la aeroport, respira iarăşi rău.

Călătoria de la Portland la New York era ca escaladatul Everestului fără oxigen. Ea ţinea şi ţinea, şi cînd ajungeai la destinaţie, nu-ţi mai simţeai extremităţile. Mai întîi era zborul pînă la Seattle, apoi pînă la Detroit, şi în cele din urmă aterizai pe Kennedy Airport. Dar totul păleа în comparaţie cu drumul cu taxiul prin Midtown.

Cînd taxiul trase lîngă bordură, spatele lui Elizabeth ţipa de durere.

Plăti taximetristului şi intră grăbită în clădire, abia salutîndu-l din cap pe portar. Mai tîrziu avea să fie timp de prezentări, cînd nu mai avea nevoie disperată de un masaj şi un excedrin.

Strîngînd în mînă cheia pe care i-o trimisese Jack, urcă cu ascensorul pînă la etajul douăzeci şi patru şi găsi apartamentul lui.

– Jack?

Nici un răspuns.

Se uită la ceas.

– Jack?

Era numai şase şi un sfert. În următoarele treizeci de minute trebuia să vină.

Îşi lăsă poşeta pe podea şi se uită în jur. Apartamentul era la fel de elegant impersonal ca o cameră scumpă de hotel. Un hol îngust trecea pe lîngă o bucătărie micuţă şi dădea într-o cameră de zi de mărime medie. Nicăieri nu exista vreo notă personală. Podeaua era din dale de marmură crem cu nervuri maro. Canapeaua era modernă, cu o tapiţerie de creton. Lipite de fiecare braţ erau măsuţe de sticlă pe care stăteau veioze de cristal în formă de coloană. Masa de cafea era atît de înţesată de reviste şi cutii de bere goale încît abia se vedea. Pe pereţi – nici un tablou.

În colţul de lîngă fereastră, un Barcalounger mare din velur negru părea incredibil de nelalocul lui. Cînd îl văzu, îşi aminti de telefonul lui Jack de săptămîna trecută: *Am luat săptămîna trecută de la Warren o piesă de mobilier grozavă. O să-ţi placă la nebunie*. Cînd ea ceruse o descriere, i se spusese că era o surpriză. *Dar stau în ea*, adăugase el rîzînd.

– Frumoasă alegere, Jack, bombăni ea, îndreptîndu-se spre fotoliu.

În braţul aurit era încastrat un suport de pahare.

Încastrat.

Se aşează în fotoliu. O rezemătoare de picioare ţîşni în sus şi o aruncă într-o poziţie complet culcată. Cînd se prinse de braţul fotoliului ca să se sprijine, laterala tapiţată se deschise brusc dînd la iveală un minibar încastrat. Pe rafturile înguste se aliniau cîteva cutii de bere.

Se tîrî din fotoliul pliant şi continuă inspectarea apartamentului.

În sufrageria mică erau o masă frumoasă din piatră şi sticlă şi patru scaune cu spetează înaltă. Mai era acolo un bufet în ton.

Era un singur dormitor, bineînţeles. Apartamentul acesta era destinat să fie tranzitoriu; totuşi, asta însemna că fetele nu aveau unde să doarmă. Ce mesaj minunat de dat copiilor tăi: *Scuze, nu e loc la han*. Se întrebă dacă Jack se gîndise măcar la asta.

Patul era mare, cu aşternuturi în două nuanţe de gri – gri-cenuşiu şi gri-şobolan. Nu încăpea îndoială că pătura roşie de mohair *Fox Sports* era adusă de Jack. O mira că nu alesese feţe de pernă cu fotbalişti mititei pe ele.

Se duse în bucătărie. O privire rapidă în frigider îi spuse că Jack nu-şi gătea. Înăuntru erau trei baxuri a cîte şase cutii de bere Corona, un tub de mărime industrială de maioneză, şi o sticlă de Gatorade. Un sandviş pe jumătate mîncat se descompunea într-un morman mucegăit. Era evident că de cînd era aici, Jack nu prea mîncase acasă.

Într-un colţ al bucătăriei, lîngă o fereastră mică, era o cutie mare de carton. Pe ea scria: AMINTIRI. Elizabeth scrisese asta. Lucrurile din cutie erau amintirile fără de care n-ar fi putut trăi.

El nici măcar nu se deranjase să le despacheteze.

Ca de obicei, detaliile vieţii lor erau ale ei. El trebuia să dea pasele pentru cîştigarea meciului. Ea trebuia să verifice biletele şi să facă curat pe stadion.

Îşi turnă un pahar de apă şi deschise cutia de carton. Deasupra era o colecţie de fotografii de familie. Le desfăcu pe rînd din ambalaj şi le puse pe pervazurile ferestrelor şi pe unde găsea locuri potrivite.

Sperase ca fotografiile să dea apartamentului o notă de „acasă", dar cînd se dădu puţin înapoi şi aprecie rezultatul, constată că efectul nu era deloc cel dorit. Fotografiile nu făceau decît să-i amintească de cum ar fi trebuit să fie un cămin.

Sună telefonul. Răspunse.

– Alo?

– Birdie? Bine ai venit la New York. Nu-i aşa că apartamentul e grozav?

– Oh, da. Grozav.

– Abia aştept să te văd. Dar am o şedinţă în cincisprezece minute. Într-o oră şi jumătate am să fiu acasă. Două, cel mult. Tu o să fii bine acolo, aşa-i?

Se străduí să facă un efort pentru a spune:

– Bine-nţeles.

– Bravo! Te iubesc, Birdie.

– Serios? Nu voise să întrebe asta. Întrebarea îi scăpase pur şi simplu.

– Fireşte. Trebuie să fug. Ne vedem curînd.

– Bine. Închise. Abia după o clipă îşi dădu seama că nu spusese şi ea „Te iubesc". Era pentru prima dată. Se întrebă dacă el măcar observase.

Se duse la fereastră. Afară, lumea era o combinaţie strălucitoare de cer negru, lumini de neon şi taxiuri galbene ce goneau nebuneşte.

Cu un oftat, se întoarse la cutia de carton şi scoase un album cu fotografii.

Într-o fotografie, ea şi Jack stăteau în picioare în faţă la Frosh Pond de la UW, ţinîndu-se de mînă.

Fiecare fotografie era o dală de piatră pe drumul căsniciei lor. Mai întîi la UW ... apoi casa din Pittsburg unde el jucase la Steelers, apoi cea de a doua casă din Pittsburg, mai mare decît prima... apoi casa din Long Island... din Albuquerque, şi aşa mai departe.

Elizabeth străbătu holul fotografic al căsniciei ei, revăzînd toate compromisurile pe care le făcuse.

Se mutase şi se tot mutase.

De fiecare dată fusese la fel. *Altă slujbă, alt oraş? Sigur, Jack.*

Şi acum iat-o iarăşi, aşteptîndu-l pe Jack. Se părea că îşi petrecuse toată viaţa aşa, o femeie fixată pe *pauză*.

La opt treizeci, sună celularul ei. Era sigură că era Jack, care o suna să-i spună că avea să întîrzie puţin. *Numai o oră, iubito, promit.*

Pescui telefonul din poşetă şi răspunse.

– Alo?

– Birdie? întrebă un glas sudist, gros ca melasa. Tu eşti?

– Anita? Se uită la ceas. Era prea tîrziu pentru un telefon prietenesc. Frica o încolţi. Ce s-a întîmplat?

– Tatăl tău a avut un atac. Ar fi bine să vii repede.

12

Primul lucru pe care îl făcu Elizabeth fu să-l sune pe Jack.

Oh, iubito, spusese el încet, *îmi pare rău. Pot să fiu acasă în treizeci de minute. Mai am încă de făcut* bla bla bla. *Te descurci singură pînă ajung acolo?*

Bineînţeles că se descurca. Soţul ei nu controla bine

situaţiile tragice. Chiar şi atunci cînd el apărea, Elizabeth ştia că, de fapt, tot singură avea să fie.

Apoi îşi sună fetele. Stephanie se arătă iubitoare şi grijulie; în timpul conversaţiei lor, probabil că intrase on-line şi comandase biletele de avion. Jamie nu spuse mare lucru. Vestea neaşteptată o lovise prea tare. Ea şi bunicul ei erau foarte apropiaţi...

Elizabeth simţi frica din glasul lui Jamie cînd aceasta spuse: *Poate că o să se facă bine. Crezi că o să se facă bine, nu-i aşa?*

După aceea, Elizabeth se concentră asupra detaliilor. Cînd Jack ajunse acasă, ea făcuse deja majoritatea aranjamentelor necesare.

Le luă mai mult de două ore să ajungă la aeroport, să treacă prin filtrul de securitate şi să găsească poarta spre îmbarcare. O dată ajunşi acolo, se alăturară celorlalţi pasageri, în tăcere.

În cele din urmă zborul fu anunţat, şi urcară în avion, găsindu-şi locurile la clasa întîi.

Cînd erau în aer, o însoţitoare de bord apăru pe intervalul din faţa lor. În difuzoare se auziră instrucţiunile pentru cazuri de urgenţă.

Elizabeth nu auzi un cuvînt. Cînd zbori peste mai multe state ca să-ţi vezi tatăl, care putea sau nu putea fi pe moarte, îţi e imposibil să te mai gîndeşti la altceva.

Îţi mulţumesc, Doamne, pentru Crăciun.

(Nu gîndi aşa.)

– Te simţi bine? întrebă iarăşi Jack.

Elizabeth îi strînse mîna.

– Nu.

În cele din urmă, avionul ateriză în Nashville. Ea şi Jack luară un taxi şi se îndreptară spre nord.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, taxiul opri în faţa unui spital cenuşiu.

– E bine la intrarea asta? întrebă şoferul, întorcîndu-se spre ei.

– E bine, răspunse Jack, înmînîndu-i un teanc de bancnote.

Elizabeth coborî din taxi şi îşi încrucişă braţele la piept, aşteptînd ca Jack să ia bagajele. Nu-şi putea permite luxul de a se prăbuşi. Dacă maternitatea învăţa ceva o femeie, acel lucru era să îşi ţină firea într-o situaţie de criză.

Totuşi, se agăţă de braţul soţului ei cînd păşiră pe uşile automate în holul care mirosea a antiseptice.

La biroul din faţă, spuse:

– Îl căutăm pe Edward Rhodes.

Recepţionera ridică privirea.

– Domnul colonel este la terapie intensivă. Etajul al şaselea.

Jack o strînse de mînă.

– Ascensoarele sînt acolo.

Ea se uită la el, voind dintr-o dată să fie singură cu frica ei.

– Te superi dacă mă duc singură?

– Şi dacă o să ai nevoie de mine?

– Eşti drăguţ, dar prefer să fiu singură. În plus, tu nu poţi să suferi spitalele. Şi la secţia de terapie intensivă nu au voie multe persoane.

– Ai să vii să mă iei cînd ai să ştii ceva?

– Bineînţeles.

El o îmbrăţişă şi o sărută apăsat, apoi şopti:

– O să se facă bine.

– Ştiu, spuse ea desprinzîndu-se din braţele lui. Fără să se uite în urmă, se îndreptă spre ascensoare.

La etajul al şaselea, ieşi din lift.

Secţia de terapie intensivă era un stup în plină activitate.

Elizabeth se duse la biroul asistentei-şefe şi întrebă de tatăl ei. Asistenta – o negresă în vîrstă cu părul ca cenuşa – se învioră imediat.

– Bună ziua, domnişoară Elizabeth. Eu sînt Deb Edward. Presupun că nu mă mai ţii minte. Am lucrat pentru doctorul Treamor.

– Bună, Deb. Îmi face plăcere să te revăd. Se miră de cît de puternic suna glasul ei. Ce face tata?

– Nu bine, îmi pare rău s-o spun. Dar îl ştiţi pe tatăl dumneavoastră. E mai rezistent decît zece bărbaţi.

Elizabeth reuşi să schiţeze un zîmbet obosit.

– Mulţumesc.

Apoi o luă pe hol, către rezerva lui.

Aceasta avea pereţi de sticlă pe trei laturi. Înăuntru, văzu un pat aşezat în mijlocul unui ciorchine de aparate ca nişte macarale. Din cutii negre şi urîte clipeau lumini; linii verzi reprezentau grafic bătăile neregulate ale inimii lui.

În pat era un bărbat care zăcea perfect nemişcat şi drept, cu picioarele două linii paralele sub păturile albe, cu braţele pătate de vîrstă, lipite de corp.

Nu semăna cu tatăl ei. Edward Rhodes era un bărbat veşnic în mişcare, un bărbat care umplea *spaţiul*.

Înaintă spre el, paşii ei făcînd un zgomot uşor pe linoleum.

– Tată? Glasul i se frînse. Îi dădu de pe ochi părul cărunt. Degetele ei zăboviră pe fruntea lui lată, brăzdată. Chiar şi acum, cînd era inconştient, părea să fie adîncit în gînduri, plănuind o nouă aventură pe care numai el o putea născoci.

Preţ de o secundă, picioarele o lăsară. Se prinse de bara patului ca să nu cadă. Se aplecă.

– Hei, tată, sînt eu, Birdie. La început, spuse toate lucrurile standard care le sînt spuse zilnic celor aflaţi pe patul spitalului. Lucruri de genul *Ai să te faci bine...* şi *Eşti puternic, ai să rezişti*.

Însă el era atît de nemişcat şi palid! Pielea care fusese întotdeauna bronzată, chiar şi în toiul iernii, acum era palidă ca faţa de pernă. Într-o nară avea un tub de oxigen, iar în unul din braţele albe, vînoase, un ac de perfuzie.

Părea mai bătrîn decît cei şaptezeci şi şase de ani ai săi. Nu semăna deloc cu omul care umbla pe cîmp în fiecare zi pentru că „omul trebuie să atingă pămîntul pe care-l stăpîneşte".

– Hei, tată, şopti ea, mîngîindu-i fruntea. Se aplecă şi îl sărută pe tîmplă. Obişnuitul lui miros de rom şi fum de pipă dispăruse. Acum mirosea a transpiraţie stătută şi a boală. Închise ochii, întrebîndu-se cum să ajungă la el.

Treptat, deveni conştientă de parfumul de flori. Gardenii, mai precis.

Încet, se îndreptă de spate, ştiind că nu mai era singură. Se întoarse.

În prag stătea Anita, îmbrăcată cu un jerseu galben de angora, strîns pe corp, pantaloni negri, drepţi, şi avînd în picioare ghete pînă la gleznă, cu tocul înalt, negru cu galben.

– Birdie, spuse ea cu glas liniştit, necaracteristic ei. Mă bucur că ai putut să ajungi atît de repede. Veni spre pat. Hei, tată, şopti ea, atingîndu-i faţa.

– Cum se simte?

Anita ridică privirea.

– Doctorii speră că o să se trezească.

Elizabeth se întări.

– S-ar putea să nu se trezească?

– Cu cît e mai mult timp... dus, cu atît e mai rău. Ei sînt siguri că e paralizat pe partea stîngă.

– Dumnezeule! şopti Elizabeth.

Trase un scaun şi se aşeză lîngă pat. Anita făcu acelaşi lucru, aşezîndu-se pe partea opusă a patului. Elizabeth presupuse că alegerea lor ascundea un adevăr simplu. Două

femei care iubeau același bărbat. El fusese întotdeauna între ele, iubindu-le pe amîndouă, dar neputînd să le împace. Primele cîteva minute se străduiră să înfiripe o conversație politicoasă, vorbind despre nimicuri – vreme, drum –, dar după un timp renunțară. Erau acolo de aproape două ore cînd ușa se deschise.

În rezervă intră un bărbat scund și îndesat, îmbrăcat în halat alb.

– Bună, Phil, spuse Anita, încercînd să zîmbească. Se ridică. Încă se odihnește.

Doctorul se uită la Elizabeth.

– Eu sînt Phillip Close, spuse el, întinzînd mîna. Medicul lui Edward. Trebuie să fii Birdie. Tot timpul vorbește de dumneata.

Elizabeth și-l imagină pe tatăl ei stînd pe marginea unei mese de consultații și plictisindu-l pe acest doctor cu aspect sever cu povești de tată mîndru. Imaginea asta o duru și îi aduse lacrimi în ochi. Se ridică și dădu mîna cu doctorul.

Phillip se aplecă asupra bolnavului, verifică aparatele, apoi se îndreptă.

– E tot un joc de așteptare. Aș fi vrut să pot face mai mult.

– S-ar putea face bine, nu-i așa? întrebă Anita.

– N-aș paria niciodată împotriva colonelului. Ar putea să se trezească în zece minute și să ceară o dușcă de Maker's Mark, răspunse Phillip.

Elizabeth trebuia să știe adevărul; asta era singura cale de a se pregăti.

– Sau ar putea să nu se mai trezească, asta vrei să spui?

– Da, răspunse Phillip. În momentul de față există o gamă de posibilități. E mai bine să nu anticipăm, ci să așteptăm și să vedem. După cum i-am spus mai devreme Anitei, cu cît e

mai mult timp inconştient, cu atît e mai rău, dar el a fost mereu un bărbat puternic.

– Anita mi-a spus că s-ar putea să fie paralizat pe-o parte, spuse încet Elizabeth.

– Da. Şi paramedicilor le-a luat ceva timp să-l resusciteze. S-ar putea să fi făcut ceva la creier. Dar, cum spuneam, vom şti mai multe cînd se trezeşte. Acum, îngrijorarea cea mai mare e inima. Sincer să fiu, e foarte slăbită.

– Îţi mulţumesc, Phillip, spuse Elizabeth, deşi părea caraghios să-i mulţumeşti cuiva pentru că îţi sporea motivele de îngrijorare. Totuşi, asta ţinea de bunele maniere. Aşa se făceau lucrurile.

– Am să vă las un timp cu el, spuse doctorul, apoi ieşi.

Paralizat.

Ceva la creier.

Inimă slabă.

Cuvintele nu ieşiră o dată cu medicul; ele rămaseră în rezervă.

Elizabeth se uită peste pat la mama ei vitregă. Tot stratul gros de machiaj nu putea ascunde durerea Anitei.

– O s-o scoată la capăt cu bine, spuse Elizabeth. E prea leneş să moară.

Anita păru patetic de recunoscătoare pentru acea fărîmă de alinare.

– *Este* leneş, asta-i sigur.

– Nu... sînt.

Elizabeth şi Anita icniră. Se aplecară în acelaşi timp.

Ochii bolnavului erau deschişi; o parte a feţei rămînea patetic de inertă.

– Te auzim, tată, spuse Elizabeth. Sîntem amîndouă aici.

– Nu... sînt... leneş.

Anita îi luă mîna nemişcată şi i-o strînse tare. Ochii ei înotau în lacrimi.

– Ştiam eu că nu poţi să mă părăseşti.

El întinse mîna peste propriul lui corp şi atinse faţa Anitei.

– Acolo eşti, mamă. Te căutam.

– Sînt chiar aici, tată, spuse Anita pe nerăsuflate, plîngînd încetişor. Nu plec nicăieri.

Elizabeth ştia că era o copilărie, dar se simţea exclusă din iubirea lor. Întotdeauna fusese. Între Anita şi Edward era ceva aparte, atît de aparte încît totul din jurul lor pălea prin comparaţie.

– E şi Birdie a noastră aici. A sărit într-un avion chiar în secunda în care a auzit, spuse Anita, dîndu-i la o parte părul de pe ochi.

Încet, el întoarse capul şi se uită la Elizabeth. În ochii lui ea văzu ceva ce nu mai văzuse – înfrîngerea – şi asta o sperie.

– Bună, tată, şopti ea. Al naibii tupeu pe tine să ne sperii aşa.

– Te rog, mamă, lasă-mă o clipă cu fetiţa mea.

Anita se aplecă şi îl sărută pe frunte, lăsînd o amprentă de ruj roz strălucitor.

– Te iubesc, şopti ea cu înfocare, apoi ieşi din rezervă.

O secundă mai tîrziu uşa se deschise din nou. Asistente în halate albe năvăliră în rezervă. O împinseră pe Elizabeth la o parte – politicos – şi îşi făcură de lucru în jurul pacientului, verificînd aparatele, luînd tensiunea, ascultîndu-i inima. Phillip sosi ultimul. Intră grăbit, gîfîind puţin, apoi îşi văzu pacientul şi zîmbi.

– Aşadar, te-ai hotărît să nu mai faci pe mortul, 'ai? Ai băgat în sperieţi două femei frumoase.

Zîmbetul lui Edward fu jalnic de strîmb.

– Am vrut doar să-ţi cîştigi unele din notele de plată fabuloase pe care ai să mi le trimiţi. Probabil că o să mi se oprească inima de îndată ce le văd.

Phillip îi ascultă inima, se încruntă scurt, apoi se îndreptă de spate şi spuse:

– Am cîştigat fiecare penny suportîndu-ţi fundul mizerabil, şi o ştii. Cred că un timp va trebui să te las să cîştigi la golf. Se întoarse spre Elizabeth. Fă-l pe bolnav s-o ia mai uşor. Am să mă întorc puţin mai tîrziu să văd cum evoluează. Va trebui să-i mai facem un EKG.

Phillip scoase asistentele din rezervă şi închise uşa după el. Prin peretele de sticlă, Elizabeth îl văzu vorbind cu Anita.

– Afurisiţii de doctori, spuse Edward, respirînd greu. Nu lasă omul în pace. Încercă să zîmbească.

Tot drumul pînă aici Elizabeth repetase ce să-i spună, iar acum nu-i venea nimic în minte. Se temea că dacă spunea o vorbă avea s-o podidească plînsul.

– Unde e băiatul de aur? Şi nepoatele mele?

– Jack e în sala de aşteptare. Stephanie şi Jamie vor fi aici peste puţin timp.

Ochii lui Edward se închiseră. Respiră şuierat de cîteva ori, apoi tresări şi strigă:

– Anita!

– E aici, afară, tată. Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine.

– Ah... da. Se linişti. Foarte încet, ridică mîna şi atinse mîna ei. Cînd am văzut filmul ăla, *Forrest Gump*, nu m-am gîndit decît la mica mea sfeclă de zahăr. Noi eram mazăre şi morcovi, nu-i aşa?

Ea închise strîns ochii, apoi îi deschise.

– Da.

– Nu m-am descurcat bine. Sigur nu.

Elizabeth nu ştia despre ce vorbea el. Înainte să apuce să răspundă, el continuă:

– Anita. Marguerite. Trebuia s-o fi făcut altfel. Dar mama ta aproape că m-a omorît... Jur că nu ştiu ce trebuia să-ţi fi spus.

– Despre ce vorbeşti, tată?

– M-am gîndit că e mai bine să nu ştii, atîta tot. Să te apăr. Amintirile... ele sînt importante uneori, mai importante decît adevărul. Dar Anita a plătit preţul. Toţi am făcut-o.

– Tată...

El începu să tuşească tare, icnind.

– *Şşş*, tată. Avem o grămadă de timp ca să vorbim. Acum odihneşte-te.

– Tu eşti cea mai bună parte din mine, Birdie. Întotdeauna ai fost. Din clipa în care mama ta mi te-a pus în braţe, am ştiut. M-am îndrăgostit de tine atît de tare încît, practic, mi-am pierdut minţile. Bănuiesc că trebuia să ţi-o fi spus mai des.

– Mi-ai spus-o tot timpul, tată.

El încercă să se ridice de pe perne, să stea în şezut. Nu reuşi. Cu un oftat, se lăsă la loc pe spate.

– Vreau să faci ceva pentru mine, Birdie. N-o să-ţi fie uşor.

– Orice, tată. Ştii asta.

– Să ai grijă de Anita. Mă auzi?

– Nu spune asta, zise ea, auzind disperarea bruscă din glasul lui. Vei avea tu grijă de ea.

– Nu fi obraznică. Asta e ceva important. Respiraţia lui deveni chinuită. Promite-mi că ai să ai grijă de ea.

– Bine. Elizabeth se aplecă şi îl sărută pe frunte. Te iubesc, tată.

El se uită la ea, dar ochii lui erau acum sticloşi, nefocalizaţi. De parcă îşi consumase toată energia şi nu-i mai rămăsese nimic.

– Iubirea aia o să mă poarte pe Porţile de Sidef, sfeclă de zahăr. Acum roag-o pe Anita să vină aici.

– Nu... te rog.

– E vremea, Birdie. Acum du-te şi ad-o şi pe mama ta.

Elizabeth rămase acolo un minut, incapabilă să-l părăsească.

– Du-te, spuse el cu blîndeţe.

Ea se forţă să se mişte. La uşă, îi zîmbi pentru ultima dată, apoi ieşi din rezervă.

– Te vrea pe tine, îi spuse Anitei.

Mama ei vitregă scoase un sunet pe jumătate oftat, pe jumătate hohot de plîns, şi intră repede în rezervă, închizînd uşa după ea.

Elizabeth rămase afară, uitîndu-se înăuntru prin peretele de sticlă. Se rugă cu aprindere. *Rezistă, tată. Rezistă.*

O alarmă de la unul din aparate începu să sune.

Anita se dădu înapoi de lîngă pat împleticindu-se şi strigînd: „Ajutor, ajutor!"

Elizabeth sări să deschidă uşa, dar doctori şi surori trecură pe lîngă ea, umplură rezerva micuţă şi o împinseră pe Anita la o parte. Toţi se adunară în jurul tatălui ei. În urechile lui Elizabeth, zgomotul se transformă într-un muget monoton. Îşi lipi fruntea de geam. *Să nu mori, tată. Să nu îndrăzneşti...*

Phillip intră în fugă în rezervă, croindu-şi drum cu coatele. Ceru aparatul de resuscitare.

Elizabeth închise strîns ochii. Nu putea să respire. Inima îi bătea neregulat. *Te rog, Doamne, te rog să nu-l iei. Nu încă...*

Cînd deschise ochii, doctorii şi surorile stăteau nemişcaţi; aparatele erau reci şi negre. Anita stătea lîngă soţul ei, icnind fără zgomot şi cutremurîndu-se din cînd în cînd. Machiajul i se şterse, lăsînd în urma lui dîre murdare.

Anita se uită prin geam la Elizabeth. „S-a dus", schiţă ea mut, neajutorată, apoi începu iar să plîngă. De data asta plînsul ei era chinuit, sfîşietor.

Elizabeth intră încet în rezervă şi înaintă pînă la pat. Puse o mînă pe umărul fragil al Anitei şi strînse tare, deşi voise să fie doar un gest liniştitor.

Tatăl ei zăcea acolo nemișcat, cu ochii închiși.

– Bună, tată, șopti ea. Trecu o fracțiune de secundă pînă să-și dea seama că aștepta un răspuns. Firește, nu veni nici unul.

Inima lui – cea pe care ea o iubise atît de mult – cedase în cele din urmă.

13

Elizabeth arătă cu mîna un loc liber în parcarea subterană a aeroportului. Jack viră și parcă mașina acolo.

Ea trase adînc aer în piept și îl slobozi încet. Tot drumul pînă aici fusese atentă. Fără radio (ultimul lucru de care avea nevoie era să audă un cîntec trist), fără gînduri năvalnice, fără amintiri. Stătuse cu ochii la drum și cu mintea la înmormîntare. Cu aranjamentele se putea descurca. Cu emoțiile, nu.

Coborî din mașină...

(Mașina tatei, dar nu te gîndi la asta.)

... și se îndreptă cu pași sprinteni spre terminal.

Jack venea în urma ei. Se răstise la el destul de des în ultimele cîteva ore ca el să se ferească de ea ca de un cîine turbat. Era evident că el ajunsese la concluzia că era mai bine să nu mai spună nimic.

Ea le văzu prima pe fete. Stephanie stătea la poartă, avîndu-l alături pe iubitul ei, Tim. Ca întotdeauna, Stephanie arăta impecabil. Părul ei șaten închis, lung pînă la umeri, era prins cu două agrafe de argint. Era în pantaloni negri și un jerseu galben, frumos. Tim o ținea de mînă. Jamie era aproape

de ei, şi era îmbrăcată într-o salopetă de denim, cu turul lăsat. Pe frunte avea trasă o şapcă de base-ball.

Elizabeth grăbi pasul.

– Bună, fetelor... Tim, spuse ea încetişor, strîngîndu-şi fetele în braţe.

Cînd se despărţiră, Jack veni lîngă ele. Îşi strecură un braţ în jurul taliei lui Elizabeth. Ea se întrebă dacă el ştia că ea îşi pierdea controlul, sau dacă era un gest întîmplător. Oricum ar fi fost, atingerea lui o întări.

Jamie se uită la tatăl ei. Reuşi să schiţeze un zîmbet obosit.

– La naiba! Eşti superb. Ţi-ai făcut un lifting facial?

Elizabeth fu uimită de vorbele ei. Cu tot ce se întîmplase ziua trecută, nici nu se uitase ca lumea la soţul ei. Acum o făcu, şi înţelese ce voia să spună Jamie.

El ridică din umeri.

– M-au pus să-mi vopsesc părul. Tocmai cînd mă obişnuisem cu firele albe. N-am mai fost atît de blond din clasa a opta.

Jamie se încruntă.

– Arăţi ca o vedetă de cinema, fără glumă.

Elizabeth făcu un pas înapoi. Se simţi dintr-o dată bătrînă, placidă şi ridată. Nu avusese timp să-şi vopsească părul, rădăcinile mai închise erau înspicate cu fire albe. Şi noaptea trecută dormise atît de prost încît pielea ei avea culoarea şi consistenţa tapiocii. Şi iată-l pe soţul ei arătînd ca Jeff Bridges în *The Contender*.

Jack o luă pe Jamie de după umeri.

– Mi-au făcut tratamentul ăsta care mi-a cojit pielea de pe faţă. M-a durut ca dracu' şi o săptămînă am arătat ca ars. De asta bogătaşii arată aşa de bine. Ei dau bani pe chestii la care nici nu te gîndeşti, iar durerea nu e un motiv să-i împiedice.

Stephanie îşi petrecu braţul pe după talia trist de groasă a lui Elizabeth.

– Şi tu eşti la fel de drăguţă ca întotdeauna, mamă, spuse ea.
– Mulţumesc. Atît putu să spună.

Mecanismul morţii într-un oraş mic ticăia înainte ca un ceas bine uns. Toată lumea se apucă zdravăn de treabă. Un balet complicat se jucă mai întîi în salonul funerar, apoi la mormînt, iar acum acasă.

Pretutindeni erau fotografii ale tatălui ei. Unele erau în rame preţioase; altele – în rame de plastic şi lemn de la cel mai apropiat magazin de mărunţişuri. Toţi cei care veniseră la Sweetwater după înmormîntare aduseseră cîte o caserolă şi o fotografie. Oriunde mergea Elizabeth în casă auzea rîsete slabe, cîteva suspine şi numele tatălui ei rostiti în şoaptă.

Într-un oraş ca ăsta, oamenii se uneau la reuşită şi la nenorocire. Fiecare emoţie era împărtăşită, dar nici una discutată pe faţă. Nimeni nu o întreba pe Elizabeth cum se simţea, şi nici nu-i oferea numele vreunui terapeut specialist în durere. Aşa se făcea în MARELE ORAŞ. Aici, te strîngeau uşurel de umăr şi remarcau că te „ţii bine".

Femeile sudiste îşi ascundeau emoţiile în spatele competenţei încă de cînd erau la modă crinolinele. Elizabeth făcu ce se aştepta de la ea.

Dar oricît de tare se străduia să ţină durerea la distanţă, ea se apropia tiptil.

Cînd nu mai putu suporta, se refugie pe veranda din spate. Era ultimul loc pe care ar fi trebuit să-l aleagă. Aici stătuse foarte des cu tatăl ei, ascultînd greierii şi basmele lui. Amintirile o împresurau de peste tot. Tot aici veniseră a doua zi după înmormîntarea mamei ei. Atunci era primăvară, nici pe departe atît de frig ca astăzi. La fel ca astăzi, casa era plină de fotografii şi de oaspeţi care vorbeau încet. *Vrei să dormi la noapte în camera mea, sfeclă de zahăr?*

– Rezistă, Birdie, spuse ea închizînd ochii şi strîngînd pumnii. Unghiile îi intrară în carnea moale a palmelor.

Nu mergea. Trebuia să plece de aici. Se întoarse în casă şi dispăru în baie, trîntind uşa după ea.

Lăsă jos capacul toaletei şi se aşeză.

Pe podea, lîngă toaletă, era o revistă. *Travel and Leisure.*

Cînd o ridică, revista se deschise la o hartă pe două pagini înfăţişînd Costa Rica. Cineva – tatăl ei – desenase pe pagină o stea cu cerneală roşie.

Există un loc în Costa Rica, numit Cloud Mountain, care îmi merge drept la inimă, sfeclă de zahăr.

Revista căzu cu zgomot pe podea. În sfîrşit, putu să plîngă.

Cînd lacrimile îi secară, se ridică nesigură pe picioare.

Îşi dădu cu apă rece pe faţă, îşi netezi părul şi se întoarse în arenă. În timp ce trecea prin mulţime, se simţea ţeapănă şi fragilă.

Se uită ce mîncare mai este şi deschise alte sticle de vin, apoi se îndreptă spre bibliotecă, unde se retrăsese familia ei.

Stephanie şi Tim stăteau alături pe canapea. Ca de obicei, Stephanie era imaginea bunului-gust. O rochie simplă, neagră, cu mîneci lungi i se mula pe corpul suplu. Tim o ţinea de mînă.

Jamie, pe de altă parte, nu dăduse importanţă îmbrăcămintei. Stătea cocîrjată pe un divan, şi părul blond-alb era o claie încurcată care îi acoperea jumătate din faţă. Ochii ei albaştri erau umflaţi şi roşii.

Elizabeth înţelegea. Era greu acolo afară. Toată lumea îl iubise mult şi fiecare voia să împărtăşească povestea lui preferată, dar fiecare cuvînt îţi pătrundea în inimă ca un ciob de sticlă.

Jack se ridică din fotoliul de piele şi veni spre Elizabeth, neluîndu-şi privirea de pe faţa ei. O îmbrăţişă.

– Te-a iubit, îi şopti el la ureche, prea încet ca ceilalţi să

audă. Prima dată cînd l-am întîlnit mi-a spus că o să mă omoare dacă am să te fac să suferi. Mi-a reamintit asta şi cînd ţi-am cerut mîna. Cuvintele lui exacte au fost: *Dacă o faci să sufere pe sfecla mea de zahăr, Jackson Shore, am să te strîng de gît.*

Elizabeth se uită la Jack. Ea nu mai auzise povestea asta. Preţ de o clipă, i-l readuse pe tatăl ei; îi auzi glasul răsunător. Deschise gura să spună ceva – nu ştia ce –, dar nu ieşi nimic.

Jack o mîngîie cu blîndeţe pe faţă.

– Nu trebuie să faci totul singură, Birdie, dă-i drumul şi plîngi.

El voia să fie de ajutor, dar asta n-o făcu decît să se simtă mai singură. Ştia că durerea avea s-o lovească mai tîrziu, s-o lovească tare, cînd avea să-şi dea seama pe deplin că tatăl ei murise, că nu avea să-l mai audă niciodată la telefon, că nu avea să mai primească niciodată o scrisoare de la el.

– Oh, Jack...

– Lasă-mă să te ajut, Birdie, spuse el, mîngîind-o pe păr.

Ea îl iubi pentru că încerca, dar nu avea cum s-o ajute. Durerea este drumul cel mai singuratic din lume.

– E suficient că eşti aici, spuse ea, şi era adevărat.

Apoi se agăţă de el, luînd tărie de la braţele din jurul ei, şi, preţ de un moment magic, fu ca şi cum se iubeau din nou.

14

Jack era înapoi în New York. Slavă Domnului!

Ştia că asta era o slăbiciune a lui, o lipsă morală, dar nu putea suferi accesoriile morţii. Plînsul, adunarea, acel ritual primitiv, îngrozitor numit priveghi.

Aşa cum era de aşteptat, se uitase pe intervalul din biserică şi văzuse acel sicriu înconjurat de flori, şi singurul lucru la care se putuse gîndi fu înmormîntarea mamei lui.

Atunci nu fuseseră flori, nici sicriu scump din mahon şi, cel mai trist lucru din toate, nici rude şi cunoştinţe îndoliate. Doar un băiat numai piele şi os într-o maşină împrumutată, şi un bărbat gîrbovit şi distrus, aflat el însuşi la doar cîţiva ani de moarte.

Jack îşi iubea soţia şi îşi adora copiii, dar două zile în acea casă îndurerată, prea liniştită, fuseseră mai mult decît putea suporta.

Slavă Domnului că Birdie se ţinea bine într-o situaţie de criză. Nici măcar nu trebuise s-o roage să-l lase să plece – sau să inventeze vreun pretext – îl eliberase ea, spunînd: *Întoarce-te la New York; tu şi fetele nu aveţi nimic de făcut aici.*

El făcuse un efort neconvingător de a se opune. *Dacă ai nevoie de mine*... Dar ea nu avea. La vremuri grele, Birdie era tare ca oţelul.

Acum era iarăşi liber.

Coborî din taxi, îi dădu şoferului un bacşiş exagerat (devenea iarăşi o celebritate) şi intră grăbit în studio. Se duse direct în biroul său, îşi puse în dulap geanta de voiaj, şi se aşeză la masa de lucru.

Mormanul de hîrtii era uriaş, la fel ca teancul de mesaje telefonice. Uitase ce mult sună telefonul cînd eşti *cineva*. I se promisese o secretară care să se ocupe de toată munca asta de birou.

Nu-l încînta gîndul că trebuia să instruiască altă secretară.

Îţi lua săptămîni, uneori luni, să înveţi pe cineva ce îţi place şi ce nu-ţi place, ce ciudăţenii ai şi ce pretenţii. Nu era uşor să participi la interviuri, să citeşti C.V.-uri, să alegi candidata potrivită.

Scriitorii şi producătorii făceau asta, desigur, dar Warren avea propriul lui asistent, şi Jack observase că Warren lua partea leului din întrebările bune.

Jack luă un pix şi începu să facă o listă. Asistenta lui trebuia să fie inteligentă, ambiţioasă, dedicată. Cineva ca... Sally.

De ce nu se gîndise mai înainte la asta? Ea avea experienţa necesară. Lucraseră bine împreună în Portland, şi ea era o tigroaică în culise. Depista orice nuanţă a unui subiect. Ea ar fi fost un adevărat cîştig pentru emisiune. Acum toţi producătorii şi secretarii erau bărbaţi. O femeie tînără care iubea sportul ar fi înviorat atmosfera. Şi ar fi avut grijă ca Jack să arate bine.

Sally s-ar fi descurcat bine. Nu avea nici o îndoială în privinţa asta. Era o femeie cu visuri mari şi ambiţii înalte. Şansa de a fi asistent de producţie la o emisiune de televiziune în Marele Oraş i-ar fi încărcat cu adevărat bateriile.

Aici era vorba de afaceri, nimic mai mult. Faptul că fusese atras de ea nu conta. Întotdeauna îl tentase o femeie tînără; avea asta în ADN, la fel ca oricare parte din el, precum ochii albaştri şi părul blond. Fusese tentat de o mulţime de ori în ultimii cincisprezece ani – şi chiar mai recent –, dar nu căzuse nici măcar o dată din vechiul pat al căsniciei. Zilele alea rămăseseră în urmă.

Aici era vorba strict de afaceri.

Neputînd să doarmă, Elizabeth îşi puse un halat gros şi coborî în linişte la parter. Podeaua veche scîrţîia sub paşii ei. Zgomotul vîntului în geamuri semăna cu cel făcut de ghearele pisicii cînd cere să fie lăsată în casă.

Nu se îndoia că această casă ştia că stăpînul ei murise, dar prin ea bîntuiseră mult timp furtunile morţii. Primul Rhodes venise în acest ţinut cu mult înainte de Războiul Civil,

unul dintre săracii clasei muncitoare din Anglia, care îndrăznise să viseze la o viaţă mai bună. Traversase marea ca servitor ucenic şi fusese vîndut la licitaţie unui fermier din apropiere de Russellville. Muncise din greu, se însurase bine, şi plantase seminţele unei dinastii.

În bucătăria întunecată, Elizabeth îşi făcu o ceaşcă de ceai şi rămase lîngă chiuvetă, uitîndu-se la curtea din spate. Luna poleia cu sidef crengile negre şi moarte. Nori subţiri alergau pe cer, schimbînd continuu modelul de lumină care cădea asupra grădinii.

Îşi strînse cordonul halatului şi ieşi. Uşa de plasă se închise cu zgomot în urma ei. Vîntul se domolise brusc. Se lăsă o tăcere aproape supranaturală.

Se cutremură, dar nu numai de frig. Era ca şi cum fusese chemată aici afară, poate de amintirea acelei nopţi de Crăciun petrecută pe verandă cu tatăl ei.

– Tată? şopti ea.

Nici un răspuns, nici un suspin, nici o apariţie fantomatică.

Coborî pe poteca de cărămidă ce împărţea grădina în două. Papucii subţiri îi apărau picioarele de frig în timp ce trecea pe lîngă gardul viu, tuns perfect. Ici şi colo, tufe de camelii se înălţau deasupra gardului viu, frunzele lor verzi şi lucioase contrastînd puternic cu maroul din jur.

Ăsta fusese cîndva locul ei aparte, iar acum se simţea ca o străină aici. De foarte multe ori în tinereţe, mai ales în nopţile în care nu putea să doarmă de căldură, venea aici. Singură şi căutînd ceva care să o ajute. Iarna, scormonea straturile de frunze înnegrite în căutarea semnelor primăverii. Un petic de muşchi verde, o sămînţă de fasole care încolţise.

Dar ceea ce căuta ea de fapt era mama ei, iar aici, în mijlocul florilor pe care ea le îngrijise cu atîta atenţie, lui Elizabeth i se părea că simţea spiritul mamei sale.

Încercase întotdeauna să şi-o imagineze pe mama ei în grădină, poate rărind narcisele sau tunzînd trandafirii, însă singurele imagini pe care le avea cu mama ei erau cele din fotografiile alb-negru, şi acelea puţine. Din ele, Elizabeth rămăsese cu imaginea unei femei tinere şi drăguţe care arăta întotdeauna perfect, dar niciodată nu rîdea sau vorbea.

Elizabeth îngenunche la marginea stratului de trandafiri. Pămîntul negru şi umed se lipi de ţesătura pluşată de sub genunchii ei.

Tufele golaşe de trandafiri aruncau umbre pe pămîntul întunecat. Razele lunii le dădeau un aspect straniu, făcîndu-le să semene cu labele răsucite ale unei reptile antice, fiecare deget îngroşat de vîrstă şi ţintuit cu ghimpi uriaşi.

Auzi în spatele ei scîrţîitul unei uşi deschizîndu-se şi închizîndu-se, apoi zgomotul de paşi pe poteca de cărămidă.

– Anita, spuse ea, fără să se întoarcă.

– E uimitor să te gîndeşti că trandafirii ăştia or să înflorească în doar cîteva luni.

– Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru.

Cînd era mică, Elizabeth plînsese adesea cînd florile preferate ale mamei ei se ofileau şi mureau. Acum, femeie în toată firea, înţelegea importanţa odihnei. Lipsa de viaţă a iernii făcea primăvara posibilă. Îşi dori ca acest lucru să fi fost valabil şi pentru gospodinele care pierduseră drumul – în locul unei vieţi irosite, să poţi hiberna, să aduni forţe pentru primăvara ce vine.

– În toţi anii ăştia am îngrijit cu mîna mea trandafirii. Niciodată n-am lăsat un grădinar să se apropie de ei.

Elizabeth ridică ochii spre Anita.

– De ce?

Anita zîmbi trist. Părul ei platinat era o masă de bigudiuri; fruntea şi obrajii îi luceau de la crema aplicată pe timpul nopţii. O cămaşă de noapte din flanelă albastră o acoperea

de la gît pînă la glezne. Arăta cu zece ani mai bătrînă decît cei şaizeci şi doi de ani ai săi.

– Am mirosit o dată parfumul ei.

Elizabeth simţi un fior rece. Îşi aminti de sticluţa frumoasă care stătea pe masa de toaletă a mamei ei.

– Al mamei? şopti ea.

– Era una din zilele alea – cînd erai cu capsa pusă, cum spunea tatăl tău – cînd nu erai de acord cu nimic din ce spuneam eu. Aşa că n-am mai vorbit deloc. Am venit aici, pregătită să atac grădina mamei tale. Voiam să mă lupt cu ceva concret, palpabil, nu cu o fantomă. Dar cînd m-am aşezat aici, complet singură şi plîngîndu-mi de milă, am simţit mirosul parfumului mamei tale. Shalimar. N-a fost ca şi cum mi-a vorbit sau ceva ciudat, de genul ăsta. Doar că... mi-am dat seama că mă luptam cu fetiţa ei, care era dărîmată pe dinăuntru. După aceea, ori de cîte ori mă scoteai din minţi, veneam aici în grădină.

Elizabeth auzi durerea din glasul Anitei şi, pentru prima dată, înţelese.

– Nu-i de mirare că veneai aici atît de des.

– Cred că ar fi trebuit să procedez altfel. Ştiam că îţi era cumplit de dor de ea.

– Am început să o uit. Asta era partea cea mai rea. De asta îl întrebam mereu pe tata despre ea. Dar el n-a vrut să-mi spună nimic, niciodată. Mereu spunea: „Păstrează-ţi aproape amintirile, Birdie". Părea să nu înţeleagă că amintirile mele despre ea erau ca fumul.

– Îmi imaginez că mama ta vorbeşte cu el despre asta chiar acum.

– Nu cred că cineva a stăpînit inima tatei aşa de mult ca tine, Anita. Deşi fără intenţie, ultimele ei cuvinte aveau o notă amară.

– Îţi mulţumesc pentru asta. Anita se uită în zare, peste cîmp. De ce n-ai plecat cu Jack şi cu fetele?

Elizabeth simţi dintr-o dată că i se face frig. Se cutremură şi se ridică.

– El trebuia să fie la lucru azi-dimineaţă la prima oră. M-am gîndit să rămîn să te ajut la curăţenie.

– De curăţenie se ocupă Heloise. O face de cînd aveai tu codiţe. Anita se uită la ea. Poţi să-mi spui să-mi văd de treaba mea, să ştii.

– Adevărul e că nu ştiu de ce. Poate nu eram pregătită să mă întorc la New York.

Anita făcu un pas înainte. Papucii ei roz se afundară în pămîntul negru.

– Tatăl tău îmi spunea: „Mamă, dacă fata asta nu-şi întinde aripile, într-o zi o să uite să zboare". Era îngrijorat că îţi scapă viaţa printre degete.

– Ştiu. Elizabeth nu voia să vorbească despre asta. O durea prea mult, iar acum, în grădina mamei sale, se simţea fragilă. Îşi şterse ochii – oare cînd începuse să plîngă? – şi se uită la Anita. Şi tu? O să te descurci?

– Am să supravieţuiesc.

Nu era chiar un răspuns, dar asta era. Amîndouă ştiuseră că avea să vină o zi cînd Anita rămînea singură în casa asta mare ca un elefant alb. Un timp telefonul va suna din oră în oră şi prietenele vor apărea pe verandă cu o caserolă, dar, mai devreme sau mai tîrziu, pîrîul o să sece şi Anita va fi nevoită să privească în ochi văduvia.

– Am să te sun cînd ajung la New York, să mă asigur că totul e bine.

– Ar fi drăguţ.

Între ele se aşternu iarăşi tăcerea. Vîntul şoptea printre ramuri şi făcea să sune clopoţeii care atîrnau de acoperişul verandei. Un sunet melancolic.

Elizabeth îşi dori dintr-o dată ca lucrurile să fi stat altfel între ea şi Anita, să se fi putut ţine de mînă şi să se consoleze una pe cealaltă. Dar acum era prea tîrziu să remodeleze o relaţie a cărei vreme venise şi plecase.

– Ne-am ratat şansa, nu-i aşa? întrebă încet Anita.

Elizabeth dădu din cap. Nu știu cum să răspundă altfel.

– Păcat, spuse Anita. Dar să nu-ți faci griji pentru mine, iubito. O să mă descurc. Nu te măriți cu un bărbat cu paisprezece ani mai mare și te aștepți să mori înaintea lui. Mereu am știut că într-o zi am să fiu singură.

Elizabeth nu se gîndise niciodată la asta. Ea văzuse treaba din punctul de vedere al bărbatului. O nevastă mai tînără făcea un bărbat fericit. Toată lumea știa asta. Bărbații o dovedeau de ani de zile.

Acum vedea cealaltă față a monedei. Sigur, avusese o viață bună și o grămadă de bani. Fusese acceptată în societatea locală și se măritase cu un bărbat care o trata ca pe o piesă din cel mai fin porțelan franțuzesc.

În schimb, acum Anita nu avea copii care s-o aline, și nici partener cu care să-și petreacă anii de aparat auditiv. Avea șaizeci și doi de ani și era văduvă. Singură, probabil, pentru tot restul vieții.

– De ce n-ați avut copii tu și tata? întrebă Elizabeth.

Anita oftă.

– Oh, iubito, asta e o întrebare pentru altă dată, poate între alt fel de femei.

– Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea.

– Da. Zîmbi, poate pentru a îndulci răspunsul. Întrebarea asta mă seacă la inimă, atîta tot. N-am de gînd să răspund la ea ca o pălăvrăgeală din miez de noapte, la două zile după moartea soțului meu.

Elizabeth înțelese. Își rataseră șansa la intimitate. Acum erau două femei în toată firea, legate printr-o relație foarte fragilă, care aveau să meargă pe drumuri separate.

– Îmi pare rău, spuse în cele din urmă, alegînd fraza pe care ea însăși o auzise de o sută de ori în ultimele cîteva zile. Să mă suni dacă te simți prea singură.

– În viață există lucruri mai rele decît să fii singur.

Elizabeth simți că Anita își alesese cu grijă cuvintele. Se

simți dintr-o dată transparentă, de parcă nefericirea îi curgea prin vine.

Anita veni un pas mai aproape.

Elizabeth făcu un pas înapoi, având nevoie de spațiu între ele.

– Ar fi bine să mă duc la culcare. Nici nu știi cînd se face șase. Se îndepărtă, străduindu-se să păstreze un ritm constant.

Intră în casă și trînti ușa, apoi se uită cu precauție pe fereastră.

Anita stătea tot acolo, singură, plîngînd, și se uita la trandafiri.

Elizabeth plăti taxiul și coborî în fața aeroportului din Nashville.

Era frig. Aerul mirosea a zăpadă, iar cerul era cenușiu.

Trase după ea geanta de voiaj cu rotile și intră în aeroport. La ghișeul de bilete era aglomerație, așa că se duse la șirul de computere de lîngă perete. Îi luă cîteva minute să găsească terminalul plecărilor. Căută numărul zborului 989 de la Nashville la Detroit și pînă la Kennedy. În timp ce citea numărul porții, informația se schimbă.

Zborul se anunța întîrziat cu două ore.

Nemulțumită, se așeză la coadă, înaintînd ca melcul. În cele din urmă ajunse la ghișeu. Agentul îi verifică biletul și confirmă că zborul era întîrziat; apoi îi dădu un bon de masă.

De parcă puteai să mănînci pe aeroport cu cinci dolari.

Mulțumindu-i agentului, plecă de la ghișeu. Un timp rătăci prin aeroport, tîrînd după ea geanta de voiaj. Cumpără cel mai nou roman al lui Anne Rivers Siddons și ultimul număr al revistei *House and Garden*.

În cele din urmă intră într-un restaurant, găsi o masă lîngă fereastră și se așeză. Privi pista, urmărind avioanele care decolau și aterizau.

E un loc în Costa Rica, drăguță, se numește Cloud Mountain – sau cam așa ceva – care mi-a mers la suflet.

Cînd ai fost ultima dată într-un loc exotic? Sau cînd te-ai speriat prostește? Sau te-ai apucat de vreo nebunie, gen scufundări sau planorism?

Se refugiase în muncă pentru a-și ține amintirile la distanță, însă acum o invadară. Pur și simplu nu putea uita...

Lipsește din propria ta viață. O lași să treacă pe lîngă tine.

Doar pentru că ochelarii mei sînt groși ca sticlele de Cola, nu înseamnă că nu văd inima fetiței mele. Aud felul în care vorbești cu Jack... și felul în care nu vorbești cu el. Cunosc o căsnicie nefericită cînd văd una.

Măcar de-ar fi putut face ceva să schimbe asta. Poate să urce într-un avion și să plece oriunde o duce acesta. Să aterizeze într-o țară străină și să fie altcineva.

Dar unde să se ducă? Machu Picchu, Paris, Nepal? Nici măcar n-avea pașaport.

Ea nu era genul ăla de femeie. Spre deosebire de tatăl ei, ea nu visa să escaladeze Everestul, sau să coboare suspendată stîncile. Exista un singur loc pe pămînt unde tînjea să se ducă.

Acasă.

Casa ei de lîngă mare. Își aduse aminte de noaptea în care coborîse pe plajă și văzuse balenele. Cîntecul lor obsedant, tînguit părea smuls din acel loc ascuns din inima ei în care își depozitase visurile. Aproape toată viața ei nu făcuse decît să-și pună visele deoparte.

... viața ta... trece pe lîngă tine.

Era adevărat. Totuși, o durea să-și dea seama că și tatăl ei știuse asta. Că se uitase în ochii fetei lui și văzuse nefericirea.

Cum ar fi să se uite în oglindă și să vadă o femeie pe deplin fericită? se întrebă ea.

Iar acum, în mai puțin de o oră, avea să urce în unul din

avioanele astea, să-şi găsească locul şi să zboare la New York. Acolo, avea să se mute în acel apartament modern, impersonal, şi să-şi ajusteze încă o dată viaţa pentru a se potrivi cu a lui Jack.

– Nu vreau să mă duc. Şopti cuvintele cu glas tare, ridicînd privirea. Îşi văzu imaginea în geam – o femeie tristă, cu înfăţişare obosită. Se întrebă cînd anume îşi pierduse aspectul atrăgător. Dispăruse la fel ca visele ei? Şi cum ajunsese aici, în locul ăsta atît de înrădăcinat în banal?

Abia cînd îşi pierduse tinereţea şi terminase cu creşterea copiilor catadicsise să se întrebe ce urma. Mai important, cînd era rîndul ei.

Acum, întrebarea o mistuia. Era un incendiu scăpat de sub control, şi era îngrozită că avea s-o transforme în cenuşă.

Fiecare mică decizie era o cărămidă care înălţase un zid între femeia care devenea şi cea care îşi imagina că ar fi putut să fie.

Dacă fata asta nu-şi întinde aripile, într-o zi o să uite să zboare.

Asta era esenţa. Undeva de-a lungul acelor ani cenuşii uitase să zboare. Viaţa de mamă şi soţie o ţinuse prea aproape de pămînt.

Nu, nu era cinstit. Nu treaba pe care o făcuse îi tăiase aripile, ci felul în care alesese să o facă. Poate că în ea exista o slăbiciune, o teamă de eşec care făcea ca siguranţa să fie mai importantă decît împlinirea. Sau poate era şi mai simplu. Poate că doar... mersese înainte, făcuse ce trebuia făcut pentru ziua respectivă, iar la căderea nopţii era prea obosită ca să mai tindă spre altceva. Existaseră zile – chiar ani – cînd nu putuse să găsească zece minute libere pe zi. Pe vremea aceea, cînd Jack juca fotbal, iar fetele erau tot timpul ocupate, cel mai mare vis al ei fusese o baie liniştită seara.

Se uită la ceas.

Mai era puțin pînă la urcarea în avion. Nashville – Detroit – New York.

Și se hotărî.

Gata cu așteptarea și rugatul să se petreacă o schimbare.

Se ridică, achită nota de plată, și se îndreptă spre standul de ziare. Acolo cumpără o mapă de plicuri – singura pe care o aveau.

Se întoarse în restaurant și se așeză la aceeași masă. Fără să se gîndească – sau să-și facă griji – începu să scrie.

Dragă Jack,

Te iubesc. Mi se pare important să încep scrisoarea cu aceste cuvinte. Ni le spunem tot timpul, și știu că vorbim serios. Și mai știu că nu mai e de ajuns, nu-i așa? Pentru nici unul din noi.

Îți sînt soție de douăzeci și patru de ani. Cînd am început, nici nu voiam să fiu altceva. Cred că asta a devenit o profeție a autoîmplinirii. Acum nu mai țin minte visurile pe care le-am avut cîndva, dar le duc dorul, Jack. Mi-e dor de mine.

Sper că ai să poți înțelege.

Pentru mine s-a terminat cu anii de stat pe tușă. Simt nevoia să intru în joc. Mă tem că dacă n-o fac acum n-am s-o fac niciodată, și nu mai pot să fiu umbra de femeie care sînt. Nu pot.

Așa că nu te urmez la New York. Nu de data asta.

Ar fi trebuit să am curajul să ți-o spun personal. Îmi doresc să fi avut tăria asta. E ciudat că am putut să ridic un autobuz ca să-ți salvez viața, dar nu pot să găsesc curajul de a-ți spune cu glas tare că am uitat cum e să te iubesc. Glasul este unul dintre lucrurile pe care sper să le găsesc.

În toți anii pe care i-am petrecut împreună, a existat un singur loc care a fost al meu, și pe care nu vreau să-l părăsesc. Nu vreau să te urmez iar.

Mă duc acasă. Simt nevoia să stau singură un timp. Trebuie să aflu cine sînt şi cine pot să fiu.

Mă rog să înţelegi. Te iubesc, Jack.

E.

Nici măcar nu reciti scrisoarea. O împături, o bagă în plic, o timbră şi o puse la poştă.

Apoi se duse să caute un zbor spre Portland.

15

Doar după cîteva zile la ocean, Elizabeth se simţea întinerită. Dormea pînă tîrziu, aproape pînă la opt treizeci, cînd o trezeau invariabil ţipetele pescăruşilor; apoi îşi făcea o ceaşcă de ceai, mînca un castron de cereale şi se ducea afară.

Zilele erau minunat de însorite, genul de zile de iarnă care atrăgeau invariabil turiştii pe coasta Oregonului. Se plimba ore întregi pe plajă, doar respirînd, pur şi simplu. Acest dar îi fusese dat iarăşi din clipa în care dăduse cu ochii de ocean.

Îşi consuma foarte puţin din timp cu treburile casei. Aranjase să-i fie livrată din nou corespondenţa şi să-i fie adusă înapoi mobila şi îşi cumpărase destule semipreparate ca să-i ajungă să mănînce o săptămînă. Asta era tot. Fără contactarea prietenelor, fără activităţi voluntare care înainte îi luau atîta timp, fără curăţenie sau gătit. Şi în nici un caz liste cu treburi de făcut. Ba chiar amîna reinstalarea telefonului, şi îşi ţinea celularul închis.

În schimb, se plimba pe plajă. Plaja ei. Trăise doi ani aici

cu Jack, şi totuşi, în afară de noaptea cu balenele, nu coborîse niciodată pe acest petic de pămînt. Scările o speriau, la fel şi talazurile. Acum nu-i mai era frică. În plimbările ei ajunsese să cunoască fiecare centimetru al Echo Beach.

Începuse din nou să viseze. Nu viziuni eterice care veneau şi plecau o dată cu somnul, ci speranţe şi aspiraţii reale.

Deşi nu găsise curajul să încerce să picteze, cotrobăise în lucrurile ei şi dăduse peste un caiet vechi de schiţe şi un cărbune tocit. Descoperise că degetele ei lucrau mai bine în aerul de mare; înţepeneala care o chinuise ani de zile dispăruse. După toţi acei ani de lîncezeală, simpla ridicare a unui cărbune semăna cu o victorie.

Această nouă viaţă a ei avea o libertate pe care n-o mai cunoscuse. Se culca cînd avea chef, se scula cînd voia, şi îşi petrecea toată ziua făcînd ce-i trecea prin cap.

Ieri plecase la oraş devreme şi umblase din magazin în magazin. Nici măcar nu-şi luase o geantă la ea. Nu cumpărăturile erau scopul. Scopul era *să vadă*. Aproape uitase de cînd nu mai făcuse asta. După un timp, se simţise aproape ca o extraterestră prin felul în care se uita la feţele oamenilor... la comportamentul lor... la cum zîmbea un copil cînd cofetăria îşi deschidea uşile pentru a primi clienţi. Îi fusese tare dor de toate astea.

Şi totuşi, Jack nu lipsea niciodată din gîndurile ei.

După cum calculase ea, primise scrisoarea ieri. De asta nu reconectase telefonul; încă nu voia să vorbească cu el. El avusese mereu talentul de a eroda orice poziţie pe care o lua ea, pînă cînd aceasta se sfărîma sub greutatea a ceea ce voia el.

Se uită la caietul de schiţe, întrebîndu-se ce să deseneze azi. Inspiraţia era pretutindeni.

Văzu o gaiţă albastră cocoţată pe o creangă desfrunzită, frîntă. Nuanţele de bijuterii ale aripilor ei făceau un contrast frumos cu coaja înnegrită de vreme a copacului.

Culorile săreau la ea din toate părţile; ca şi cum de pe ochi i s-ar fi ridicat brusc un văl, iar acum vedea lumea în toată splendoarea ei fremătîndă, nu versiunea palidă, umbrită cu care ajunsese să se obişnuiască.

Pentru prima dată după foarte mulţi ani, simţi nevoia să picteze.

Primul strop de ploaie îi căzu pe frunte, rece, apoi i se prelinse pe obraz.

Se uită în sus şi văzu că norii se adunaseră, îmbrăcînd cerul într-un negru ameninţător.

Îşi puse gluga, îşi strînse lucrurile în geanta de pînză de la picioarele ei şi o luă la fugă spre casă.

Cînd ajunse la scări, nu doar ploua. Se dezlănţuise furtuna. Vîntul mătura stînca şi o izbea în spate.

Străbătu în fugă covorul de gazon. Tufele uriaşe se legănau convulsiv în vînt şi se loveau unele de altele. Frunzele negre şi moarte se învolburau în aerul violent şi se izbeau ude de pielea ei.

Ştergîndu-şi ochii, urcă alergînd ultimele trepte ale casei şi se adăposti sub streaşină. Deschise uşa cu mîinile îngheţate, intră în casă şi trînti uşa după ea. Vîntul făcea să zornăie geamurile şi zguduia acoperişul.

Apăsă pe comutatorul de lîngă uşă şi lumina se aprinse.

Tocmai atunci, un fulger luminâ fereastra. Undeva în apropiere trăsnetul lovi un copac, iar acesta se prăbuşi la pămînt.

Lumina se stinse.

Preţ de o fracţiune de secundă, intră în panică. Jack avea întotdeauna grijă de casă în timpul unei furtuni. El găsea lanternele, aprindea lumînările şi făcea focul. Ea nici măcar nu ştia dacă erau lumînări la îndemînă, sau dacă toate erau în cutii, undeva...

Dacă se ducea să le caute şi cădea prin locul acela, de

lîngă baia pentru oaspeţi, unde duşumeaua era putredă?

O femeie a fost găsită blocată în duşumeaua ruptă; era moartă de cîteva zile cînd a fost descoperită.

Trase adînc aer în piept. „În regulă. Ia-o cu începutul. Trebuie să faci focul şi să găseşti nişte lumînări."

Se concentră asupra acestor două sarcini, deplasîndu-se prin casă pe pipăite, încet. Fără mobilă, nu avea de ce să se ţină. Afară, chiar lîngă uşa din spate, găsi o stivă de lemne pentru foc. *Slavă Domnului că Jack a avut grijă de aşa ceva!*

Luînd lemnele, se întoarse cu paşi mici în bucătărie, unde găsi ziarul de ieri. Apoi se duse la şemineu şi aranjă totul în vatră. Pe pipăite, găsi pe poliţă cutia de chibrituri, scoase un băţ şi îl aprinse.

În cîteva clipe, în şemineu trosnea un foc grozav. În cameră se revărsa o lumină roşie, şi teama ei se risipi.

Aşteptă un timp, cu mîinile întinse spre foc. Cînd fu sigură că era un foc bun, zdravăn, se duse să caute lumînări. Le găsi în cămară, într-o cutie aflată sub un teanc de cărţi de telefon ale zonei. Plasă lumînările pe poliţa şemineului şi pe fiecare pervaz. Cînd termină, casa era scăldată într-o frumoasă lumină aurie.

Se simţi ca Tom Hanks în *Cast Away.*

Am... făcut... focul.

Luă sacul de dormit pe care îl cumpărase de curînd, îi deschise fermoarul, şi se înfăşură în el, ca într-un şal. Apoi ieşi pe verandă să privească furtuna.

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Întotdeauna îi fusese frică de furia naturii. Era un alt aspect de care voia să scape. În ultimele zile, ajunsese să înţeleagă importanţa transformării. Munţii cei mai înalţi se creau din violenţă şi haos; independenţa femeii se năştea din foc.

În largul mării, norii groşi şi negri se rostogoleau ameninţător pe cer; trecerea lor se reflecta într-un caleidoscop

de umbre pe suprafaţa învolburată a apei. Vîntul şuiera prin crengile copacilor, împrăştiind frunze veştede şi conuri de pin.

Totul era un zgomot: valurile care se spărgeau de mal, vîntul care urla, geamurile care zăngăneau, ploaia care răpăia.

Toate astea îi plăceau la nebunie. Faptul că stătea pe verandă şi privea furtuna, în loc să se ascundă în siguranţa casei, o făcea să se simtă schimbată cumva. Mai puternică.

După un timp, un zgomot ciudat se auzi prin furtună. La început, Elizabeth nu ştiu de unde să ia zgomotul. Apoi ridică privirea, văzu în întuneric două faruri şi recunoscu huruitul unui motor de maşină.

Se ridică, înfăşurîndu-se mai strîns în sacul de dormit, şi se retrase într-un colţ cufundat în întuneric.

Probabil că şoferul se rătăcise...

Maşina se opri. Cineva coborî din ea.

Brusc, Elizabeth îşi dădu seama cît de vulnerabilă era aici. Complet singură. Fără telefon. Fără nimeni care să vină s-o caute...

Străinul traversă curtea şi păşi în lumină.

Jack.

Ploaia îi turtea părul şi îi scălda faţa. Încercă să zîmbească, dar zîmbetul lui era obosit şi nu-i ajungea pînă la ochii la fel de obosiţi.

– Bună, Birdie.

Dar stînd acolo, în faţa lui, ea se simţi cumva mai mică. Şopti că se mira să-l vadă, dar poate că îl aştepta.

Totuşi, avea o ciudată reţinere să-l lase să intre în casă. Casa asta era a lor, dar în ultimele cîteva zile devenise numai a ei şi, în noua ei solitudine, devenise surprinzător de posesivă.

– Intră înainte să te îneci.

El o urmă în casă. Înăuntru, ea îl văzu uitîndu-se

după preşul care stătea de obicei în faţa uşii. Nu era acolo.

Ploaia i se scurgea pe pantaloni, formînd o baltă la picioarele lui.

– Ar fi bine să-ţi scoţi hainele astea ude. Ai să răceşti. Îţi aduc un halat. Se întoarse şi se duse la etaj.

Deschise uşa debaralei şi trase halatul de pe umeraş. Apoi se răsuci şi se izbi de Jack.

În urma contactului, el se dezechilibră, făcînd cîţiva paşi împleticiţi înapoi.

– Scuze. Credeam că ştii că sînt în spatele tău.

Semănau cu un cuplu de paisprezece ani la prima întîlnire. Erau gîtuiţi de emoţie.

– Îţi fac un ceai.

– Ce aş vrea eu cu adevărat e un scotch cu gheaţă.

– Scuze.

El luă halatul şi intră în baie să se schimbe, închizînd uşa după el.

Ea se uită lung la uşa aia, văzînd-o ca pe-o dovadă a tot ce stătea între ei.

În timp ce el se schimba, ea coborî în camera de zi şi mai puse un lemn pe foc.

Cînd se întoarse în loc, el era acolo. Halatul flauşat roz şi uzat arăta caraghios pe trupul lui mare, puternic. Îl ţinea peste piept, şi îi ajungea pînă la mijlocul coapsei.

El se uită în jur la lumînări.

– Pe Sycamore Street a căzut un copac uriaş. N-o să fie curent cîteva ore bune.

– Ai făcut atîta drum ca să vorbeşti despre electricitate? Ea se aşeză pe marginea vetrei, uitîndu-se la el.

– Nu.

– Cred că ai primit scrisoarea mea.

– Da, spuse el atît de încet încît ea abia îl auzi.

– Atunci poate că ar trebui să vorbim despre asta.

Aerul păru să se scurgă din el, lăsîndu-l mai mic. Se aşeză lîngă ea.

– Nu ştiu ce vrei să spun. Că îmi pare rău că am primit slujba fără să fi vorbit cu tine?

– Lasă-mă să-ţi pun o întrebare.

El se retrase instinctiv. Mişcarea fu imperceptibilă, dar ea o văzu.

– Bine.

– Cînd ai citit scrisoarea mea... Îl privi drept în ochi. Spune-mi că nu te-ai simţit uşurat.

Obrajii lui păliră. Ea ştiu că el voia să mintă, să spună *bineînţeles că nu m-am simţit uşurat*, însă în loc de asta el spuse:

– Ştii cît am visat la o slujbă ca asta. Iar acum, cînd în sfîrşit am dat lovitura, mă părăseşti.

– Ei, haide, Jack. Nu sîntem fericiţi. Nu mai sîntem de mult fericiţi.

– Dar te iubesc.

O durea să audă iarăşi acele cuvinte.

– Serios? Atunci mută-te înapoi acasă. Să încercăm aici s-o luăm de la început.

– Vrei să renunţ la slujbă? Despre asta e vorba?

Ea ştiuse care avea să fie alegerea lui, şi totuşi o durea.

– E prea greu, aşa-i, Jack?

– Am aşteptat mulţi ani slujba asta. *Am visat* la ea.

– Toată căsnicia noastră s-a învîrtit după visurile tale. Timp de două decenii te-am urmat din oraş în oraş. Două decenii. M-am străduit să fiu cea mai bună mamă şi soţie, dar acum sînt... pustiită. Ştiai că mă trezesc în mijlocul nopţii şi nu pot să respir? Tu eşti cel care spuneai că am nevoie să intru pe teren. Ei bine, ăsta e terenul, Jack. Am nevoie de timp ca să-mi dau seama care sînt visurile *mele*. În ciuda bunelor ei intenţii, glasul i se frînse.

El îşi trecu o mînă prin păr şi oftă chinuit.

– Doamne, Birdie! Tu chiar vorbeşti serios. Credeam că doar încerci să-mi atragi atenţia, astfel încît să mă mut în Connecticut sau Westchester County. Se uită la ea. Oamenii care vor să stea un timp singuri ajung la divorţ. Asta vrei?

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu ţi-am cerut să divorţăm.

– Tu ce ai crezut, Birdie? Că ne separăm şi rămînem căsătoriţi? Că nimic n-o să se schimbe? Pe dracu'! Cu fetele cum rămîne? Ce-o să le spunem cînd or să ne întrebe de ce trăim despărţiţi?

Fetele.

Elizabeth îşi dădu seama brusc de enormitatea a ceea ce făcuse. Cînd ceruse separarea, nu se gîndise decît la *Am nevoie de timp*. Doar atît. Acum el o întreba ce aveau să le spună copiilor lor.

Îşi înăbuşi dorinţa de a spune *Stai, Jack, hai să mai discutăm.*

El se duse la etaj şi trînti uşa după el. Cîteva minute mai tîrziu, se întoarse în camera de zi. Era îmbrăcat cu hainele ude şi ţinea în mînă un plic.

– Eşti pregătită pentru o mică ironie?

– Nu, răspunse ea repede. Nu cred că sînt.

El îi oferi plicul. Ea îl luă cu degete tremurînde, şi îl deschise. Înăuntru era un document oficial. Cuvîntul *leasing* îi sări în ochi. Actul era nesemnat, dar...

– Oh, Jack...

El abia dacă se uită la ea.

– Citeşte!

Ea închise ochii şi îşi adună curajul pierdut atît de recent. Îi deschise şi despături un pliant colorat care înfăţişa o casă frumoasă în stil federal din East Hampton.

– Asta-i o privelişte a apei văzută din dormitorul principal. Agentul imobiliar mi-o păstrează. Aveam de gînd să-ţi fac o

surpriză de Ziua Îndrăgostiților. Presupun că ăsta e darul tău pentru mine.

Ea se uită la el printr-o ceață de lacrimi. Știa că Jack voia ca ea să se întoarcă, să fie iarăși soția lui, dar ea nu putea s-o facă. Trebui să apeleze la ultimul strop de tărie din ea ca să rămînă tăcută. Însă știa că dacă dădea înapoi acum, era pierdută. Poate pe vecie, de data asta.

– Te iubesc, Birdie. Glasul lui se frînse și, o secundă, ea văzu cît de adînc îl rănise.

Se întrebă cît avea să poarte în inima ei acest moment, cît avea să trăiască cu această durere cumplită.

– Și eu te iubesc.

– Asta ar trebui *să ajute?* Se uită lung la ea un minut, apoi ieși din casă și trînti ușa după el.

16

Ce dracu' îl făcuse să pronunțe cuvîntul divorț?

Jack trînti piciorul pe frînă. Mașina închiriată patină pe drumul noroios și se opri. Farurile băteau spre oceanul negru, învolburat.

Nu mai fusese atît de răvășit de la moartea mamei lui, acum mai bine de treizeci de ani. Atunci, ca și acum, sentimentele lui fuseseră o învălmășeală fără început și fără sfîrșit.

Dacă cineva l-ar fi întrebat acum o săptămînă, ar fi jurat că el și Birdie erau în una din acele situații mai dificile care apar uneori într-o căsnicie de lungă durată. Ar fi spus că avea să treacă, că nici o schimbare fundamentală nu avea să intervină între ei.

Cînd îi citise scrisoarea, crezuse că ăsta era modul ei de a-i atrage atenţia. Treaba ţinuse. Vorbise cu năsosul ăla de agent imobiliar din East Hampton, apoi pretinsese la slujbă că e bolnav şi plecase la aeroport.

Nici nu-i trecuse prin cap că ea vorbea serios.

Nu Birdie a lui, care nu putea să ia o decizie nici s-o pici cu lumînarea. Cum de găsise dintr-o dată curajul să-l părăsească? Trebuie că moartea tatălui ei o zguduise cu adevărat. Firește, ştiuse că era nefericită, dar *asta*... la asta nu se aşteptase.

În ultimele douăzeci şi patru de ore se gîndise la soţia lui mai mult decît o făcuse în douăzeci şi patru de ani. Se bazase pe faptul că o cunoştea cînd plănuise ce să spună.

Dar femeia cu care tocmai vorbise nu era Birdie a lui.

Nu sîntem fericiţi. Nu mai sîntem fericiţi de mult.

Cele două propoziţii îi năruiseră toate planurile. Îl speriaseră, îl îngroziseră chiar. Atunci ştiuse că ea vorbea serios. Frica îl pusese imediat în defensivă, făcîndu-l să spună ceea ce nu şi-ar fi dorit să rostească, ce nici nu-i trecuse prin minte.

Se gîrbovi peste volan, ascultînd ploaia. În locul ăsta uitat de Dumnezeu mereu ploua.

Fu cît pe ce să întoarcă maşina. Dorinţa lui de a se întoarce la ea, de a o lua în braţe şi de a-i cere iertare era atît de puternică încît îl sufoca.

Dar pe urmă?

Ea avea dreptate. Asta era nenorocirea. Poate că reacţia lui fusese impulsivă – *Doamne, ce idiot, să pronunţe cuvîntul divorţ!* –, dar asta nu schimba adevărul.

Dacă se întorcea acum, aveau să alunece iar în acea rutină plictisitoare în care se afundaseră.

Aici, singur în maşină, putea să recunoască faptul că ea avea dreptate. Amîndoi meritau ceva mai bun.

După atîția ani, ea luase decizia.

Închise ochii, apoi îi deschise încet. Ploaia răpăia pe capota mașinii și spăla parbrizul.

– Te-am iubit, Birdie, șopti el cu glas tare.

Nu-i scăpă că folosise trecutul.

A doua zi apărură cei cu mobila. Elizabeth sări din pat să-i salute. De îndată ce plecară, se întoarse în pat. Rămase acolo trei zile.

Și tot nu voia să se scoale.

Își trase plapuma pînă la bărbie și zăcu acolo. Ploaia răpăia pe acoperiș, bătea în geamuri.

Acum înțelegea de ce se despărțeau cuplurile și apoi se împăcau chiar dacă dragostea dispăruse. Obișnuința inspiră siguranță.

Ironia era că *asta* visase ea. În toți acei ani, pe măsură ce timpul, responsabilitatea și viteza de zi cu zi îi erodau încet – foarte încet – căsnicia, ea visase să fie PE CONT PROPRIU.

Își imaginase întotdeauna ăsta ca un scop în sine. Un țel. Un vis care avea să aducă cu el mica pasăre a fericirii.

Știa că luase decizia corectă și totuși, noaptea tîrziu cînd casa era cufundată în întuneric și ploaia bătea în geamuri, își făcea griji că avea să fie întotdeauna singură, că nu avea s-o mai sărute nimeni, că nu avea să mai aibă cu cine să vorbească nimicuri după cină. Și mai rău, că nimeni nu avea să se uite la fața ei care îmbătrînea încet și să spună „Ești frumoasă, Birdie", sau să șoptească „Te iubesc" înainte să stingă lumina.

Dădu plapuma la o parte și se ridică în șezut.

Era vremea să-și înceapă această nouă viață.

(Ăsta era un jurămînt pe care îl făcea de cel puțin două ori pe zi de la plecarea lui Jack.)

Își aruncă picioarele peste marginea patului, își puse tălpile pe podeaua rece și se ridică greoi.

– Pot să pictez, spuse ea cu glas tare, cum spusese de fiecare dată cînd reuşise să se dea jos din pat, dar chiar în timp ce rostea cuvintele, se simţea înfrîntă.

Respiraţia o lăsă, şi se prăbuşi înapoi pe pat.

Dacă nu făcea *ceva*, avea să cadă într-un puţ de deprimare.

Cînd o femeie era într-un bucluc de genul ăsta, se putea face un singur lucru. Din nefericire, telefonul avea să fie reinstalat abia „undeva între prînz şi ora patru".

Luă de pe noptieră o foaie de hîrtie şi un pix şi începu să scrie.

Dragă Meghann,

Am dat de necaz. După ani întregi în care m-am văicărit, am făcut în sfîrşit ceva privitor la nefericirea mea. Eu şi Jack ne-am despărţit. E ciudat că un singur cuvînţel, doar cîteva silabe, pot să scoată rahatul din viaţa ta.

Şi iată bomba: sînt şi mai nefericită. Îmi vine să sar în sus şi să dansez pînă apune soarele, dar se pare că nu pot să-mi dau jos din pat fundul de mărime industrială.

Ai avut dreptate, se pare, privitor la tot.

Mi-ar prinde bine o partidă de rîs. (Aşa că povesteşte-mi despre ultimul tău iubit.)

Cu drag,

Elizabeth.

Imediat se simţi mai bine.

Era mai bine să întindă mîna spre cineva decît să stea aici, întrebîndu-se ce avea să facă cu restul vieţii ei. Cum era să fii o femeie singură?

Brusc, se gîndi la mama ei vitregă, care şi ea era singură.

Să ai grijă de Anita, auzi?

Era ultimul lucru pe care i-l ceruse tatăl ei.

Ea făcuse o promisiune... dar nu încercase nimic pentru a şi-o respecta.

Luă o altă foaie de hîrtie.

Dragă Anita,

Sînt în casa de pe plajă, singură.

Aici e linişte, atît de linişte încît încep să-mi dau seama ce zgomotoasă era viaţa mea înainte. Stă în firea femeilor, cred, să urmeze glasul cel mai puternic, să facă în mod constant ce vor alţii.

Acum încerc să-mi regăsesc glasul pierdut. Probabil că şi tu. O casă pustie poate fi o lume singuratică, înspăimîntătoare pentru femei ca noi, obişnuite să asculte de alţii.

Zilele astea gîndurile mele zboară adesea spre sud, şi mă rog să fii bine. Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să nu eziţi să mă suni. Ştiu că noi am fost întotdeauna distante una cu cealaltă, dar, vorba lui Bob Dylan, „vremurile se schimbă". Poate vom reuşi să găsim un drum nou.

Cele mai bune gînduri,

Elizabeth.

Se dădu jos din pat, îşi puse o pereche de pantaloni de trening uzaţi, cizmele verzi de plastic pentru grădină, şi o şapcă de pescar, cum purta Kate Hepburn în *On Golden Pond*, apoi se duse la cutia poştală.

Cînd se întoarse în casă, respira greu şi era leoarcă de transpiraţie. În mod *hotărît* avea nevoie de mai multă mişcare.

Era în dormitor şi îşi scotea hainele ude, cînd ceva îi trecu prin minte.

Femeile fără pasiuni.

Acum era una dintre ele.

•

În zilele de după despărțire, Jack avu grijă să nu fie niciodată singur. În fiecare dimineață se scula la patru, și la cinci era la birou, cu mult înaintea colegilor săi. După program găsea pe cineva – oricine – și pierdea vremea la barul sportivilor de pe Fiftieth.

Nu știa cum altfel să suporte despărțirea. Niciodată nu îi plăcuse să fie singur.

Astă-seară rămase în bar pînă la ora închiderii, bînd cu Warren. Cînd în cele din urmă porni împleticit către casă, era pulbere.

Intră în apartament și o strigă pe Birdie.

Tăcerea îl prinse cu garda jos.

Atunci îl izbi cu adevărat realitatea. Erau despărțiți. Fără să se gîndească mai bine, ridică receptorul și formă numărul ei. După al optulea apel, ea răspunse.

– Alo? Părea obosită.

El se uită la ceas. Aici era trei dimineața; miezul nopții în Oregon.

– Bună, Birdie.

– Oh. Bună.

Și-o imagină stînd în pat, aprinzînd veioza.

– E ciudat să fiu fără tine, recunoscu el încet, așezîndu-se pe patul nefăcut.

– Știu.

– Nu trebuia să spun „divorț". Eram supărat.

Ea nu răspunse imediat. Tăcerea ei îl făcu să se simtă de parcă era numai vina lui. În cele din urmă, ea spuse:

– Poate și eu trebuia să procedez altfel.

– Ce-o să fie acum? întrebă el. Era ceva ce chiar voia să știe. Trăise cu ea douăzeci și patru de ani. Oricare alt mod de viață era de mult uitat.

– Nu știu. Părea foarte distantă. Trebuie să stau un timp singură.

– Dar cu noi cum rămîne?

– Mergem înainte, cred. Să vedem unde ne duce drumul.

– Bine. Da. Încercă să găsească şi altceva de spus. Sînt o mulţime de bani în contul din bancă. Poţi să-mi trimiţi notele de plată, dacă vrei.

– Mulţumesc, dar am un carnet de cecuri. Mă descurc.

– Oh. Bine. Tăcu din nou, derutat. Parcă deveniseră deja străini. Atunci, noapte bună, Birdie.

– Noapte bună, Jack.

El puse receptorul în furcă şi se trînti pe pat, cu ochii în tavan.

Mergem înainte.

Ce altceva mai era? În punctul în care ajunseseră aveau doar două posibilităţi. Să meargă înainte sau înapoi.

Ca şi ea, el nu era pregătit să meargă înapoi.

17

Cu fiecare zi care trecea, Elizabeth se simţea puţin mai încrezătoare în ea. Acum putea să doarmă singură; asta nu părea mare lucru. Milioane de femei o făceau în fiecare noapte, dar pentru ea, o femeie care dormise toată viaţa ei de adult cu acelaşi bărbat, era ceva.

Nu-i mai era frică să mănînce în oraş singură. Ieri luase micul dejun la Wild Rose, absolut singură. Ba chiar mîncase tofu.

Astăzi era hotărîtă să încerce iar să picteze.

Îşi luă haina din cuierul de lîngă uşă şi sacoşa neagră din pînză în care îşi ţinea ustensilele de pictat.

Afară, aerul era tare şi rece. Traversă veranda şi se opri

în vîrful scărilor. Oceanul era un amestec de cenuşiu palid şi lavandă. Iarba din curte semăna cu un petic de fetru verde, presărat ici şi colo cu ciuperci albe ca zăpada, răsărite peste noapte. Pe cer, doi cormorani zburau leneş în cerc.

Îşi puse gluga şi traversă covorul de gazon, încercînd să evite ciupercile care arătau foarte frumos în iarbă. În vîrful scării ce dădea pe plajă, se opri şi se uită în jos.

Valurile erau înalte.

Dezamăgită, se aşeză pe treapta de sus. Valurile albe se spărgeau de aflorimentele pietroase de la baza stîncii, împrăştiind în aer spumă. Cînd şi cînd, simţea pe faţă stropi fini de spumă.

– Birdie?

Elizabeth se întoarse.

Meghann stătea în picioare lîngă Porsche Boxster-ul său murdar de noroi. Blugii ei şi puloverul negru de caşmir erau dungaţi de ploaie, iar părul îi era atît de încreţit de parcă făcuse tratament cu şocuri electrice.

– Tu îţi dai seama că plouă?

– Meg! Elizabeth se ridică, îşi înşfăcă sacoşa şi o luă la fugă. Cînd Meg o strînse în braţe, îi fu aproape imposibil să se mai desprindă.

– Să nu îndrăzneşti să plîngi. Hai, bagă-mă sub un acoperiş undeva, de preferinţă cu un pahar în mînă.

Elizabeth o luă de mînă şi o duse spre casă.

– În drum spre tine, mi s-a părut că văd un peşte înotînd pe şosea, spuse Meg.

Rîzînd, Elizabeth o conduse în casă, apoi făcu focul şi scoase singurul alcool pe care îl avea. O cutie de vin.

Meghann se uită la cutie.

– E mai rău decît credeam. E clar că m-ai confundat cu un localnic. Aşteaptă aici. Ieşi din casă şi se întoarse după un minut cu un geamantan pe care îl trînti pe măsuţă şi îl

deschise. Pantofii se vînd în cutii, vinul se vinde la sticle. Cotrobăi printre haine şi scoase o sticlă de tequila. După scrisoarea aia „biata de mine" pe care mi-ai trimis-o, mi-am imaginat că s-ar putea să avem nevoie de asta.

– Eşti cea mai bună prietenă pe care ar putea cineva s-o aibă.

Înainte de a mai fi rostit un alt cuvînt, băură fiecare cîte două duşte. În cele din urmă, Meghann împinse sticla la o parte şi se rezemă de spătarul canapelei.

– Aşadar, puştoaico, ce naiba mai faci?

Elizabeth oftă.

– E jalnic, Meg. Ani de zile am visat să-mi iau viaţa de la capăt, dar acum sînt *prea* singură. Sînt speriată de moarte. Dacă am făcut ce nu trebuia? Dacă...

– Tot prin ce treci tu e normal, crede-mă. O să fie mai bine.

– Spune-mi că te pricepi şi la altceva decît să scrii reţete de prăjituri.

– Nu cred că vrei sfatul meu. Sînt prea aspră.

– Ştiu, dar acum sînt disperată. Ce mi-ai spune dacă aş fi o clientă?

– Să-ţi scoţi carnetul de cecuri.

– Foarte nostim. Hai, ajută-mă.

Meghann se aplecă spre ea.

– Ţi-aş spune că uneori deciziile se iau prea repede. L-ai iubit pe Jack mult timp.

– Vrei să spui să mă întorc la el. Elizabeth se gîndea ea însăşi la asta, mai ales noaptea, cînd singurătatea şi teama se furişau în pat lîngă ea. Ştia că ar fi fost mai uşor să se întoarcă. Dar se săturase să urmeze drumul uşor. Era de parcă trăiam pe nisipuri mişcătoare, Meg. Mă duceam la fund, dispăream încetul cu încetul. Nu mă pot întoarce la asta.

– Povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

– În Tennessee i-am scris o scrisoare. I-am spus doar că nu vreau să mă mut la New York, că am de gînd să mă întorc în Oregon.

– Doar?

Elizabeth ignoră întrebarea.

– Cînd a ajuns aici, i-am spus că am nevoie să stau un timp singură. Asta şi voiam, de fapt.

– Înţeleg că Jack a priceput situaţia.

– El a folosit cuvîntul „divorţ". Eu nici nu mă *gîndisem* la el.

– Doamne, Birdie, la ce te aşteptai? E bărbat, pentru Dumnezeu! L-ai abandonat, ai refuzat să-l urmezi. E ca şi cum i-ai fi călcat mîndria în picioare.

– Din nefericire, nu mi-am dat seama că mîndria lui era subiectul. Eu credeam că vorbeam despre inimile noastre.

– Cu bărbaţii, întotdeauna e o chestie de sex. Dacă aş avea o fată, ăsta e sfatul despre lumea reală pe care i l-aş da.

– E un motiv suficient ca să continui să-ţi iei anticoncepţionalele. Elizabeth zîmbi, apoi oftă. Cred că trebuia să fi fost pregătită pentru supărarea lui – el a avut întotdeauna o vanitate sănătoasă –, dar ştiu că şi el era nefericit. Mi-am închipuit că o să aprecieze o mică perioadă de despărţire.

– Probabil nu a crezut că vorbeai serios – mă refer la scrisoare. Iar apoi, cînd a aflat că vorbeai serios, i-a sărit ţandăra. Doar pentru că a spus „divorţ", nu înseamnă că şi vrea divorţ.

– Ştiu. Aşa că dă-mi un sfat, Meghann. Am nevoie de planul tău de trei sute de dolari pe oră.

Meghann luă o înghiţitură de tequila, apoi spuse încet:

– Ei bine, pentru o femeie ca tine, eu de regulă...

– Ca mine?

Meghann sări.

– Mamă bună, venit decent, fără experienţă de muncă adevărată.

– Oh, o femeie ca mine. Zi mai departe. Elizabeth se hotărî să mai ia o duşcă de tequila.

– Oricum, eu recomand de regulă găsirea unei slujbe. E bună pentru autorespect, ca să nu mai spun pentru contul din bancă. Totuşi, am trecut prin Echo Beach.

Elizabeth îi dădu înapoi sticla.

– Da. Poate la piaţa de peşte au nevoie de cineva care să cureţe somonul de maţe. Dumnezeu mi-e martor că la curăţat mă pricep.

– Cred că ar trebui să-ţi arunci plasa ceva mai departe.

– Ca de pildă Cannon Beach?

– M-am gîndit la asta în drum spre tine. Mereu ai vrut să-ţi iei licenţa în arte frumoase, ţii minte? Acum ar fi o ocazie grozavă s-o faci.

– Asta a fost demult.

– Scuzele tale sînt subţirele, Birdie. Puteai s-o faci acum douăzeci de ani; ai preferat să n-o faci. Chiar vrei să-l păstrezi pe Jack şi să urmezi aceleaşi tipare vechi?

Era adevărat. Şi-ar fi putut lua licenţa înainte de naşterea copiilor. De ce nu şi-o luase?

Pentru că asta i-ar fi făcut viaţa grea. Dacă cina pentru Jack n-ar fi fost gata la timp? Sau dacă ar fi avut examen într-o seară de meci?

Dacă nu fusese destul de talentată?

– Cred că nu mi-am dorit-o suficient. Asta cel puţin era adevărat. Niciodată nu fusese bună la asumarea de riscuri mari, decît dacă erau în beneficiul copiilor ei. Şi iat-o acum, o femeie „ca ea", fără nimic pe care să se bazeze, şi fără nimic spre care să tindă.

– Fii îndrăzneaţă, Birdie. *Înscrie-te*. Urmează drumul pe care l-ai abandonat. Nu despre asta e vorba?

– Ei hai, Meg. Am patruzeci şi cinci de ani şi n-am mai pictat de douăzeci de ani. Uneori chiar nu ţi se mai dă o a doua şansă. Nu mai voia să vorbească despre asta. Nu mă văd făcînd cerere pentru examenul de licenţă în baza scrisorilor de recomandare.

Meghann era chiar dezamăgită.

– Atunci ce zici de ore de pictură?

Elizabeth se cutremură la gîndul ăsta. Să stea într-o clasă cu un grup de străini, imaginîndu-şi că regăsise un talent pierdut? Nici vorbă.

Meghann se uită la ea.

– Bine, bine. Ţi se zbate ochiul. Am să schimb subiectul.

– Mulţumesc.

– Ce zici de asta: *eu* am nevoie de ajutorul tău. Încerc să-mi schimb apucăturile de tîrfă. Problema e că nu ştiu cum să fac să cad pe spate în faţa unor bărbaţi de vîrsta mea.

Elizabeth rîse.

– Ia-o încet. Renunţă să te mai întîlneşti cu bărbaţi care spun lucruri de genul *mişto*, *gagiu* şi *asta-i nasol*.

– Şi să fac conversaţie? Nu cred. Să-ţi spun ceva, Birdie. Rezerva de bărbaţi e a naibii de mică. Ultimul meu partener şi-a şters nasul pe faţa de masă de la Canlis, ceea ce l-a plasat, de fapt, pe o treaptă evolutivă mult mai înaltă faţă de tipul care şi-a suflat nasul pe geamul maşinii pentru că nu mai erau şerveţele Kleenex în cutie. În vreo şase luni, tipul care curăţă peştele de maţe o să înceapă să arate nemaipomenit. Cînd ai să-ţi dai seama, în sfîrşit, cum sînt bărbaţii de vîrsta noastră, dă-mi un telefon. Ia stai aşa! Şi mai bine, mută-te în Seattle. Ai putea sta în celălalt dormitor.

– Ştii că iubesc locul ăsta.

– Aici? E o altă planetă – una nelocuită. Şi dă-mi voie să-ţi spun că asta nu e o ploaie obişnuită. Eu sînt din Seattle; noi cunoaştem ploaia.

Rîzînd, Elizabeth îşi luă prietena de umeri şi o trase spre ea.

– Plaja e frumoasă.

– Cînd poţi s-o vezi. Venind spre tine, am văzut un grup de turişti japonezi legîndu-se unul de altul pentru o plimbare pe plajă. Probabil că nu vor fi niciodată găsiţi.

– Cînd răsare soarele...

– De două ori pe an.

– E cel mai frumos loc de pe pămînt. Aici poţi să respiri.

– Eu pot să respir şi în Beirut. Asta nu înseamnă că vreau să trăiesc acolo.

Se auzi alarma de la cuptor. Elizabeth se ridică în picioare, dîndu-şi seama brusc ce beată era. Avea picioarele moi ca vata, şi nu-şi simţea deloc vîrful degetelor. Asta o făcu să chicotească.

– Vino cu mine.

Meghann se ridică.

– Unde mergem? Să dansăm? Îmi place la nebunie să dan... Se încruntă. Despre ce vorbeam?

Se agăţară una de alta, chicotind. Elizabeth o conduse pe Meghann prin bucătărie.

La uşa din faţă, Meghann se opri clătinîndu-se.

– Afară? Plouă ca dracu'.

– Puţină apă n-o să-ţi facă rău.

– Prefer să nu ies.

– O să mergem jos pe plajă. Eu mă duc în fiecare seară la ora asta. Pentru mine, a devenit un ritual. Un fel de antidot contra fricii.

– Asta din cauză că n-ai o viaţă. Timp de două zile, sînt aici ca să te distrez.

Elizabeth o trase după ea.

– Grăbeşte-te. Altfel le pierdem. Balenele mele sînt foarte punctuale.

Meghann se opri ca trăsnită.

– Balene? Glumeşti, nu-i aşa?

Elizabeth rîse. La naiba, se simţea bine.

– Haide, doamnă avocat. Pentru prima dată, ai să fii condusă, n-ai să mai conduci tu.

Păşiră în curtea întunecoasă. Turna cu găleata, iar curtea devenise o imensă băltoacă de noroi.

– Ai grijă, alunecă, spuse Elizabeth.

Erau pe la mijlocul curţii cînd se auzi primul strigăt.

– Repede! Sînt aici.

– Nu eşti sănătoasă, spuse Meghann, scuipînd ploaia. Ai nevoie de ajutor medical serios, probabil pe termen lung.

Jack ajunse la studio puţin mai tîrziu ca de obicei. Stătuse în oraş pînă tîrziu noaptea trecută, dînd pe gît pahar după pahar cu Warren la Hogs'n Heifers. Nici nu mai ţinea minte cum ajunsese acasă.

Considerase că era un motiv serios să sărbătorească: *Good Sports* avusese premiera săptămîna trecută şi devenise imediat un succes. Ratingurile trecuseră prin acoperiş.

Jack era iarăşi cineva. În sala de conferinţe, se duse direct la automatul de cafea şi îşi turnă o ceaşcă.

– Doamne sfinte, spuse Warren rîzînd, arăţi ca dracu'! Nu mai ţii la petreceri ca pe vremuri, eh, Jacko?

Zîmbind, Jack se aşeză pe scaunul din piele.

– Nici tu nu arăţi prea bine. Poate n-ar fi trebuit să mănînci farfuria aia ultimă de nachos.

Înainte ca Warren să apuce să răspundă, uşa se deschise. Producătorul executiv al emisiunii, Tom Jinaro, intră vioi în sală. După el venea tropotind asistentul său, Hans, cu braţele încărcate de carnete galbene şi topuri de hîrtie.

Tom se aşeză ca de obicei în capul mesei. Un moment mai tîrziu intră asistentul lui Warren şi se aşeză lîngă el.

Jack stătea singur pe partea lui de masă.

Tom se uită la însemnările sale, apoi la feţele din jur.

– Hans crede că ar trebui să facem ceva privitor la efedrina din suplimente. E un fel de agent mortal secret. Tu ce zici, Warren?

Warren dădu din umeri.

– Dacă cineva cade mort, probabil că e un subiect de reportaj în asta.

– Jack? Părerea ta care e?

– Sincer să fiu, Tom, eu cred că n-are nici un Dumnezeu. Genul ăsta de subiect l-ar putea aborda *60 Minutes* sau *Dateline* pentru că ei au timp de emisie foarte mare. Noi putem împinge lucrurile puţin mai departe, făcînd oamenii să se gîndească. Zilele trecute am citit un articol – cred că era în *The Christian Science Monitor*, dar se poate să fi fost în *Times* – oricum, era despre frămîntările din Irlanda de Nord. O comparau cu Statele Unite după 11 septembrie. Irlandezii ştiu să trăiască în vremuri nesigure, primejdioase. Trebuie să existe un mod de a lega asta de sport.

Tom începu să bată cu pixul în masă. După cîtva timp spuse:

– Jack are dreptate. Eu nu ştiu mai nimic despre Irlanda, dar e o momeală mai bună decît un drog asupra căruia nu se poate pronunţa nimeni. Se întoarse spre Hans. Tu ştii ceva despre Irlanda?

Hans se încruntă şi îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

– În Orientul Mijlociu există o tabără sportivă în care puşti evrei şi palestinieni îşi petrec timpul împreună. O fi ceva de genul ăsta şi în Irlanda. Ştii tu, catolici şi protestanţi care vin împreună pe terenul de fotbal sau o chestie ca asta.

Tom zîmbi.

– De data asta eşti tu omul meu, Hans. Verifică. Pînă mîine dimineaţă să-mi faci un raport. Apoi bătu cu palma în masă. Bun, iubitori ai sportului, să trecem la programul de azi.

Îşi petrecură următoarele două ore citind şi redactînd textul emisiunii. Apoi Jack şi Warren intrară în studio unde îi aştepta invitatul lor – un săritor la lungime din lotul olimpic, care de curînd fusese diagnosticat cu MS.

După emisiune, Jack se mai învîrti prin studio o vreme, stînd de vorbă cu diverşi cameramani şi sunetişti care rămăseseră şi ei peste program. După vreo oră, cînd clădirea era aproape pustie, se întoarse în biroul său.

Se aşeză la birou şi ridică receptorul, formînd un număr din memorie.

Ea răspunse la al treilea apel.

– Alo?

– Bună, Sally, spuse el rezemîndu-se în scaun.

– Jack! Ce plăcere să te aud! Cum merge la New York? Am auzit că emisiunea ta înregistrează audienţe record.

El nu mai ţinea minte de cînd cineva păruse să se bucure atît de sincer auzindu-l la telefon.

– Totul e grozav. Fox mă consideră un zeu.

– Toţi te considerăm, Jack. Pe aici nu mai e deloc amuzant fără tine.

– Atunci, poate n-o să ai nimic împotrivă să te muţi la New York. Am nevoie de o asistentă.

– Glumeşti?

– Nu. Este o ofertă autentică, aprobată de şeful meu. Nu-ţi putem oferi foarte mulţi bani, dar sînt sigur că e mai mult decît cîştigi tu acum.

– Pot să fiu acolo în zece zile. Rîse. Am să trăiesc în YWCA, dacă trebuie. Mulţumesc. Nici nu ştii ce înseamnă asta pentru mine.

– O meriţi, Sally.

– Îţi mulţumesc.

După ce Jack închise, rămase acolo un minut. Tocmai se pregătea să plece acasă cînd sună telefonul.

Era Warren

– Salut, Jacko, Beth are diseară oră de yoga. Ce zici de-o cină la Sparks?

– Contează pe mine.

– La şapte treizeci e bine?

– Ne întîlnim acolo.

Lui Jack îi luă mai mult decît se aşteptase să ajungă acasă, să-şi pună o pereche de blugi Levi's şi un tricou negru, apoi să prindă un taxi. Opri în faţa restaurantului la şapte patruzeci şi cinci.

Patroana, o tînără drăguţă îmbrăcată într-o rochie neagră mulată pe corp, îi zîmbi.

– Bine aţi revenit la Sparks, domnule Shore.

– Mulţumesc. E plăcut să fiu aici. Am întîlnire cu Warren Mitchell.

– A sosit deja. Urmaţi-mă. Se întoarse şi o luă înainte. Fundul ei mic şi frumos se legăna uşor încoace şi încolo. El o urmă la o masă situată într-un colţ din fundul restaurantului.

Acolo femeia îi atinse braţul şi îi zîmbi.

– Sînt aici pînă la ora închiderii. Dacă aveţi nevoie de *ceva*, anunţaţi-mă.

Doamne, ce bine era să fie iarăşi dorit!

– Am să mă gîndesc la asta, drăguţă, spuse el aşezîndu-se. Se uită în urma ei.

Warren rîse.

– Am comandat pentru tine un Dewar's cu gheaţă. Ridică paharul în semn de salut. E uluitor ce poate face pentru sex-appeal-ul unui bărbat puţină expunere TV, nu-i aşa? Chiar şi pentru babalîci ca noi.

Jack luă paharul.

– E tare bine să fii iar cineva, asta e sigur.

Warren luă o înghiţitură.

– Îmi închipui că n-a fost uşor să ajungi din NFL într-un post de redactor sportiv în Sioux Falls.

– N-am fost niciodată în Sioux Falls, dar ideea se reţine. A fost un iad.

– N-am fost lîngă tine atunci. Cînd ţi-a cedat genunchiul.

– Nu puteai să faci nimic.

– Aiurea! Warren mai luă o înghiţitură. Treaba m-a speriat de moarte, ştii? Acum erai în vîrful lumii, iar în clipa următoare la podea, numărat.

– Am ştiut întotdeauna că am genunchi de sticlă. A fost doar o problemă de timp.

– Cum ai ieşit din asta?

Jack se rezemă de spetează tapiţată. Asta era ceva la care nu se mai gîndise de ani de zile – cum era să pierzi totul. După operaţii dormise foarte mult; asta ţinea minte. Stătea zile întregi, poate săptămîni, în dormitor, cufundat în întuneric, prefăcîndu-se că durerea era mai mare decît era, înghiţind pilule ca pe bomboane.

Într-o zi, Elizabeth trăsese draperiile cu fermitate. *Ţi-a expirat timpul, Jackson Shore. Acum scoală-te, îmbracă-te şi vino în camera de zi. Avem de pus la cale restul vieţii tale. Dacă nu apari în zece minute, arunc apă rece pe tine, aşa că nu o freca.*

Şi se ţinuse de cuvînt – îi vărsase apă în cap. Apoi, mai tîrziu, îndrăznise să folosească cuvintele interzise: *dependenţă de droguri*.

– Elizabeth m-a scos din asta.

– Nu mă mir. Ai avut noroc cu Birdie. Dacă m-aş fi însurat şi eu cu o fată ca ea în loc de...

– Ne-am despărţit. Era prima dată cînd spunea cuvintele cu glas tare. Îl mira ce simţea, atît deprimare cît şi uşurare. Aseară Warren îl întrebase în repetate rînduri cînd se întorcea Birdie. Mi-a trebuit ceva timp s-o spun cu glas tare, atîta tot.

– Doamne, eraţi căsătoriţi de-o veşnicie! Voi sînteţi singura speranţă pe care o avem noi, ceilalţi.

Auzise asta ani de zile, de la toţi prietenii lui care se însuraseră şi divorţaseră şi iar se însuraseră.

– Atunci, nu există speranţă.

– Te simţi bine?

Răspunsul la întrebarea asta avea multe subînţelesuri. Adevărul era că nu voia să privească prea adînc. Cînd o făcea – mai ales noaptea tîrziu, fiind singur – îşi amintea de vremurile bune şi nu de cele rele, şi îi era dor de ceea ce pierduseră. Era mai bine să înoate la suprafaţă în acel bazin, să se simtă bine cu referire la noua lui viaţă.

– Da. Căsnicia noastră intrase într-o zonă moartă.

– Ştiu cum e. Tăcerea o să te omoare. Ea cum suportă?

Warren presupunea că el luase decizia de a se despărţi. Bineînţeles. Nimeni n-ar fi crezut că Birdie are curajul să pună capăt căsniciei lor.

– E bine. Vrei, te rog, să vorbim despre altceva?

– Sigur, Jack, spuse încet Warren. Cum vrei tu.

18

Plaja devenise sanctuarul lui Elizabeth. În termeni mai simpli, o salvase. În ultimele săptămîni, pe ploaie sau pe soare, îşi petrecuse ore întregi stînd pe stînca „ei" – o stîncă plată, tocită de valuri. Vremea nu o deranja. Zi de zi, ceas de ceas, devenea mai puternică.

Azi, în sfîrşit, era pregătită să se întoarcă în lumea ei obişnuită.

Conform agendei ei, în seara asta – joi – aveau loc licitaţia anuală de la bibliotecă şi dineul urmat de dans. Era uimitor

că uitase, date fiind nenumăratele ore pe care le petrecuse organizînd evenimentul.

Ridică receptorul şi o sună pe prietena ei, Allison Birch.

– Bună, Ali. Sînt Elizabeth.

– Oh, bună. Credeam că te-ai mutat deja la New York.

– M-am întors.

– Jack e iar la postul nostru TV? Nu l-am văzut.

– *Eu* m-am întors. Jack şi cu mine...

Urmă o pauză lungă.

– V-aţi despărţit?

– Am luat doar o pauză, atîta tot.

– Doamne! Nu m-am gîndit niciodată că o să te părăsească. Adică... ştiu că voi doi aveaţi probleme, dar am crezut că era... ştii tu. Aşa cum sîntem toţi nefericiţi din cînd în cînd.

Bineînţeles că Allison presupunea că despărţirea era ideea lui Jack. Femeile ca Elizabeth nu părăseau bărbaţi ca Jack.

– Şi ce-ai de gînd să faci? întrebă Allison.

– Mă gîndeam să-mi caut o slujbă.

– În Echo Beach? Allison rîse. Ce să faci?

– Încă nu ştiu. Oricum, sînt aici şi am vrut să ştii. Poate luăm masa împreună miercurea viitoare, după şedinţa de comitet.

– Sigur.

– Iar diseară este licitaţia de la bibliotecă. Cred că ne întîlnim acolo.

De data asta, Allison făcu o pauză. Elizabeth se încordă.

– E şi dans, spuse Allison. Pe cine ai să aduci?

Elizabeth rămase surprinsă.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Va trebui să stai singură la masa noastră. N-o să fie ciudat?

– Cred că va trebui să învăţ să merg singură peste tot.

– Mda, spuse Allison cu un oftat. Şi eu cred. Vrei să vină să te ia Chuck?

– Nu, spuse încet Elizabeth, ştiind acum că nu avea să se ducă. Nu putea să se ducă. După ce mai discutară cîteva nimicuri, invocă o durere de cap şi închise. Se trînti pe canapea.

Afurisita asta de despărţire presupunea o serie nesfîrşită de lovituri întîrziate.

Acum era singură.

Sentimentul acela de milă de sine îi dădea tîrcoale, dar refuză să-i cedeze. Se ascunsese destul.

Era timpul să se înscrie din nou în traficul vechii sale vieţi. De data asta nu avea să existe nici o bandă de refugiu. Aşa era viaţa. Ceea ce conta era învingerea fricii.

Se ridică şi se duse în bucătărie după un pahar cu apă. Acolo, lîngă frigider, dădu cu ochii de calendar.

Licitaţie bibliotecă 6:30
Fără pasiuni 7:00

Uitase cu totul de întrunire, ceea ce era ciudat, întrucît chiar avusese de gînd să se ducă.

Însă în seara asta, se ducea la licitaţie.

Merse la etaj, făcu un duş, îşi vopsi părul şi apoi îşi puse o rochie tricotată roşie, elegantă pe care o cumpărase luna trecută. Se fardă cu mare grijă, după care alese o singură bijuterie, un colier cu fluture din argint şi onix.

Cînd se uită în oglindă, văzu o femeie uşor supraponderală, într-o rochie sexy, mulată. Deloc o „nouă" Elizabeth.

După ce dezbătu din nou problema, luă din debara un şal negru de caşmir şi ieşi din casă.

Trecu pe lîngă mai multe orăşele de la ţărmul oceanului. La Mancanita, părăsi autostrada şi se înscrise pe şoseaua şerpuitoare care ducea spre plajă. Ici şi colo, pe fundalul

înserării, străluceau case. În cele din urmă, ajunse în parcarea unuia dintre puținele hoteluri de patru stele de pe coastă. Parcă mașina și rămase acolo. Era șase și douăzeci și cinci. Licitația avea să înceapă în orice clipă. Dacă aștepta prea mult, toată lumea avea să-i observe intrarea. Mai bine să se strecoare înăuntru în liniște.

Inspiră adînc.

– Bun. Acum cobor din mașină.

Se înfășură în șalul de cașmir și porni spre hotel.

În hol, văzu mai mulți oameni pe care îi cunoștea. Zîmbind, dînd din cap, merse mai departe, dar era convinsă că în urma ei se șoptea *Unde e Jack?*

Era o închipuire, de bună seamă.

Urcă repede scările acoperite cu covor, spre sala de bal. În fața ușii deschise, se opri.

Zeci de oameni frumos îmbrăcați stăteau la mese, discutînd între ei. Ea știa despre ce vorbeau. Bărbații despre slujbă și sport, femeile despre școală, copii și cure de slăbire.

În colț, un trio de jazz cînta o veche melodie a Ellei Fitzgerald.

Nu trebuia să se uite pe bilet ca să-și găsească masa. Era acolo, în față și pe centru. Unul din avantajele de a fi prima voluntară din Echo Beach era poziția bună a mesei. Desigur, faptul că era – *fusese* – măritată cu unul dintre puținele celebrități ale orașului nu strica.

Allison și Chuck erau așezați deja. Și alte cupluri ocupaseră deja locuri la masă, discutînd încet și bînd șampanie. Toți erau oameni pe care Elizabeth îi cunoștea, pe unii bine, pe alții doar din vedere. Într-un oraș de mărimea asta, toată lumea cunoștea puțin pe toată lumea.

La masă erau două scaune libere.

Elizabeth știa că putea s-o facă; o știu dintr-o dată, cu certitudine. Putea să-și ridice bărbia și să treacă prin mulțimea

care şuşotea şi să-şi ocupe locul la acea masă cu două scaune libere.

Dar de ce?

Asta nu era viaţa ei. Era cea pe care şi-o asumase din obligaţie. Produsul secundar al vieţii lui Jack. De asta avea atîtea cunoştinţe în sala asta şi aşa de puţini prieteni.

Cu mult timp în urmă, cînd fetele erau mici şi banii puţini şi la fiecare doi ani se mutau în alt oraş, descoperise că cel mai rapid mod de a-ţi face prieteni era să te oferi voluntar pentru toate. Oraş cu oraş, tiparul ei rămăsese acelaşi. Mutare, voluntariat, prietenii fragile, altă mutare.

În Echo Beach, îşi potcovise automat viaţa conform urmei paşilor lui Jack fără să-şi bată capul de a pune la îndoială alegerile.

Acum exact asta făcea.

Nu voia să fie femeia care fusese. Nu ăsta era tot rostul a ceea ce făcuse? Nu voia să se topească în această mulţime, să vorbească despre lucrurile obişnuite, şi să fie buna Elizabeth, soţia lui Jack.

Întoarse spatele celei care fusese şi, ca Cenuşăreasa, coborî scările în fugă cu şalul fluturînd în urma ei şi intră în maşină.

Aruncă o privire pe ceasul de bord şi văzu că era şase patruzeci.

Întrunirea Grupului femeilor fără pasiuni începea în douăzeci de minute.

Porni motorul şi apăsă pe acceleraţie. Era şapte şi cincisprezece cînd ajunse la colegiu.

Înfăşurîndu-se strîns în şal, străbătu repede coridoarele pustii şi intră în clasă.

– Ne temeam că n-ai să reuşeşti să vii săptămîna asta.

În mod uimitor, Elizabeth rîse. Primirea asta era exact ce îi trebuia.

– M-am rătăcit.

Mina chicoti.

– Toate ne-am rătăcit, iubito. Vino.

Elizabeth făcu slalom prin cercul de femei şi se aşeză pe scaunul liber de lîngă Kim.

Kim nu zîmbi.

– Trebuia să fi rămas acasă. Grupul ăsta o să te tragă în jos.

Elizabeth se uită la feţele acestor femei care ştiau exact ce simţea ea acum.

– În ultimul timp mă trăgeam în jos singură.

– Zău? Pari mai fericită, spuse Kim.

Înainte ca Elizabeth să apuce să răspundă, Sarah deschise şedinţa:

– Cine vrea să înceapă în seara asta?

Spre uimirea ei, Elizabeth ridică mîna. Simţi o undă de teamă cînd toate se uitară la ea.

– Eu şi soţul meu ne-am despărţit.

– Şi ce simţi legat de asta?

O dată ce începu să vorbească, Elizabeth descoperi că nu se mai putea opri. Spuse pe nerăsuflate toată povestea şi sfîrşi cu:

– Astă-seară am încercat să mă întorc la vechea mea viaţă nouă, dar nu ştiu cu ce să încep. Aşa că am venit aici.

Mina se aplecă în faţă.

– Săptămîna asta m-am gîndit la tine. Poate că sînt mediu. Îi zîmbi trist lui Elizabeth. Oricum, ieri, citeam catalogul colegiului căutînd orele pe care le-aş putea lua acum că am carnet de şofer, şi am observat că începe curînd un curs de pictură.

Elizabeth simţi o scînteie mică de ceva. Speranţă, poate.

– Serios?

Mina băgă mîna în poşeta din petice de piele şi scoase un catalog.

– L-am păstrat pentru tine. Poftim.

– Mulţumesc, spuse Elizabeth, mirată să-şi dea seama că era cu adevărat recunoscătoare.

După aceea, discuţiile îşi urmară cursul ca de obicei, presărate ici şi colo cu emoţii subtile – rîsete sau plînsete.

Singura care nu vorbi fu Kim. Pe tot parcursul întrunirii ea stătu ţeapănă lîngă Elizabeth, jucîndu-se cu un pachet de ţigări pe jumătate gol, pufăind dispreţuitor cînd şi cînd.

În cele din urmă, întrunirea se sparse. Elizabeth mai rămase cîteva minute, apoi se întoarse la maşina ei.

Era aproape de parcare cînd o observă pe Kim, care stătea singură, fumînd o ţigară.

Elizabeth ezită o clipă. În viaţa ei precedentă, n-ar fi îndrăznit să se amestece în durerea altei persoane. Ar fi păstrat distanţa, respectuoasă.

Prin întuneric, în lumina alb-albastră a unui felinar se uită la Kim. Privirile li se întîlniră.

Elizabeth se duse la ea. Cînd fu aproape, văzu urme de lacrimi pe faţa palidă a lui Kim.

– Vrei o ţigară?

– Nu, mulţumesc.

Rămaseră acolo, tăcute, uitîndu-se spre parcare. Fumul parfuma aerul rece.

– Ai fost vreodată la concursul de castele de nisip de pe Cannon Beach? întrebă Kim, suflînd fumul.

– Sigur. Cunoştea bine concursul; toţi localnicii îl cunoşteau. Oamenii veneau de la mile depărtare pentru a construi sculpturi complicate, frumoase. Totul de la castele la sirene. Fiecare lucrare părea frumoasă şi permanentă, dar pînă dimineaţă oceanul le lua pe toate înapoi.

Înţelegea. Ca şi ea cîndva, Kim crezuse că o căsnicie era teren solid. Însă aceasta era numai nisip.

Kim se uită la ea.

– Sarah crede că sînt speriată. Că mi-e frică să sper.

– Tuturor le e frică.

Kim aruncă ţigara şi o strivi cu tocul cizmei.

– Cred. Ne vedem săptămîna viitoare.

– Voi fi aici.

Kim se îndepărtă, urcă la volanul unei frumoase Miata albastre şi demară.

Elizabeth o urmă. Pe autostradă, drumurile li se despărţiră.

Elizabeth trecu pe la poştă, îşi luă corespondenţa, apoi îşi continuă drumul spre casă.

La ora la care parca, ploua iarăşi.

În casă, îşi azvîrli şalul pe masa din bucătărie şi se uită prin corespondenţă. Acolo era un plic mare de la Meghann.

Îl deschise. Pe masă căzură cataloage de colegiu. Columbia. NYU. SUNY. Trei dintre programele postuniversitare pe care Elizabeth le acceptase cu mulţi ani în urmă.

Pe un bilet scria: ACUM NU POŢI SPUNE CĂ N-AI TIMP.

Elizabeth evită să vorbească cu fetele ei. Avea grijă să sune în timpul orelor de şcoală sau al antrenamentului la înot, şi lăsa mesaje vesele care sunau de parcă totul se desfăşura ca întotdeauna. Tata se descurca grozav la New York. Mama muncea din greu să termine de pregătit casa pentru chiriaşi. Minciuni care se tot adunau.

Se uită la ceasul de pe poliţa şemineului. Era unu patruzeci şi cinci.

Patru patruzeci şi cinci în Washington D.C.

Chiar acum erau la antrenamentul de înot. Sîmbătă era marea întrecere cu UVa.

Laşo, se gîndi Elizabeth în timp ce forma numărul. Era atît de absorbită de mesajul ei optimist încît nici nu-şi dădu seama că răspunsese Stephanie.

– Alo?

Elizabeth rîse nervos.

– Bună, iubito, mă bucur să-ţi aud vocea. M-am gîndit mult la voi în ultimul timp.

– Bună, mamă. Stephanie părea obosită. Radarul tău uterin trebuie că funcţionează. Mi-e rău.

– Ce-ai păţit?

O pauză se strecură pe fir, şi în acea fracţiune de secundă Elizabeth îşi închipui ce era mai rău. Aşa se întîmplă, cînd ai copii.

– Nu suna la nouă unu unu. Mi-e rău de la stomac, atît. Tot ce mănînc îmi vine înapoi.

– Jamie are grijă de tine?

– Mda, asta-i specialitatea ei. Azi-dimineaţă mi-a spus: „Dacă îţi vine să dai la boboci, fereşte-mi pantofii cei noi".

Elizabeth rîse. Aşa era Jamie.

– Sînt sigură că ai să te pui pe picioare foarte repede.

– Sper. Auzi, mamă, mă bucur că ai sunat. Voiam să vorbesc cu tine despre ceva. Părinţii lui Tim ne-au invitat pe mine şi pe Jamie să mergem la ei la schi în vacanţa de primăvară. Au o casă în Vermont. În a doua săptămînă din martie.

Slavă Domnului!

– Asta sună grozav.

– E cam scump. Biletele...

– Tatăl vostru îşi poate permite. Elizabeth icni. Trebuia să fi spus *Ne putem permite*.

– Ar fi prima vacanţă de primăvară cînd nu venim acasă. Eşti de acord?

Dulcica de Stephie, mereu îşi făcea griji să nu rănească sentimentele celorlalţi.

– O să-mi fie dor de voi, firește, dar să vă duceţi. Distraţi-vă.

– Mulţumesc, mamă. Ia zi, cum merge cu casa? Trebuie

că înnebuneşti. De fiecare dată cînd îl sun pe tata, pare extaziat de Manhattan. Probabil că ţi-e tare dor de el.

– Da, spuse Elizabeth, strîmbîndu-se la minciuna asta.

– Cît mai stai în Oregon?

– Nu ştiu. Se pare că nimeni nu vrea să trăiască atît de departe, şi nu putem lăsa casa pustie. Se uită la mîna stîngă. Inelul cu diamant era tot acolo. Faptul că îl mai purta era atît minciună cît şi adevărul cel mai profund. Uitîndu-se acum la el, vedea minciuna. Cum merge cu şcoala? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

Ţinu. Stephanie îi povesti mai multe întîmplări amuzante despre cum sora ei intra şi ieşea din bucluc.

– Jamie a provocat echivalentul social al ciocnirii în lanţ a zece maşini şi nici n-a băgat de seamă. Tim spune că are nevoie de o oglindă retrovizoare pentru a-şi vedea viaţa.

Elizabeth rîse.

– Seamănă cu tata. El nu se uita niciodată înainte să sară. Spunea că asta strică surpriza. Glasul i se gîtui la gîndul: *E mort*.

– Eşti bine, mamă?

– Mi-e dor de el.

– Ştiu. Lui Jamie îi vine foarte greu să depăşească asta. Ea şi bunicul erau foarte apropiaţi. Cred că îi afectează performanţele la înot. Şi nu doarme bine.

Elizabeth oftă. Biata ei fetiţă! O fi fost Jamie tare pe dinafară, dar pe dinăuntru era moale ca umplutura de bomboane.

– Stai cu ochii pe ea în locul meu. Am s-o sun mîine după antrenament.

– Am încercat s-o fac să meargă la un psiholog în campus, dar ştii cum e Jamie. Mi-a spus să-mi văd de treaba mea.

– Eşti o fată bună, Steph, spuse Elizabeth. Ţi-o spun suficient de des?

– Da, mamă. Tu eşti bine?

– Sigur. Doar puţin obosită.

Stephanie rămase tăcută o clipă. În fundal se auzea un televizor.

– Ţi-ai fi dorit să faci ceva, pe lîngă să ai copii şi să te măriţi?

Era genul de întrebare la care o femeie ajungea de regulă prea tîrziu, după ce alesese un drum şi îşi dăduse seama că acesta era o fundătură.

– Ce te face să întrebi asta?

– Mă uit la emisiunea aia despre o femeie care şi-a omorît copiii. Se pare că şi-a dorit întotdeauna să fie poliţistă. Oricum, psihiatrul bălmăjeşte ceva despre femeile care îşi sublimează nevoile. El compară asta cu încărcarea unei arme. Într-o zi: bang!

Bang, într-adevăr. Ar fi fost uşor să evite subiectul, însă hotărî să n-o facă. Erau lucruri pe care ar fi trebuit să le spună deja fiicelor sale, sfaturi pe care ar fi trebuit să le dea. Din păcate, unele adevăruri le afli prea tîrziu.

– Nu *în loc de;* atunci nu v-aş fi avut pe tine şi pe Jamie. Dar *în plus*, poate. Îmi plăcea să pictez. Am pierdut asta undeva pe drum.

– N-am ştiut de aşa ceva.

Ăsta era, probabil, cel mai rău dintre toate eşecurile ei. Se temuse atît de tare de visul ei pierdut încît îşi imaginase că nici nu existase. Cum putea o femeie care îşi tăiase propriile aripi să-şi înveţe puiul să zboare?

– Nu ştiu de ce n-am vorbit despre asta. Deşi pe vremuri eram ceva aparte.

– Mai eşti încă, mamă.

– Mă gîndesc să urmez un curs de pictură la colegiul local.

Gata, o spusese.

– Ar fi nemaipomenit. Sînt sigură că ai să-i laşi pe toţi mască.

Elizabeth rîse.

– Dar nu uita, Stephanie, că ăştia sînt anii tăi de aur. N-ai soţ, n-ai copii, n-are cine să-ţi spună ce să nu faci. Asta e perioada în care poţi să visezi la lucruri măreţe şi să zbori. Elizabeth îşi auzi nota de regret din glas. Era atît de simplu să vezi lumea retrospectiv! Dădu să spună ceva, apoi auzi un sunet care o alertă. Iubito? Plîngi?

– Nici vorbă, mamă. Nu mi-e bine, atît. Acum mă doare capul. Cred că am să mă întind. Am s-o pun pe Jami să t sune cînd se întoarce de la antrenament.

– Bine, scumpo. Bea multe lichide. Şi salu ă-l pe Tim din partea mea. Din partea noastră, se corectă ea. Ce repede începuse să gîndească la singular!

– Spune-i tatei că îl iubesc.

– Îi spun.

– Şi spune-i să mă sune diseară. Vreau să aud cum a mers marele lui interviu cu Jay.

(Care Jay?)

– Bine, spuse ea. Te iubesc.

– Şi eu vă iubesc. Pa.

În ultimele zile, viaţa lui Jack fusese un meci jucat în viteză. Punerea sub acuzare a lui Drew Grayland fusese transmisă la Court TV. Tînărul nu recunoscuse nimic şi pledase nevinovat, dar asta nu conta. Toată povestea sordidă ieşise la suprafaţă. În toată America, studenţi şi părinţi protestau împotriva lipsei de răspundere a sportivilor. Studente de la zeci de universităţi înaintaseră acuzaţii de viol împotriva unor jucători de fotbal şi baschet.

La baza poveştii stătea Jack Shore. Cu noroc şi şansă – şi o mulţime de bani Fox pentru reclamă – devenise băiatul de

poster național. Toată lumea știa acum din nou cine era el.

Acum stătea pe marginea scaunului. Efectiv.

Sally stătea lîngă el, bătînd cu piciorul în podea în timp ce căuta prin coșul cu fructe de pe măsuță.

– Ai să fii *mare*, spuse ca pentru cel puțin a cincisprezecea oară în tot atîtea minute.

Sincer vorbind, avea nevoie ca ea să i-o spună, iar și iar. În mare parte de asta o angajase. Îi flata orgoliul și, firește, era o asistentă a naibii de bună.

Se auzi o bătaie în ușă. Intră Avery Kormane, femeia care îl condusese în camera mică de așteptare, fără ferestre și efectuase preinterviul.

– Ce faccți?

– A mai vomitat cineva la *The Tonight Show*, sau eu am să fiu primul?

– Un invitat din Kentucky a aruncat o privire la audiență și a căzut cu fața pe podea. Zîmbi. Toată lumea are emoții în camera asta. Ți-am văzut înregistrările. Ai să te descurci grozav o dată ajuns în fața camerei. Concentrează-te asupra lui Jay dacă ai emoții. E un tip de treabă. O să te prindă el dacă ai să cazi.

Sally îl alesese pe Leno din același motiv. Cînd, săptămîna trecută, începuseră să curgă ofertele, Jack gravitase instinctiv către Letterman. Sally fusese cea care îi amintise că Leno era mult mai ușor.

Avery își consultă agenda.

– Cum ți-am spus mai devreme, locul tău e cel mai aproape de Jay. Celelalte trebuie să fie libere. George Clooney trebuie să prindă un avion spre D.C. pentru următoarea rundă a turului său de presă.

Jack se uită la monitorul din perete. Pe ecran, Thea Cartwright rîdea cu Jay. Era cea mai frumoasă femeie de la Hollywood.

– Ce e cu Thea?

Avery ridică iute privirea. În spatele celei mai urîte rame negre de ochelari din lume, ochii i se îngustară.

– O cunoşti? N-am asta în însemnările mele.

Sally se încruntă la el.

– Nu, nu. Mă gîndeam doar că e grozavă. Atîta tot. Se simţea ca un idiot.

Nasul lui Avery se încreţi.

– Oh, asta. Ei bine, ea va fi de mult plecată. Are o premieră diseară. Tu doar dai mîna cu Jay, saluţi publicul şi te aşezi. Se uită la ceas. Urmează-mă.

Jack făcu ce i se spuse. Sally se lipi de el ca cleiul. Străbătură labirintul de holuri, trecînd pe lîngă mai multe uşi închise deasupra cărora era aprins indicatorul *în emisie.* În cele din urmă ajunseră la marginea platoului.

Un indicator vertical şi îngust lumina cuvîntul „Hollywood" de lîngă el. Reflectoarele zumzăiau încetişor.

Jack îşi simţi palmele asudînd. Emoţia îl strangula.

– Ai să fii grozav, spuse din nou Sally.

El îşi dori să fi fost aici Elizabeth. O privire de la ea, ca o atingere de pană, avea darul de a-l calma. Îşi dorise ani de zile această apariţie la scară naţională, dar acum că era aici, avea emoţii ca un alergător la linia de start.

Treaba asta nu era ca cititul ştirilor de pe teleprompter. Trebuia să fie relaxat şi spiritual. Avery menţionase *anecdotele personale cu caracter amuzant* ca pe un lucru bun.

I se întîmplase vreodată ceva cît de cît amuzant?

M-a părăsit soţia luna trecută... hop şi-aşa! Suficient de amuzant?

Izbucniră aplauze. Pe perete, fulgeră o lumină roşie.

Avery îl bătu pe umăr.

– Eşti în emisie, Jack. Bafta!

El îngînă ceva – habar n-avea ce – şi ieşi împleticit de după colţ. Luminile străluceau ca pe Broadway şi erau aţintite pe figura lui. Abia dacă desluşea rîndurile de oameni. Clipi brusc, dîndu-şi seama că luminile nu erau aţintite asupra lui; el se holba drept într-un reflector.

Tîmpitule.

Îşi simţi zîmbetul nepotrivit, de parcă îl împrumutase de la un bărbat mai masiv.

Jay venea spre el cu mîna întinsă.

– Fulgerul Săritor Jack, spuse el zîmbind.

Şi uite aşa, simplu, emoţiile lui Jack se risipiră. Uitase că el era Fulgerul.

– Salut, Jay. Salută cu mîna mulţimea, care aplaudă frenetic.

Îl urmă pe Jay pe scena viu luminată. Era la biroul mare de lemn cînd o văzu. În acelaşi timp, auzi glasul lui Jay.

– ... Thea a vrut să rămînă. Spune că fotbalul e pe locul doi în preferinţele ei sportive.

Dinspre public se auzi un murmur de aprobare.

Thea se ridică de la locul ei şi veni spre el. Trupul ei subţire, cu picioare lungi abia dacă era acoperit de un top fără bretele, negru, şi o fustă mini de un roz aprins. Aproape că nu era machiată. Părul ei blond ca paiul arăta de parcă fusese retezat cu coasa. Era al naibii de sexy. Cu tocuri înalte, era cît el de înaltă.

O fracţiune de secundă, avu din nou şaisprezece ani, un puşti care lipea pe perete posterele cu Farrah Fawcett.

Thea zîmbi larg publicului.

– Ei bine, ăsta da bărbat chipeş, mă înşel, doamnelor?

El fu cît pe ce să leşine. Dădu din cap şi îşi impuse să se întoarcă, temîndu-se că se uita de prea mult timp la ea.

Îşi ocupă locul.

– Aşadar, spuse Jay aşezîndu-se la birou, ai agitat un pic lumea sportului.

– Am fost la locul potrivit şi la momentul potrivit cînd a izbucnit povestea. Exersase în oglindă modestia. Ea nu venea firesc.

Jay zîmbi larg.

– Pun pariu că e bine să fii iar în luminile rampei.

– Este.

– Cum au fost anii fără fotbal?

Toate celebrităţile îl întrebau asta. Nimic nu speria mai mult o persoană faimoasă ca gîndul unei plonjări bruşte în obscuritate.

– Ca şi cum ai da un Ferrari pe un Volvo uzat.

– Au! spuse Jay, şi publicul rîse. Ce te-a făcut să faci asta? O mulţime de sportivi se simt călcaţi pe bătături.

– Sînt părinte, spuse simplu Jack. Putea să fi fost una dintre fiicele mele în camera aceea cu Drew Grayland. Trebuie să ne întoarcem la zilele cînd conta să fii bun sportiv, pe teren şi în afara lui.

Publicul izbucni din nou în aplauze. Cîţiva „bravo!" se ridicară deasupra zgomotului.

Interviul mai ţinu cîteva minute. Jay se pricepea de minune să scoată o remarcă amuzantă dintr-o afirmaţie serioasă, fără să trateze cu uşurinţă subiectul.

Apoi, brusc, interviul luă sfîrşit. Muzica începu, luminile se aprinseră, şi Jay se ridică. Îl bătu pe spate pe Jack.

– Ai fost grozav.

Jack se simţea de parcă tocmai îşi condusese echipa la victorie în Supercupă.

Thea veni la Jay şi îl sărută pe obraz.

– Mulţumesc. Cu glasul coborît, mai spuse ceva. Jay rîse, apoi îi făcu cu mîna lui Jack şi părăsi platoul.

Continuînd să zîmbească, Thea se duse la Jack. Un zîmbet leneş îi arcuia buzele cărnoase. Era sigură de efectul ei asupra bărbaţilor.

– Ai fost bun, toarse ea, aplecîndu-se spre el.

– Mulţumesc.

– Ai vrea...

Sally apăru lîngă el.

– Ai fost *grozav*, spuse ea pe nerăsuflate. Se întoarse spre Thea. Eu sînt Sally. Asistenta lui Jack. E o onoare să te cunosc.

Thea se uită la mîna lui Sally, plasată posesiv pe braţul lui Jack.

– Ce noroc ai! Trebuie să fug. Am o premieră diseară. Îi zîmbi lui Jack. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper să te revăd.

– Ăă, da. Şi eu.

După plecarea ei se uită la Sally, care îl privea ca pe un zeu.

19

Vineri, Meghann sună exact la timp.

Elizabeth se gîndi să nu răspundă, dar ştia că ar fi fost inutil. Meghann ar fi sunat din cinci în cinci minute pînă răspundea.

Cu un oftat, ridică receptorul.

– Bună, Meg.

– L-aş fi lăsat să sune o veşnicie, să ştii.

Elizabeth se aşeză la masa din bucătărie.

– Aşa mă gîndeam şi eu.

– Astă-seară e seara cea mare. Cursul de pictură despre care mi-ai vorbit. Tare aş vrea să fi putut fi acolo.

– Vrei să spui că ai fi vrut să mă duci cu maşina la curs.

– Şi să merg cu tine pînă la uşă.

Elizabeth zîmbi slab.

– Mă gîndeam să nu mă duc.

– Sigur că te gîndeai. Dar dacă nu te duci acum... Meg lăsă fraza în aer, neterminată. O amenințare neîncheagată, mai sumbră, cumva, prin faptul că nu avea formă.

– Știu. Am să mă duc. Zău.

– Bun. Mă suni cînd ajungi acasă? Am o întîlnire, așa că trebuie să fiu acasă pînă la nouă cel tîrziu.

– După ora asta nu te mai lasă să ieși din casă?

– Foarte amuzant. Întîmplător, are douăzeci și opt de ani, o vîrstă cît se poate de respectabilă. Doar că nu mai vreau să pierd timpul. Dacă o întîlnire nu merge bine în primele treizeci de minute, crede-mă, n-o să se corecteze.

– Poate că el o să te surprindă.

– Toți m-au surprins. Săptămîna trecută mi-am îmbrățișat partenerul la ușă și am simțit o bretea de sutien. Ei bine, trebuie să plec. Ține bărbia sus și nu uita ce talentată ești.

Ai fost.

– N-am să uit, spuse ea.

– Mergi înainte. Nu te opri, nici nu încetini, pînă nu te vezi cu fundul pe scaun.

– Bine.

În următoarea oră, Elizabeth urmă sfatul prietenei sale. Nu își permise să facă o pauză, să ofteze sau să gîndească.

Reuși să ajungă la Colegiul public în mai puțin de treizeci de minute. Parcă chiar în față și intră.

În fața clasei 108 era amplasat un indicator pe care scria: PICTURĂ ÎNCEPĂTORI / 5:00

Deschise ușa cu grijă. În clasa mică erau șase sau șapte persoane – toate femei – așezate în semicerc. În fața lor era o masă lungă drapată în pînză albă. În mijlocul ei stătea un castron de lemn maro încărcat cu mere roșii.

Făcu tot posibilul să se miște nevăzută pînă la un loc liber. Își ținea la piept geanta de pînză de parcă era o vestă antiglonț.

În spatele ei uşa se deschise, apoi se închise încet. Un glas de bărbat spuse:

– Bine aţi venit la cursul de pictură pentru începători. Dacă v-aţi cumpărat aţă de macrame, aţi greşit sala.

Trecu printre scaune cu acel mers uşor, legănat din şolduri, asociat cu cowboys sau dansatorii. Era îmbrăcat cu un tricou negru care i se mula pe umerii laţi, şi o pereche de blugi Levi's decoloraţi. Cînd ajunse la tablă şi se întoarse cu faţa, Elizabeth îşi ţinu răsuflarea. Nu credea că era singura femeie care reacţionă aşa.

Era tînăr – nu avea mai mult de douăzeci şi nouă sau treizeci de ani – dar, *Dumnezeule*, era arătos. Arătos ca Brad Pitt în *Thelma and Louise*.

– Eu sînt Daniel Boudreaux, spuse el, arătîndu-şi dinţii albi. Sînt instructorul vostru pe durata următoarelor şase săptămîni. Privirea ochilor lui albaştri trecu de la faţă la faţă; se opri o clipă asupra lui Elizabeth, sau îşi închipuise ea? Să sperăm că ăsta va fi începutul unei poveşti de iubire care va dura toată viaţa voastră. Pentru cele dintre voi care ţin la astfel de lucruri – şi n-ar trebui, asta e arta, la urma urmei – am studiat la RISD şi Yale. Am un bagaj excesiv de cunoştinţe şi o înfiorătoare lipsă de talent. Totuşi, asta nu mă împiedică. Pescuiesc în Alaska toată vara şi pictez toată iarna. Se îndepărtă de tablă şi se opri lîngă masa cu fructe. Să vorbim puţin despre compoziţie.

Inima lui Elizabeth bătea cu putere. *Curînd*, se gîndi ea, *curînd o să spună: „În regulă, clasă, să începem"*.

– ... Adevărata expresie a artei nu se găseşte în vîrful penelului. Ea e în ochii pictorului...

Elizabeth îşi zise că fusese o proastă să creadă că putea face asta. Uitase să gîndească precum un pictor, să-şi lase emoţiile să curgă într-un penel.

– ... La fel ca orice altceva, pictura necesită o oarecare pregătire. Nu trecem încă la uleiuri. Vom începe cu vopsele

acrilice şi vom face o paletă de lucru. Vedeţi ovalul acoperit cu folie pe care l-am pus lîngă scaunul vostru?

Elizabeth îşi scoase ustensilele cu mişcări încete.

– ... Vom începe pe hîrtie, trecînd treptat la pînză. Aşa că prindeţi hîrtia pe şevalet...

Elizabeth prinse pe şevaletul din faţa scaunului ei o foaie lungă de hîrtie aspră. Dădu să bage mîna în geantă cînd îşi dădu seama că nimeni nu se mişcase. Îşi puse la loc mîinile în poală.

– ... Acum uitaţi-vă la fructe, uitaţi-vă cu adevărat. Studiaţi felul în care se arcuiesc liniile, felul în care se reflectă lumina pe suprafeţele plate şi dispare în scobituri. Pictura înseamnă *să vezi*. Uitaţi-vă la castron, pipăiţi-i în minte textura, discerneţi culorile care se combină cu aceasta. Cînd sînteţi gata, începeţi. Mai tîrziu trecem la schiţe şi idei, dar deocamdată vreau să plonjaţi direct. Imaginaţi-vă că sînteţi un copil cu un set de acuarele. Libertate în forma ei cea mai pură.

Elizabeth auzi sunetul penelurilor trîntite în vopsea şi foşnetul de perii prea uzi lovind hîrtia.

Îşi scoase din minte totul, în afară de fructe. Lumină şi umbră; culoare, linii şi compoziţie.

Tresărind, îşi dădu seama că nu era singură. El, Daniel, era lîngă ea şi se apleca.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el.

Ea simţi că roşeşte.

– Scuză-mă. Ce ai spus? Se întoarse spre el atît de repede încît mai să dea cap în cap.

El se dădu înapoi şi rîse.

– Cum te cheamă?

– Elizabeth.

– În regulă, Elizabeth, ce s-a întîmplat? N-ai început.

– Încă nu văd.

– Merele? Puteai să te muţi mai aproape.

– Nu... tabloul.

– Ah. Ei bine, ăsta-i un răspuns interesant. Închide ochii.

Ea urmă indicaţia şi imediat îşi dori să n-o fi urmat. În întuneric, el părea cumva mai aproape, îi simţea parfumul înţepător de aftershave.

– Descrie-mi fructele.

– Sînt într-un castron de lemn, dintr-o singură bucată de lemn. Masa e din metal, ca mesele de cantină, probabil cu tăblie de lemn, pe care ai acoperit-o cu pînză albă, ieftină. Merele sînt McIntosh, roşii cu nervuri verzi şi negre, aproape în formă de inimă. Lumina cade pe ele pe partea dreaptă. La marginea mesei e o pană, probabil de gaiţă albastră.

El rămase tăcut o clipă. Ea îşi simţea bătăile inimii. Erau atît de puternice încît se întrebă dacă nu le auzea şi el.

– Nu-ţi place cum arată, spuse el în cele din urmă. Ceva nu e bine. Le-am aşezat prost. Cum trebuia să o fac?

– Faţa de masă ar trebui să fie galbenă. Acolo ar trebui să fie un singur măr; ba nu, o portocală. Fără castron. Tot restul e îngrămădeală.

El se aplecă mai mult. Ea îi simţi respiraţia. Apoi el îi atinse mîna. Ea tresări, încercînd să şi-o tragă. El nu-i dădu drumul. Următorul lucru pe care ea îl ştia, era că ţinea în mînă o pensulă.

Deschise ochii. El se uita drept la ea.

– Arată-mi ce poţi să faci, Elizabeth.

El era atît de aproape încît ea nu putea să gîndească limpede, nu putea să respire egal. Înclină pensula în mînă, găsindu-i cea mai potrivită poziţie.

Dintr-o dată, tot ce văzu fu pictura – pictura ei. O singură portocală dolofană. Totul în jur era soare strălucitor şi pînză galbenă. Umbra pe care o arunca era de un albăstrui violet extrem de pal. Un punctuleţ verde păta coaja grafată a portocalei. Înmuie vîrful pensulei în vopsea galbenă şi începu.

Nu se mai putea opri. Sîngele îi fierbea, mîinile îi vibrau

de mişcare. Inima îi bătea în piept şi în tîmple. Simţea un început de migrenă, dar nu-i păsa. Senzaţia era mai plăcută decît cea pe care o avea cînd făcea sex, sau mă rog, pe care o avusese cu ani în urmă.

Cînd termină tremura, transpira. Îi era rău de la stomac. Încet, se uită în jur.

Clasa era goală.

Se uită la ceas. Era opt. Cursul se terminase de o oră.

– Oh, Doamne! Rîse, simţindu-se grozav.

– Unde ai studiat?

Se întoarse şi îl văzu pe Daniel rezemat de rafturile de cărţi din fundul clasei. Se uita la ea cu o intensitate care o slei de vlagă. Simţi un nod în capul pieptului, un fel de nelinişte care o irită.

– La Universitatea Washington. Cam acum o mie de ani.

El veni spre ea.

– Waldgrin era acolo?

Asta o miră.

– Da, era. L-ai cunoscut pe Leo?

– Glumeşti? Am străbătut ţara făcînd autostopul ca să studiez cu el.

– E un profesor minunat.

Daniel veni lîngă ea. Un moment lung se uită la pictura ei – o explozie copilărească de culoare, fără precizie, fără sofisticare –, apoi se uită la ea.

Elizabeth simţi din nou acel nod în stomac, care îi aducea aminte de liceu. Şi ştiu ce era: atracţie. Era atrasă de bărbatul ăsta care avea probabil jumătate din vîrsta ei.

Oh, Doamne. Oare el îi citea asta pe faţă? Dacă o invita în oraş – ce avea să-i spună? *Eşti prea tînăr. Prea frumos. Sînt prea bătrînă. Chiloţii mei sînt cît un cort de circ.*

El zîmbi agale.

– De ce eşti în clasa mea?

– N-am mai pictat de mult.

– Asta-i o crimă.

Degetele ei tremurau cînd desprinse pictura de pe şevalet şi îşi strînse ustensilele. Ţinînd cu grijă hîrtia umedă, îşi aruncă pe umăr geanta de pînză şi se îndreptă spre ieşire. Era la uşă cînd el spuse:

– Ai talent, să ştii.

Elizabeth nu îndrăzni să se întoarcă. Zîmbetul ei era atît de larg încît, cu ridurile ei, probabil că l-ar fi speriat de moarte pe bietul băiat.

Acasă, Elizabeth lipi pictura pe frigider şi se uită la ea.

Nu mai ţinea minte de cînd nu se mai simţise atît de bine. Realizase ceva. Nu ceva uşor, ci ceva care *conta*.

Îşi turnă un pahar de vin, apoi luă telefonul şi o sună pe Meghann. Răspunse robotul.

– Am pictat, Meg. *Am pictat! Iii-ha!* Şi doar aşa, ca să ştii, instructorul meu e o păpuşă. Are vîrsta perfectă pentru tine. Sună-mă cînd ajungi acasă.

Rîzînd, puse un C.D. Smash Mouth. Din boxe se revărsă „Hey Now, You're an All Star". Cîntă şi ea, dansînd în camera de zi. În timp ce se rotea pe lîngă şemineu, zări fotografia de pe poliţă şi se opri.

Erau Jack şi fetele. Nu mai ţinea minte cînd fusese făcută, dar în fundal era zăpadă şi toţi erau îmbrăcaţi ca la Polul Nord.

Jack purta o jachetă de antilopă căptuşită cu blană de oaie, şi avea părul prea lung. La tîmple, îi apăruseră primele fire de păr cărunt.

Brusc, îşi dori ca el să fi fost acum aici. Ar fi fost mîndru de ea. Vechea iubire, sentimentul care făcuse atît de mult parte din ea, se întorsese acum, amintindu-i ce frumoasă fusese odată viaţa cu Jack. Aproape că uitase asta.

Trecu la fotografia de alături. Era o fotografie veche, făcută cu ani în urmă. Ea era îmbrăcată cu o fustă plisată şi un jerseu de lînă, şi avea la gît un şirag de perle. El purta

blugi Calvin Klein şi geacă, şi avea un zîmbet şmecheresc de vedetă de fotbal.

Universitatea Washington.

Anii castelelor de nisip.

Închise ochii, legănîndu-se în ritmul muzicii, amintindu-şi acele zile... prima dată cînd el o sărutase...

Învăţau împreună, stînd pe iarba din Quad. Era la sfîrşitul primăverii; cireşii erau în floare, şi mici petale roz pluteau la întîmplare spre pămînt. Peste tot în jurul lor, puşti în pantaloni scurţi şi tricouri jucau Frisbee şi Hacky Sacks.

Jack se aplecă spre ea şi îi închise cartea.

– Ştii ce se spune despre învăţat. Dacă înveţi prea mult, orbeşti.

Rîzînd, ea se lăsă pe spate în iarbă şi îşi puse mîinile sub cap.

El se întinse lîngă ea, pe-o parte, cu capul sprijinit într-o mînă.

– Eşti foarte frumoasă. Îmi închipui că logodnicul tău de la Harvard îţi spune asta tot timpul.

– Nu. Glasul ei era aproape o şoaptă. O petală roz de cireş ateriză pe obrazul ei.

El o dădu la o parte şi, la atingerea lui, ea simţi un fior. Încet, el se aplecă spre ea, dîndu-i timp berechet să-l oprească.

Ea rămase nemişcată, respirînd prea repede.

Nu se putea spune că a fost un sărut; nu mai mult decît o atingere rapidă, speriată a buzelor. Cînd el se retrase, ea văzu că şi el era la fel de tulburat. Ea începu să plîngă.

– Ai putea iubi vreodată un tip ca mine?

– Oh, Jack, de ce crezi că plîng?

Atinse fotografia, lăsîndu-şi degetul să lunece pe faţa lui frumoasă. Sărutul nici unui alt bărbat n-o mai făcuse să plîngă.

Pentru prima dată după multe săptămîni se întrebă dacă mai exista o şansă pentru ei.

Acum că picta din nou, orice părea posibil. Culoarea şi pasiunea se întorseseră în lumea ei; nu mai era o femeie desenată în nuanţe de gri.

Sună telefonul.

Meghann.

Elizabeth ridică receptorul.

– Ai făcut sex în seara asta?

– Ăă... Birdie?

Elizabeth tresări. *La naiba!*

– Bună, Anita, scuză-mă.

– Iartă-mă că sun atît de tîrziu. Doar că... ai spus că ai să suni.

Elizabeth auzi tremurul din glasul mamei sale vitrege. Era un sunet pe care toate femeile îl cunosc, acea încercare disperată de a părea puternice. Se ghemui pe canapea.

– Iartă-mă, Anita. Pe aici a fost puţină nebunie. Ce mai faci?

Anita rîse. Era un sunet plin de tristeţe.

– Oh, iubito, încerc să nu mă gîndesc prea mult la mine.

Elizabeth simţi o scînteie de rudenie cu mama sa vitregă.

– Asta facem noi femeile, nu-i aşa? Ne împingem viaţa sub apă şi plutim la suprafaţă. Apoi, într-o zi, ne dăm seama că e bazinul altcuiva.

– Ce tot spui acolo?

– Scuze, Anita. Adevărul e că sînt pe jumătate beată. Asta mă face să filozofez.

– Am observat asta în scrisoarea ta. Mi-am imaginat că există o întreagă poveste pe care eu n-o ştiu.

– Ai destule pe cap, Anita. Nu-ţi mai trebuie şi necazurile mele.

– Nu poţi s-o faci, nu-i aşa, Birdie?

– Să fac ce?

– Să-ţi împarţi viaţa cu mine. Mă gîndeam că acum cînd Edward nu mai e, am putea schimba lucrurile dintre noi.

– Încercam să te protejez, răspunse Elizabeth, înţepată.

Jack şi cu mine ne-am despărţit. Dar fetele nu ştiu, aşa că să nu spui nimic.

– Oh, vai! Anita oftă. Dar păreaţi atît de fericiţi! Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Totul. Elizabeth luă o înghiţitură zdravănă de vin. Cum putea să explice neîmplinirile ei unei femei care voia atît de puţin de la viaţă? A fost doar un hop pe drum, Anita. Sînt sigură că va fi bine.

– Aştept ca într-o bună zi să te maturizezi, Birdie. Probabil că în ziua următoare mă vor îngropa. Rîse, dar era un rîs amar. În fine, îmi pare rău că aveţi probleme. Asta vrei să spun, nu-i aşa?

Elizabeth se hotărî să schimbe subiectul. Ăsta devenea prea personal şi îi strica buna dispoziţie.

– Destul despre mine. Ce-ai mai făcut? M-am gîndit la tine. Asta cel puţin era adevărat.

– Căsoaia asta mare are o mulţime de stafii, răspunse Anita. Uneori e atît de linişte încît mă tem să nu înnebunesc. Apoi îmi aduc aminte că am fost nebună de la început.

– Ştii ce mă ajută pe mine? Statul pe plajă. Poate o schimbare de peisaj ţi-ar prinde bine.

– Crezi?

Asta era, evident, mai bine. Peisajul era un subiect sigur.

– Statul pe plajă, complet singură, are în el ceva magic. Ani de zile, pe mine plaja mă speria. Acum nu pot sta departe de ea. Mereu am vrut ca tu şi tata s-o vedeţi.

– Ştiu, iubito. Ne gîndeam că avem timp.

Timp. De el atîrnau toate: viaţa, moartea, speranţa, iubirea.

– Astă-seară am fost la un curs de pictură, spuse ea încet.

– Oh, Birdie, e minunat! Mi-a părut tare rău cînd ai renunţat la talentul tău.

Pe Elizabeth o miră asta.

– Credeai că am talent? Nu mi-ai spus-o niciodată.

Anita oftă, apoi spuse:

– Ah, iubito, ți-am spus. În fine. Ai grijă de tine, auzi?

– Și tu, Anita. Și gîndește-te la statul pe plajă.

– Mă voi gîndi, iubito. Sigur mă voi gîndi. Mi-ar prinde bine o schimbare de peisaj.

20

Cerul amiezii era greu ca granitul.

Într-o zi ca asta, nici furtunoasă, nici senină, nu aveai ce face decît să aprinzi focul, să te ghemuiești pe canapea cu o ceașcă de ceai și să-ți suni cea mai bună prietenă. Exact asta făcu Elizabeth.

– Cine a murit? răspunse morocănoasă Meghann.

Elizabeth se uită la ceas. Era nouă patruzeci și cinci, într-o dimineață de sîmbătă.

– Presupun că prietena mea tîrfuliță a avut noroc azi-noapte.

– *Noroc* e un termen relativ. Am făcut sex. Meghann făcu o pauză. Eu știu că n-o să fie o relație pe termen lung cînd preludiul ține sub zece minute și asta e de două ori mai mult ca partida de sex în sine. Rămîi pe fir. Îmi aduc cafeaua. Un minut mai tîrziu, Meghann luă iar receptorul. Ia zi, cum a fost la curs?

– Am făcut-o. Am pictat.

– Știam eu că poți s-o faci. Cum ți s-a părut? Ești tot grozavă? Și ai primit cataloagele pe care ți le-am trimis?

– Ușurel, doamnă avocat. Să le luăm pe rînd. Pictez din nou. Deocamdată, e destul.

– Sînt mîndră de tine, Birdie.

– Înțeleg că n-ai ascultat mesajele aseară. Instructorul meu e trăsnet.

– Serios? Un bărbat trăsnet la dracu' în praznic? Ăsta-i norocul meu. Probabil că părăsesc marile oraşe în turme. Cîţi ani are?

– E perfect pentru tine. Habar n-are ce furori face.

– Şi?

– Şi ce?

Meghann oftă teatral.

– Ai patruzeci şi cinci de ani nu nouăzeci şi cinci. Ai simţit o mică tresărire?

Elizabeth nu înţelegea de ce o surprinsese atît întrebarea. Meghann o pisa la cap de ani de zile, pentru a afla detal despre aşa-zisele ei fantezii. Nu-i venea să creadă că Elizabeth nu fusese atrasă de alţi bărbaţi.

Nu zic că ai face ceva, comenta Meghann de obicei, dar nu poţi să-mi spui că nu te-ai gîndit la asta.

În urma acestor discuţii Elizabeth se simţea ciudat, însă adevărul era că nu fusese niciodată atrasă de alţi bărbaţi. Sigur, din cînd în cînd, mai vedea cîte unul la televizor şi îşi spunea: „Ăsta da tip bine." Dar asta era tot. Nici măcar nu-i trecuse prin cap vreodată să fie necredincioasă. Nici acum nu se putea gîndi la aşa ceva. Viaţa ei sexuală cu Jack ca partener fusese întotdeauna mai mult decît satisfăcătoare. Abia în ultimul timp pasiunea începuse să se stingă.

– Da, răspunse ea, surprinzîndu-se pe sine. Apoi mi-am adus aminte ce măsură au chiloţii mei.

– Eşti jalnică, ştii asta? Dacă n-ai fi avut o tulburare cu mîncatul jumătate din viaţă, ţi-ai fi dat seama că arăţi bine.

– N-am avut niciodată o tulburare cu mîncatul.

– Exact asta spun Flockhart şi Boyle. Treaba e că ai luat cîteva kilograme – numai cîteva. Eşti încă frumoasă.

– Da, bine. Cred... Oh, o secundă, sună cealaltă linie... Meg? Sînt fetele. Trebuie să răspund. Te sun mai tîrziu, bine?

– Bine. Sînt mîndră de tine, Birdie. Sper să fii şi tu mîndră de tine.

– Sînt. Mulţumesc. Închise şi răspunse pe cealaltă linie. Alo?

– Mama?

Era Jamie.

– Bună, iubito, mă bucur să te aud. Cum a mers concursul?

Jamie izbucni în lacrimi.

– Ce s-a întîmplat, iubito?

– Urăsc înotul. Tot timpul sînt udă.

– Asta nu poate fi o surpriză. Înoţi din şcoala elementară. Elizabeth încercă să nu zîmbească, dar îi fu greu. Crizele fiicei ei mai mici erau la fel de trecătoare ca ploile tropicale şi ţineau tot atît de mult. Trebuie că pierduse concursul de sîmbătă.

– Ştiu, dar m-am săturat. Şi mai lipseşte puţin să pic la examen.

Ei da, *asta* era ceva nou. Elizabeth se aşeză mai drept şi îşi trase genunchii la piept.

– Ce e cu meditatorul pe care ţi l-am angajat?

O scurtă pauză, apoi Jamie spuse:

– Mă întîlnesc cu el. Michael. E tare drăguţ. Cîntă la saxofon în cvartetul de jazz al colegiului. Ştii ce sexy e asta? E primul băiat cu care ies care nu-mi vorbeşte despre mînuitul unei mingi şi nu e înnebunit după tata.

Îi era atît de caracteristic lui Jamie să se îndrăgostească de meditatorul ei! N-avea rost să pună întrebări serioase pînă nu discutau despre noua iubire.

– În regulă, povesteşte-mi despre el.

Ca de obicei, Jamie nu ducea lipsă de poveşti cu noul ei iubit. Se părea că îi fusese imposibil să înveţe cu Michael din cauza ochilor lui – *sînt atît de căprui, mamă, uimitori* –, dar şi glasul lui prezenta o problemă – *e ca o şoaptă, mamă, e absolut sexy*.

În cele din urmă, cînd i se termină bateria privitor la noua dragoste, reveni la obiect:

– Oricum, nu mai am nevoie de meditator. Am nevoie de timp să învăţ. De asta vreau să mă las de înot. Tata face o groază de bani acum – el mi-a spus asta – aşa că vă permiteţi să mă ţineţi la colegiu, aşa-i?

– S-o luăm pe rînd, puştoaico. Nu încerca să mă aiureşti cu timpul de învăţat. Vrei să te laşi ca să petreci mai mult timp cu Michael?

– Trezeşte-te, mamă. Fac echilibristică cu sportul şi băieţii de cînd eram în Liga Mică.

– Şi-atunci de ce vrei să te laşi?

– Nu sînt destul de bună.

Inima lui Elizabeth se strînse la auzul acestor vorbe rostite în şoaptă. Ar fi vrut să argumenteze, să o convingă pe Jamie că este destul de bună... că important nu este să fii bun, ci să încerci. Dar aceasta era calea uşoară. Un răspuns ca pentru un copil dat unui adult.

– Continuă.

– Fetele astea au talent, mamă. Hannah Tournilae are stofă de olimpic. Ca să fiu sinceră, poate că m-aş fi lăsat de mult, dacă n-ar fi venit tata la fiecare concurs. Iar cînd am cîştigat, s-a purtat de parcă mă vindecasem de cancer. Dar el nu mai e pe margine. Nici măcar n-a sunat să întrebe ce am făcut.

– Tatăl tău te iubeşte. Ştii că te iubeşte. Nici unul dintre noi nu ţine morţiş să înoţi. Vrem doar să fii fericită.

– Îi spui tu că mă las?

Elizabeth rîse.

– Nici gînd. Va trebui să discuţi personal cu tata, dar eu îţi spun că e periculos să te laşi de ceva numai pentru că ţi se pare că nu eşti destul de bună. Ăsta poate fi un şablon periculos care să se repete pe tot parcursul vieţii tale. Crede-mă, ştiu ce spun.

– Tu vrei să închei sezonul.

– Sînt sigură că antrenorul tău ar aprecia asta.

– Nu pot să sufăr cînd faci asta.

– Ce fac?

– Dai impresia că eşti de acord cu mine şi apoi arunci o grenadă de bun-simţ.

Elizabeth zîmbi.

– Am să te susţin indiferent ce decizie vei lua.

– Perfect. Mă las la sfîrşitul sezonului. Jamie încercă să pară tare şi sigură pe ea, dar ezitarea îi provocă un mic tremur în glas. Îi spui tu asta tatei în locul meu?

– Nu.

– Bine.

Elizabeth ştia că fata ei era supărată pe ea, la fel cum ştia că supărarea nu avea să dureze. Jamie semăna cu bunicul ei, o personalitate puternică, mai ceva decît viaţa.

– Jamie?

Ştia ce voia să spună, dar nu ştia cum s-o spună. Cu Jamie, o conversaţie serioasă era ca şofatul pe autostrada Los Angeles. Trebuia să schimbi benzile cu mare grijă.

– Crezi că vrei să te laşi de înot pentru că eşti deprimată de moartea bunicului?

Lui Jamie îi luă un moment să răspundă, şi cînd o făcu glasul ei era moale şi tremurător.

– Tot timpul mi-e dor de el.

– Şi mie. Totuşi, încă mai vorbesc cu el. Ajută puţin.

– Tu trăieşti singură acum. Eu sînt înconjurată de mii de studenţi. M-ar zăvorî dacă aş umbla vorbind cu bunicul meu mort.

– Niciodată nu ţi-a păsat de ce gîndesc alţii. Să nu începi acum. Dacă ţi-e jenă, vorbeşte cu el cînd eşti acasă. Stephie n-o să rîdă.

– Care Stephie? spuse Jamie cu amărăciune.

Aşadar, şi asta era o parte a problemei. Stephanie se

pregătea de zor pentru absolvire; Jamie detesta să admită că avea să-i fie dor de sora ei mai mare.

– Să înțeleg că e prea ocupată ca să petreacă mai mult timp cu tine?

– Băiatul-minune Tim locuiește practic aici. Și îi aduce flori cînd trece un test. *Flori*. La dracu', ea a trecut toate testele încă de cînd i s-a cerut să spună alfabetul la grădiniță. Apartamentul nostru seamănă cu o florărie. Îmi face greață.

– Vrei să spui că ești invidioasă, spuse cu blîndețe Elizabeth.

O pauză.

– Da. Acum vor să mă tîrască după ei în vacanța de primăvară. Barbie, Ken... și Skipper. *Iii-ha!* Singurul lucru mai rău ar fi să rămîn singură în apartament și să mă uit cum mor florile ei tîmpite.

– De ce nu vii acasă, să arzi gazul cu mine? întrebă automat Elizabeth. Apoi își dădu seama ce făcuse.

Pregătesc casa pentru chiriași. Putea s-o spună cu glas tare, față în față?

– Acasă? Și unde e asta, cu tine sau cu tata? Și fiindcă vorbim de asta, cînd te muți la New York? Tata părea foarte singur ultima dată cînd l-am sunat.

Astea erau ape primejdioase, mai ales cînd înota alături de Jamie.

– De îndată ce găsim chiriașii potriviți.

– Pe cine așteptați, familia regală britanică? Închiriați amărîta aia de casă unui sărăntoc căruia îi plac ciupercile care cresc peste noapte și ploaia care te lovește în cap ca o lovitură de ciocan.

– Nu-ți place aici?

Jamie rîse.

– De fapt, îmi place. Dar e doar o casă; am locuit în zeci.

Elizabeth oftă. Ăsta era unul din produsele secundare ale

vieții ei cu Jack. Nu le oferiseră copiilor lor simțul rădăcinilor, al unui cămin.

– Ai dreptate, răspunse ea.

– Și ce-o să facem? Dacă-mi aduc bine aminte, martie e o lună deosebit de ploioasă. Probabil că n-o să vedem soarele nici măcar o dată.

Elizabeth nu se putu abține să zîmbească.

– Am putea să închiriem filme și să jucăm cărți.

– Să joc cărți cu mama în vacanța de primăvară. Jamie rîse. Am să mă gîndesc la asta, mamă. Acum trebuie să fug. Michael vine să mă ia într-o oră.

– Sora ta e acasă?

– Îmi pare rău. Asta e ziua ei de vindecare de Alzheimer. Am s-o pun să te sune mîine. Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Pa.

După ce închise, Elizabeth se uită lung la telefon. Primul ei gînd fu: *Sună-l pe Jack.*

El trebuia să știe ce se petrecea cu Jamie. Un *capul sus* ar fi făcut conversația *vreau să mă las de înot* mult mai ușoară.

Elizabeth unsese întotdeauna roțile relației lui Jack cu fetele lui. Uneori el rata unele lucruri, trecea cu vederea momentele importante. Fusese sarcina ei – sau una pe care și-o asumase, cel puțin – să faciliteze o legătură bună tată-fiică.

Se temea că, fără îndrumarea ei, el ar fi rănit fără să vrea sentimentele fiicei lui.

Formă numărul lui.

Jack era într-o ședință cu Sally.

– Chiar a dat cu pumnul după terminarea meciului și i-a fracturat tipului maxilarul?

Ea dădu din cap.

– Fiecare secundă e prinsă pe bandă. Întrebarea e: Atacul

şi bătaia au fost din cauză că se terminase meciul? Sau asumarea riscului acoperă tot ce se întîmplă în ring?

– Asta a fost întotdeauna o chestiune cu implicaţii vaste. Bătăile din fotbal, ca să nu mai spun de hochei.

Sună telefonul. Jack aşteptă să răspundă secretara lui, apoi îşi aminti că plecase la masă. Ridică receptorul şi răspunse.

– Jackson Shore.

– Era să închid. Rîsul lui Elizabeth suna nervos, forţat.

– Bună, Birdie, spuse el după un moment de uluială.

Zîmbetul lui Sally se stinse. Se uită la uşă.

– Te-am prins într-un moment prost? întrebă Elizabeth. Glasul ei suna altfel, nesigur, deşi asta nu-l mira. În cîteva săptămîni, deveniseră străini. N-ar fi crezut că era cu putinţă după douăzeci şi patru de ani de viaţă împreună, dar era adevărat.

Tăcerea dintre ei se prelungi, devenind stînjenitoare. Totul era atît de neaşteptat; ea fusese întotdeauna busola lui, adevăratul lui nord; sau aşa crezuse. Îşi închipuise că fără ea avea să fie pierdut. Dar asta nu se întîmplase. Ba, dimpotrivă. Acum se temea că ar fi pierdut *cu* ea.

– Jack?

– Sînt aici. Nu ştia exact ce se aştepta ea să spună. Mai rău, nu ştia ce voia să spună. Poate nimic. I se făcu frică, dintr-o dată, că ea avea să-i propună să se împace; acum *el* era cel care avea nevoie de timp.

Sally se ridică.

– Te las singur un minut, şopti ea.

El dădu din cap.

– Cine era? întrebă Birdie.

El se simţi brusc vinovat, deşi nu avea de ce. El şi Sally nu făcuseră nimic neprofesional.

– Doar asistenta mea. Eram într-o şedinţă.

– Poate ar trebui să te sun mai tîrziu...

El se gîndi să spună *Da, aşa să faci*, dar se gîndi să evite un alt telefon al ei. Cu un oftat şi o inimă şi mai grea, se uită cum Sally ieşea din cameră, apoi spuse:

– Ia zi, Birdie, ce se petrece?

– Cum e slujba?

Nu ştia ce se aşteptase să spună ea (poate, *Oh, Jack, te iubesc, nu pot trăi fără tine*), dar în nici un caz să-l întrebe de slujbă.

– Sincer să fiu, îmi place la nebunie. Mă simt cu douăzeci de ani mai tînăr. Uitasem cum e.

– Să fii vedetă, adică?

Îl cunoştea foarte bine.

– Da.

– Sînt mîndră de tine, Jack. Ştiam că ai să fii bun.

El zîmbi. Părerea ei despre el contase întotdeauna mai mult decît a oricui, mai mult chiar decît a lui. Niciodată nu fusese pe deplin stăpîn pe succes pînă nu îl săruta Elizabeth şi îi spunea *Ai reuşit, puiule*.

Ce nu ştiuse pînă acum – în secunda asta – era că în ciuda a tot ce se întîmplase între ei, încă mai avea nevoie de acest lucru din partea ei.

– Mulţumesc. Dar tu, tu ce faci?

– Urmez un curs de pictură.

Spre uimirea lui, simţi o scînteie de gelozie. El încercase ani întregi s-o determine să picteze din nou.

– Asta-i grozav, Birdie, spuse el, şi vorbea serios.

– Am vorbit...

– Ai...

Vorbiră concomitent, apoi rîseră amîndoi. Jack spuse:

– Tu, mai întîi.

– Tocmai am vorbit cu Jamie. Trece printr-o perioadă

grea. Ştii tu... şcoala, înotul, moartea tatei, absolvirea lui Stephanie. Are prea multe de înfruntat singură.

– Înainte te punea pe tine să-i rezolvi problemele.

– Probabil că asta este o parte a problemei. Oricum, o să te sune să-ţi ceară sfatul. Fii blînd cu ea, bine? Ascultă, înainte de a vorbi.

Ce dracu' o mai fi însemnînd şi asta? El ştia să le asculte pe fete.

– Bine.

– În regulă. Atunci... Mi-e greu să le tot mint. Ţie nu?

– Să le minţi? Ce vrei să spui?

– Ştii tu... Să le spun că pregătesc casa pentru chiriaşi. Jamie nu o să accepte asta o veşnicie. Foarte curînd, cred că va trebui să le spunem adevărul.

Jack se simţi ca lovit cu leuca în cap. Oricît de mult îi plăcea noua sa viaţă, nu era pregătit să contemple sfîrşitul familiei lor.

Familia lor.

Între o inspiraţie şi o expiraţie, îşi aminti de toată viaţa lor împreună, de vremurile bune, şi de cele rele.

Singurul lucru pe care întotdeauna contase, temelia de piatră a vieţii lui, era faptul că Elizabeth îl iubea. Propunerea ei de a se despărţi pe termen scurt nu alterase, de fapt, acea credinţă. Dar acum se întrebă dacă, lăsînd la o parte toate prostiile şi viselę de adolescent, putea trăi fără iubirea ei.

– Există o şansă pentru noi, nu-i aşa? întrebă el.

Ei îi luă un moment să răspundă. Cînd o făcu, glasul ei abia dacă era mai mult de o şoaptă.

– Aşa sper.

El zîmbi, uşurat.

– Şi eu sper, iubito.

Iarăşi se aşternu tăcerea.

În cele din urmă, Elizabeth spuse:

– Să nu uiți de Jamie. În momentul de față e fragilă. Fii blînd.

O spusese de două ori.

– Întotdeauna am fost blînd cu ea.

Elizabeth oftă... sau era un rîs înăbușit? Nu era sigur. Oricum, era ceva vag enervant.

– Nu mai pot să fac pe mediatorul între tine și fetele tale, Jack. Relația ta cu Jamie depinde de tine.

El habar n-avea ce voia să spună ea prin asta.

– În regulă.

– Ei bine, te las să te întorci la treaba ta.

– Da. Mă bucur că am vorbit cu tine.

El își dădu seama că aștepta ca ea să-i spună *Te iubesc*, cînd auzi tonul.

Elizabeth simți un imbold brusc de a-l suna iar și de a-i spune *Nu putem fi atît de departe*.

Însă acum erau la distanță, atît sentimental cît și fizic. Asta voise ea. De asta el păruse atît de încrezător și fericit cînd răspunsese la telefon, și atît de în gardă și stînjenit cînd își dăduse seama cine sunase.

După douăzeci și patru de ani în care împărțiseră fiecare moment al vieții, deviaseră spre coaste separate și aleseseră vieți separate. Conversațiile lor decurgeau într-un fel de cod Morse; fraze grăbite punctate de pauze prelungite.

Încercă să-și sorteze sentimentele pentru a-l găsi pe cel mai autentic. Cu doar cîteva zile în urmă se uitase la o fotografie veche a lor și se gîndise *Încă mai avem o șansă*. Dar cu fiecare zi erau tot mai departe de iubirea care îi legase cîndva.

Se trezi dintr-o dată la o răscruce; una pe care nici n-o văzuse apropiindu-se. Și totuși, iat-o aici, stînd la răspîntia dintre ceea ce visase și ceea ce lăsase în urmă.

Dacă ridica receptorul și îl suna pe Jack, avea să redevină cine fusese.

Într-o bună zi (și, da, știa că încă mai păstra acea speranță) avea să fie destul de puternică, destul de sigură pe ea pentru a-l suna pe Jack și a-i spune: *Te iubesc; să încercăm din nou.*

Dar nu azi.

21

Dragă Birdie,

Conversația pe care am avut-o zilele trecute mi-a rămas în minte. Ca de obicei, îți ții necazurile strîns la piept, crezînd că eu nu pot să înțeleg. Fiindcă sînt mama vitregă cea rea și tot tacîmul.

Ani de zile te-am lăsat pe tine să decizi cine sîntem noi. Am obosit. Poate din cauză că sînt bătrînă și nu mă mai poți speria cum o făceai odată. Sau poate că din cauză că acum sînt singură, și viața mi se pare altfel.

Crede-mă, iubito, știu cum e să fii nefericită în căsnicie. O dezamăgire o alimentează pe alta pînă cînd, într-o zi, îl părăsești. Devii lupoaica prinsă în capcană, care își mănîncă propriul picior pentru a se elibera.

Dar dacă ești ca mine, descoperi că lumea e un loc mare, întunecos. Iar iubirea – chiar dacă nu e ce credeai că o să fie – este singura lumină pe distanță de multe mile.

Așa că, Birdie, draga mea, înțeleg.

N-am nici un sfat pentru tine. Dacă am învățat un lucru în viață, acela este că adevărurile profunde se descoperă singure.

Mă rog pentru tine şi pentru Jack şi pentru fetele alea frumoase.

Cu drag,

Anita.

P.S. Nu te deranja să-mi răspunzi. Îţi urmez sfatul şi mă îndrept spre plajă!

Elizabeth citi scrisoarea de trei ori, apoi o împături cu grijă şi o băgă înapoi în plicul violet, parfumat.

Se duse la glasvand şi se uită la ocean. Cu acele cîteva cuvinte, Anita reuşise s-o scuture, să-i provoace o subtilă schimbare de percepţie.

Ani de zile, monitorizase evoluţia femeilor – prietene, străine, celebrităţi – care îşi abandonaseră căsniciile. Deseori, urmărise cu invidie cum aceste femei adunau mizele şi o luau de la capăt. Şi le imagina trăind vieţi noi, strălucitoare, mult diferite de a ei. Şi se gîndise la ea personal: *Măcar de-aş putea s-o iau şi eu de la capăt.*

Niciodată nu dăduse multă atenţie femeilor care îşi păstrau căsniciile, care îşi croiau drum cu maceta prin jungla vieţii obişnuite şi găseau un alt gen de comoară.

La un moment dat, Anita îl părăsise pe Edward. Îşi făcuse bagajul şi plecase de la Sweetwater. Ce căuta... şi ce o adusese înapoi? Oare fusese adevărata iubire – acel lucru atît de simplu şi totodată atît de complex?

Elizabeth simţi o scînteie de afecţiune pentru mama sa vitregă. Îşi dori să poată sta alături şi să vorbească despre vieţile lor atît de distanţate şi acum ciudat de asemănătoare.

Se duse la telefon şi formă numărul Anitei. După mai multe apeluri, răspunse robotul. Se auzi glasul domol şi tărăgănat al tatălui ei.

– Aţi sunat la Sweetwater. Acum nu sîntem acasă, dar lăsaţi un mesaj şi vă vom suna noi.

Elizabeth fu atît de tulburată de glasul tatălui ei încît închise fără să lase un mesaj.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu încercă să le oprească. Era un lucru pe care îl învățase în ultimele săptămîni. Durerea făcea tot cum voia ea. Dacă îi ceda, lăsîndu-se copleşită de ea un timp, putea să meargă mai departe.

Se aşeză pe marginea patului. Pe birou, văzu fotografia înrămată a unei fetițe într-o rochie roz cu volănaşe, ciorapi albi şi pantofi negri de lac. Fusese făcută în ziua cînd împlinise şapte ani. Tatăl ei o dusese la Nashville să vadă musicalul *South Pacific*.

După spectacol, cînd o învelise la culcare, îi spusese: *Sfeclă de zahăr, în seara asta ai fost cea mai drăguță fată din teatru*. Apoi o luase în brațele lui mari şi o făcuse să se simtă în siguranță.

Avea nevoie de asta – avea nevoie de el – acum.

Stătu acolo mult timp, vorbind cu tatăl ei de parcă era chiar lîngă ea.

Săptămîna trecu în zbor.

După ani întregi de tîrît picioarele prin peisajul cenuşiu, de iarnă al alegerilor altora, Elizabeth ieşise în sfîrşit la lumina propriei zile senine, însorite.

În fiecare dimineață se trezea cu o senzație de aşteptare, care o făcea să zîmbească, ba chiar să fredoneze, în timp ce îşi vedea de treburile zilnice. Apoi, la amiază, indiferent de lucrurile presante, lăsa totul şi picta.

La început, încercă să îmbunătățească pictura de la curs. Adăugă nuanțe şi straturi de culoare, în încercarea de a da complexitate imaginii pe care nu o obținuse întru totul.

Din păcate, vechiul proverb era adevărat. Nu poți face sită de mătase din coadă de cîine.

Problema cu portocala era că nu era *a ei*. Lucrul cel mai

bun în artă dezvăluie ceva din sufletul artistului, iar sufletul lui Elizabeth nu se omorîse niciodată după fructe.

Cînd hoinări prin preajmă căutînd altceva de pictat, văzu peste tot posibilități, dar o singură alegere adevărată.

Oceanul.

Își întinse pînza încet, metodic, așa cum fusese învățată cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Începutul veni atît de ușor încît se întrebă dacă nu cumva, în toți acești ani, pictase în somn.

În ziua în care începu să-și transpună pe pînză iubirea pentru ocean, soarele strălucea. Își luă noul șevalet, pînza, vopselele și pensulele și se duse la marginea curții. Acolo, puse pe pămînt o folie de plastic albastră, groasă și așeză pe ea șevaletul.

Oceanul albastru și somnoros se întindea cît vedeai cu ochii. Astăzi, ea îl văzu în încrețituri mici, felii de nuanțe și texturi, în lumini și umbre. Văzu fiecare componentă comprimată în întreg; iar faptul că putea să vadă așa cum văzuse odată o făcu să se simtă iarăși tînără, plină de speranță.

Luă pensula în mîna de acum sigură și se uită la apă. Studie diversele tente de lumină care se întrepătrundeau în nisip și apă, în stîncă și cer, apoi, foarte încet, se uită la paletă și alese culoarea de bază.

Albastru-cobalt.

Culoarea ochilor lui Jack.

Gîndul veni de nicăieri și o surprinse.

Înmuie pensula în culoare și începu.

Zi de zi, se întoarse în același loc, tîrînd șevaletul după ea, punîndu-se pe treabă. În fiecare zi adăuga un nou strat de culoare, unul peste altul, pînă îi fu imposibil să spună că începuse cu albastrul-cobalt. Treptat, simți că puternica ei magie revenea. Pictura – pictura ei – dezvăluia tot ce iubea la acest peisaj, și tot ce tînjise ea să fie.

În seara asta, în sfîrşit, avea să-şi ducă opera la curs. Abia aştepta să i-o arate lui Daniel.

Se străduise din răsputeri să termine o piesă pentru diseară. Asta fusese tema de acasă. O lucrare proprie. Orice lucrare.

La patru, verifică dacă vopseaua se uscase – se uscase –, apoi înfăşură pînza într-o bucată de tifon şi o aşeză cu grijă pe bancheta din spate a maşinii. Făcu un duş, îşi perie părul pînă fu lucios, îşi puse o tunică neagră de jerseu şi pantaloni drepţi pe care îi cumpărase din ultimul catalog Coldwater Creek. Un colier din argint şi turcoaze era singurul ei accesoriu.

Pe total, arăta bine.

Intră în clasă şi o găsi goală. Cînd se uită la ceas, constată că venise cu aproape douăzeci de minute mai devreme.

– Tîmpito! spuse ea cu glas tare. Acum era prinsă în capcană. Dacă pleca, putea să se întîlnească cu cineva de la curs, sau mai rău, cu Daniel, şi atunci trebuia să explice de ce pleca. Dacă rămînea, exista posibilitatea ca Daniel să vină mai devreme în clasă şi să se întrebe de cînd stătea ea acolo lîngă uşă ca o domnişoară de onoare care îşi aştepta rîndul.

– Ai spus ceva?

Şi, brusc, îl văzu acolo, în faţa ei, umplînd cadrul uşii deschise. Zîmbetul nu părea prea mare pentru faţa lui.

– Am... am venit devreme, se bîlbîi ea.

– E o mare calitate la o femeie să vină devreme. Zîmbetul lui se lărgi, dînd la iveală un şir de dinţi albi, egali. Ai ceva să-mi arăţi?

Elizabeth se uită la faţa lui frumoasă şi în minte i se făcu vid.

– Îî?

Tîmpito!

– Te-am întrebat dacă mi-ai adus ceva.

El ştie, îşi dădu ea seama. El ştia că ea tremura şi transpira ca o adolescentă faţă în faţă cu cel mai arătos băiat din şcoală.

Nu era de mirare că el zîmbea. Care tînăr nu s-ar fi amuzat de poftele nebuneşti ale unei femei între două vîrste?

– Pictura, spuse ea repede. Ne-ai spus să pictăm ceva care ne emoţionează. Eu am ales priveliştea de la mine de acasă.

– Să văd.

Ea aşteptă ca el să intre în clasă, dar el rămase în prag, cu braţele încrucişate, zîmbindu-i.

În cele din urmă, se strecură pieziş pe lîngă el, sperînd să nu se atingă cu fundul de şoldul lui. Se duse la tablă unde era un şevalet gol.

Degetele îi tremurau cînd prinse pînza pe şevalet.

Daniel veni lîngă ea, mişcîndu-se atît de încet încît nu-i auzi paşii.

– Ăsta-i Golful Tamarak, spuse el, fără să mai zîmbească. Cu ani în urmă făceam acolo canotaj cu bunicul. E un loc cu valuri grozave lîngă...

– Stîncile negre, da. Cînd îşi dădu seama că ea terminase fraza, îi veni să-şi dea palme. Nu ştiam că aşa se numeşte golful meu. Ar fi trebuit să ştiu, cred, întrucît trăiesc acolo, dar nu-mi petrec timpul uitîndu-mă pe hărţi. Deşi mă interesează hărţile mareelor.

Taci din gură, Birdie!

– Chiar nu ştii ce talentată eşti, nu-i aşa? Glasul lui era moale ca nisipul de pe plajă.

Complimentul o umplu pe dinăuntru, făcînd-o să se simtă de vreo douăzeci de ani.

– Eşti drăguţ că spui asta.

El făcu un pas spre ea, venind atît de aproape încît ea putu să-i vadă cicatricea subţire, în formă de iatagan, de la

tîmplă. Simți dorința bruscă, prostească să întindă mîna și s-o atingă, să-l întrebe unde se rănise.

Gata, s-a terminat cu romanele de dragoste.

– Vino cu mine la o cafea după curs, spuse el.

Ea se dădu înapoi atît de repede încît se lovi cu fundul de o bancă.

– Sînt măritată. Ridică mîna stîngă, mișcîndu-și degetele. Vorbesc serios, *sînt*. Acum sîntem despărțiți, dar asta nu înseamnă divorț. Deși el a rostit cuvîntul „divorț", nu cred că a vorbit serios. Așa că, da, sînt măritată. Încercă să tacă dar nu putu. Tăcerea ar fi fost cumplită, stînjenitoare. Ar.. două fete. Cu norocul meu, sînt de vîrsta ta. Oh, Doamne, s-ar putea să le cunoști. Stephanie este...

Atingerea lui o opri

– Oh, oftă ea.

– E doar o cafea, spuse el.

Ea se simți și mai tîmpită.

– Da. O cafea. O băutură, atîta tot. Nu-ți pasă că sînt măritată.

– Nu pentru cafea.

Obrajii ei erau în flăcări; era convinsă de asta.

– Nu știu ce m-a apucat. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Ne întîlnim după curs. Vreau să discut ceva cu tine.

Ea dădu din cap. Nu încăpea îndoială că el o considera cretină.

– Sigur. O cafea ar fi grozavă.

Jack primise un bilet la premiera celui mai nou film de succes al studiourilor Disney. Se îmbrăcase cu grijă, alegînd un jerseu negru cu guler colant, marca Armani, și o pereche de pantaloni gri. După spusele lui Sally, culorile închise îi scoteau în evidență părul proaspăt vopsit în blond și pielea

bronzată la perfecţie, şi îi făceau ochii să arate „albaştri ca ai lui Paul Newman".

Tocmai voia să-şi ia haina cînd sună telefonul. Răspunse repede.

– Alo?

– Tata?

Jamie. Îi fusese dor toată săptămîna de telefoanele ei.

– Bună, iubito, ce faci?

– Nu m-ai sunat după ultimul meu telefon.

– Ştiu. Şi îmi pare rău. Am fost foarte ocupat în ultimul timp. Am vrut să te sun după concursul de sîmbătă, dar mă ştii. Uit de la mînă pînă la gură.

– Da, tată. Ştiu.

El se uită la ceas. Era 6:37. Maşina de serviciu trebuia să vină dintr-o clipă în alta. *La naiba!*

– Ascultă, scumpo, am... Sună a doua linie. Stai o clipă. Trebuie să te pun în aşteptare. Apăsă butonul şi răspunse. Alo?

– Domnul Shore? A sosit maşina dumneavoastră.

– Mulţumesc, Billy. Cobor imediat, spuse el, revenind la Jamie. A venit maşina, iubito. Trebuie să fug.

– Dar trebuie să vorbesc cu tine.

El se uită în jur după haină. Unde o lăsase?

– Ce este? întrebă el, uitîndu-se sub pat. Nu era acolo. Pentru un apartament mic, rătăcea îngrozitor de multe lucruri în el.

– Ies din echipa de înot.

Ah, uite-o. Îşi luă haina neagră din piele de miel de pe masa din bucătărie. Atunci îl izbi. Se opri.

– Ce faci?

Ea oftă din nou; forma ei de comunicare preferată din ultimul timp.

– Ies din echipa de înot.

El se uită iar la ceas. 6:43. Filmul începea în şaptesprezece minute. Dacă pleca acum, ajungea la timp. Dacă mai întîrzia...

– Treci printr-o perioadă grea, scumpo, dar ştii ce mult îţi place sportul. Cînd jucam eu la...

– Fără altă istorioară cu fotbal, te rog. Şi nu-mi place să înot. Nu mi-a plăcut niciodată.

Era 6:46.

Se aşeză pe marginea patului.

– Exagerezi, ca de obicei. E greu să fii cel mai bun, crede-mă. Eu ştiu. Şi uneori...

– ... antrenamentul îţi smulge maţele. Ştiu, tată. Am mai auzit asta. Dar nu mă asculţi. MĂ LAS DE ÎNOT! La sfîrşitul sezonului ăsta am terminat. Gata, punct, nu mai vreau apă. Am vrut să-ţi spun asta săptămîna trecută, dar nu m-ai sunat. Mîine îi spun antrenorului.

– Să nu faci asta. Nu ştia ce să spună şi nu avea timp să se gîndească acum la asta. Ascultă, scumpo, trebuie să fug. Sincer. Am o treabă importantă în seara asta. Oamenii contează pe mine. Te sun mîine şi discutăm despre asta. Promit.

– Aşa să faci. Ea făcu o pauză. Tată?

– Da.

– Străinii nu sînt singurii oameni care contează pe tine. Cum se face că ei sînt singurii care contează pentru tine? Înainte ca el să apuce să răspundă, ea închise.

Ce dracu' voise să spună ea cu asta?

Apoi îşi aduse aminte ce îi spusese Elizabeth la telefon. *Relaţia ta cu Jamie depinde de tine.*

Amîndouă se purtau de parcă el habar n-avea ce se petrecea în familia lui. Dar asta era caraghios. El ştiuse ce era important – să le ofere fetelor lui toate prilejurile pe care el nu le avusese niciodată. Muncise şaizeci pînă la şaptezeci

de ore pe săptămînă ca să le asigure un trai bun, iar apoi antrenase toate echipele în care intrase Jamie.

Trînti receptorul în furcă şi ieşi din apartament. Cînd ajunse în hol, era nervos. Se aşeză pe bancheta din spate a maşinii şi trînti portiera.

Străinii nu sînt singurii oameni care contează pe tine.

Scoase celularul şi formă numărul fetelor lui.

Răspunse Stephanie.

– Alo?

– Bună, scumpo, Jamie e acolo? Îşi dădu seama o secundă prea tîrziu că fusese cam tranşant. Iartă-mă, puiule. Sora ta tocmai a sunat. A aruncat o remarcă foarte dură. N-am vrut să fiu nepoliticos.

– Înţeleg. Nimeni nu te scoate din minţi ca Jamie.

– Prinţesa e acasă?

– Tocmai a plecat cu iubitul ei.

– Keith?

– Keith a fost odată, tată. Va trebui să suni mai des dacă vrei să ţii pasul cu viaţa amoroasă a lui Jamie.

Şoferul se uită în oglinda retrovizoare.

– Am ajuns, domnule Shore.

– Mulţumesc. Stai puţin, Steph. Semnă foaia de parcurs şi coborî din maşină. În faţa teatrului, se îngrămădea o mulţime de gură-cască şi paparazzi în spatele unui cordon roşu de catifea.

Cînd Jack ieşi din maşină, bliţurile aparatelor de fotografiat fulgerară pe faţa lui. El zîmbi, făcu cu mîna, şi continuă să meargă.

În hol, găsi un colţ liniştit.

– Stephanie?

– Sînt aici, tată. Ce-i cu zgomotul ăla?

– E premiera unui film. E o adevărată mulţime.

– Grozav. Ceva vedete de cinema?

– Trebuie să apară George Clooney şi Danny DeVito.

– Sună nemaipomenit. Distracţie plăcută.

– Vorbim mîine, bine, iubito? Poţi să-mi spui cum merge cu... *genetica... microbiologia... fizica*. Ştia că ea îşi schimbase materiile principale, dar nu ţinea minte care era acum. *La dracu'...* viaţa ta.

– Promiţi?

– Sigur. Şi spune-i lui Jamie că am să vorbesc şi cu ea.

– Bine. Mîine dimineaţă vom fi acasă pînă la unsprezece. E bine?

– Foarte bine. Te iubesc, Steph. Închise telefonul şi îl băgă în buzunar.

În teatru, găsi un loc pe interval.

Sala se umplu repede. În cele din urmă, un tînăr păşi pe scenă; avea o coadă de cal de cel puţin cincisprezece centimetri şi mai subţire ca un creion. Era îmbrăcat cu bluză lălîie, roşie, cu guler colant şi mîneci care îi treceau de vîrfurile degetelor; pantalonii maro erau largi şi încreţiţi. În picioare avea saboţi.

Peste mulţime se aşternu tăcerea.

– Sînt Simon Aronosky. Am regizat filmul pe care îl veţi vedea. *True Love* este povestea tragică, totuşi extrem de înălţătoare, a unei femei în comă. Profunzimea somnului ei este o metaforă pentru viaţa însăşi. Filmul explorează alegerile grele pe care trebuie să le facă un soţ pentru a-şi ţine familia unită. După premieră, vă stau la dispoziţie pentru a răspunde cîtorva întrebări.

Luminile din teatru se stinseră. Pe ecran apăru genericul.

O producţie a Northwest Diversified Entertainment... Un film de Simon Aronosky.

George Clooney.

Thea Cartwright.

Filmul, realizat în alb-negru, începea cu un prim-plan al

figurii Theei. Ea stătea la o masă de bucătărie, întocmind o listă de cumpărături. Era luminată de o singură lumînare. Părul ei blond, lung şi buclat, părea întreţesut de o duzină de nuanţe de cenuşiu şi alb. Însă ochii ei erau cei care reţineau atenţia. Ochi mari, întunecaţi, care păreau să promită lumea.

Doamne, era frumoasă!

Jack încercă să se concentreze asupra filmului, dar niciodată nu-i plăcuseră filmele alb-negru, iar acesta era unul dintre cele lacrimogene care de fapt nu plăceau nimănui, dar scoteau o grămadă de bani.

Zgomotul aplauzelor îl trezi.

Luminile se aprinseră.

Simon reveni pe scenă. Zîmbea şi rîdea.

– Mulţumesc. Am să răspund la orice întrebare aveţi, dar mai întîi daţi-mi voie să v-o prezint pe vedeta noastră. Doamnelor şi domnilor, Thea Cartwright.

Jack se îndreptă.

Thea păşi pe scenă, radioasă. Bliţurile explodară, aparatele de fotografiat ţăcăniră, lumea aplaudă frenetic.

Era îmbrăcată cu un top negru, de-o palmă, şi o pereche de blugi roşii, mulaţi, cu talia joasă. Sandalele ei negre aveau tocuri foarte înalte, cui.

Făcu mulţimii cu mîna, apoi îşi trecu o mînă prin părul blond.

– Salut, New York, cum v-a plăcut filmul meu?

Publicul înnebuni.

– Cine vrea să sărute personajul meu ca să o trezească?

Alte aplauze. În următoarele treizeci de minute, Jack o urmări cum seducea o sală plină. La sfîrşit, îi ciuguleau din palmă. Ochii ei negri şi luminoşi aveau ceva care făcea orice bărbat – inclusiv pe Jack – să creadă că pentru ea este unicul bărbat, că zîmbetul ei însemna ceva.

– Ei bine, spuse ea coborînd glasul pînă la un tors

dezamăgit, sexy, acum trebuie să fug. Mai am în program cîteva lucruri în seara asta. Ciao.

Şi dusă fu.

Regizorul se întoarse pe scenă. Jack nu-şi putu reţine un mîrîit. Părăsi teatrul. La un restaurant din apropiere era programată o petrecere post-premieră. Avea să se ducă, să bea un pahar, apoi să se îndrepte spre casă.

El fu primul care ajunse la restaurant. După ce arătă invitaţia, intră. Mesele erau goale acum; chelneri în smoching stăteau prin preajmă, aşteptînd să înceapă petrecerea.

Jack se duse la bar şi comandă un Dewar's cu gheaţă.

Cineva veni lîngă el.

– Bună, Jack. Văd că ai primit invitaţia mea.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Thea, care îi zîmbea.

– Tu m-ai trecut pe lista invitaţilor?

– Aveam nevoie de *ceva* pe care să-l aştept cu nerăbdare la acest festival al rînjetelor. Ia zi, unde-i dresoarea ta?

– Sally? El rîse. Adună fapte pentru o emisiune viitoare. Voia şi ea să vadă filmul tău. Apropo, a fost... bun.

Ea zîmbi, puţin prea luminos ca să fie adevărat.

– Sper. Rîse uşor şi sorbi din cosmopolitanul ei.

În cealaltă sală începu să cînte o orchestră. O muzică dulce, romantică, pe care nu avea s-o mai audă nimeni cînd năvălea mulţimea.

– Dansează cu mine, spuse ea, lăsînd paharul pe bar.

– Thea... Avea gura atît de uscată încît doar atît reuşi să spună.

Ea se cuibări la pieptul lui, strecurîndu-şi braţele pe după gîtul lui.

Stăteau ochi în ochi. Ea se mişca încet, seducător. El nu se mai putu abţine; braţele lui se încolăciră în jurul ei. Se încruntă, remarcînd cît de subţire era. Piele şi os, chiar.

Era pentru prima dată după mulţi ani cînd ţinea în braţe o

altă femeie, şi asta îi aminti de vechea lui viaţă. Imaginile altor femei i se rostogoliră în minte, amintiri ale unor nopţi lungi şi fierbinţi petrecute în paturi de hotel.

Şi a nopţii cînd pusese capăt acelei vieţi.

Era la Tavern de pe Green cu o femeie pe care acum n-o mai ţinea minte. Altă blondă drăguţă.

Erau afară, dansînd obraz lîngă obraz sub lumina a o sută de lampioane chinezeşti de mătase. Orchestra cînta „My Romance". Asta nu avea să uite.

Jack auzise un sunet, ceva care nu făcea parte din atmosferă. Se întorsese şi dăduse cu ochii de Birdie, care stătea în picioare la marginea ringului de dans, cu poşeta strînsă la piept şi lacrimile şiroind pe obraji.

Înainte ca el să apuce să treacă prin mulţime, ea plecă. Cînd ajunsese acasă în noaptea aia, casa era goală. Ea se dusese cu copiii la un hotel.

Nu era nici un bilet. În schimb, pe patul lor mare, Birdie lăsase un geamantan deschis şi alături de el o fotografie cu familia lor.

Era evident ce voise să spună ea: Alege.

El se uitase o veşnicie la geamantanul deschis.

Apoi îl închisese şi îl pusese deoparte.

Thea se trase înapoi.

– S-a întîmplat ceva?

Fu salvat de o larmă bruscă. Oamenii intrau în restaurant vorbind zgomotos şi rîzînd.

– La naiba. Ea se desprinse de el, îşi netezi părul. Stau la St.Regis, apartamentul prezidenţial. M-am înregistrat sub numele de Scarlett O'Hara. Vino la mine după petrecere.

Lui îi veni să spună da.

Sîntem despărţiţi, pentru Dumnezeu. Şi la insistenţele lui Birdie. Asta îţi dă mînă liberă, Jacko, spuse partea lui rea, partea din el care tăcuse ani de zile.

Însă el știa. Unele limite rămîneau.

– Nu cred, Thea.

– Cum adică, „nu cred"? Vorbea aspru, de parcă i se refuza ceva de mult timp.

– Nu pot.

– Uite-o acolo! strigă cineva și mulțimea se îmbulzi spre ei.

În timp ce Thea se duse să-și salute admiratorii, Jack o șterse de acolo.

Pentru că dacă ar fi rămas, ar fi terminat scotch-ul ăla, și apoi ar mai fi băut unul și încă unul, și mai devreme sau mai tîrziu ar fi uitat motivul pentru care nu voia să se ducă în apartamentul Theei.

22

Cea mai nouă galerie de artă din Echo Beach era la intersecția dintre First și Main. Pe un papirus din fier forjat de deasupra ușii scria: ECLECTICA.

Cu doar cîteva săptămîni în urmă, acest spațiu era ocupat de Flying High Shop, dar noii stăpîni se întrecuseră pe sine în renovarea locului. Fațada era acoperită cu plăci ceramice de un cafeniu deschis; jardiniere cu flori proaspăt plantate împodobeau zona de sub vitrina din față.

Acea vitrină era acum acoperită de la un capăt la altul cu hîrtie neagră. Pe sticlă era lipit un afiș mic pe care scria: NU TRAGEȚI CU OCHIUL. ACUM ARANJĂM VITRINA ȘI *O SĂ VĂ PLACĂ LA NEBUNIE*.

Elizabeth se uită la bucata de hîrtie pe care i-o dăduse Daniel. Ăsta era locul.

Du-te s-o vezi, îi spusese el la cafea; *e nouă în oraş şi i-ar prinde bine puţină încurajare*.

Elizabeth voise să spună nu, dar cînd el se uitase la ea cu acei ochi incredibil de albaştri, dădu automat din cap.

Acum îşi dori să fi fost mai fermă. Majoritatea aşa-ziselor galerii de artă din Echo Beach expuneau fleacuri, şi ea se ferea de ele.

Totuşi, promisiunea era promisiune.

Deschise uşa şi intră. La intrarea ei, un clopoţel sună deasupra capului şi o pasăre ţipă zgomotos.

– Alo?

Nici un răspuns. Se uită în jur.

În stînga ei era o masă plină cu sculpturi uluitoare din lemn. Majoritatea erau femei – nuduri – de la gît pînă la şolduri. Lemnul era incredibil de frumos, de culoarea vinului roşu, vechi, lustruit pînă la perfecţiunea mătăsii.

Pe masa următoare era o expoziţie de fotografii alb-negru. Fiecare era aşezată extravagant pe un suport din catifea neagră, avînd ramă aurie. Fotograful captase cu măiestrie spiritul coastei într-o serie de fotografii izbitor de originale.

Pe peretele din spate erau mai multe tablouri. Suficiente, nu prea multe. Mai era şi un colaj în acuarelă de umbrele deschise. O lucrare abstractă care sugera un spinaker umflat de vînt. Cea mai mare piesă era o pictură în ulei care reprezenta Orca Point.

– Uimitor, spuse încet Elizabeth pentru sine.

– Este, nu-i aşa?

Elizabeth se întoarse.

O femeie ieşi de după o tapiserie atîrnată. Avea cel puţin un metru optzeci, şi era tot atît de lată pe cît de înaltă. Părul şaten îi ajungea pînă la talie. Purta o rochie care cădea pînă la glezne, şi era în picioarele goale; pe degetul mare de la piciorul stîng avea un inel de argint cu un fluture, tot de argint.

Femeia înaintă, zîmbind.

– Eu sînt Large Marge. Rînji. Am primit porecla într-o comună din Bay Area. Niciodată n-am înţeles cum o fată micuţă, sfioasă ca mine s-a potcovit cu o poreclă ca asta, dar asta e. Se încruntă teatral. Potcovit n-a fost un cuvînt bine ales. Îţi interzic să fugi cu el.

– Nici o grijă.

Large Marge rîse cu poftă. Mişcarea îi făcu sînii să salte.

Elizabeth întinse mîna.

– Eu sînt Elizabeth Shore. Daniel Boudreaux m-a rugat să trec pe la tine.

Marge apucă mîna lui Elizabeth şi o scuturâ cu putere.

– Mi-a vorbit despre tine. Mă bucur că ai trecut pe aici. Voiam să discut cu tine despre Stormy Weather Arts Festival.

– E un lucru important pe aici.

– Aşa mi-a spus şi Daniel, deşi mi-e greu să-mi imaginez un eveniment artistic pe vremea asta. Niciodată n-am mai văzut atîta ploaie.

– Noi, localnicii, abia dacă o observăm, iar turiştii o descoperă prea tîrziu. Te ajut cu plăcere să organizezi evenimentul galeriei tale, dacă asta te interesează. Sînt de-a casei.

– Am talent organizatoric. Artiştii sînt foarte puţini. Se pare că cei buni sînt deja luaţi. Danny boy mi-a spus că lucrarea ta merită expusă.

– Da, cum să nu, spuse Elizabeth rîzînd.

Marge spuse încetişor:

– Mi-a spus că eşti speriată.

Zîmbetul lui Elizabeth se stinse. Făcu un pas înapoi.

– Am început să pictez din nou după foarte mulţi ani.

Privirea lui Marge se opri pe verigheta lui Elizabeth.

– Creşterea copiilor, aşa-i?

– Da. Zîmbi, deşi zîmbetul acela era trist, aproape o grimasă.

– Eşti cît de cît bună?

– Am fost.

– Eu iau de bună aprecierea lui Danny. Aş vrea să-ţi expun lucrările la festival.

– Nu.

– De ce nu?

Elizabeth nu ştiu care era răspunsul corect.

– Şi dacă nu sînt bune?

– Atunci n-o să se vîndă. Sau poate o să se vîndă oricum. La naiba, iubito, e vorba de artă. Se poate întîmpla orice. Dacă vrei o garanţie, ia-ţi o slujbă la bancă. Care e rostul unei picturi dacă n-o vede nimeni?

– Am să mă mai gîndesc.

Marge se uită la ceasul de perete.

– Îţi dau trei minute.

– Ei, hai...

Marge făcu un pas spre ea.

– Te cunosc, Elizabeth. La naiba, am fost şi eu ca tine. Am petrecut zece ani încercînd să-mi găsesc locul într-o căsnicie apăsătoare. Dacă nu-mi dai un răspuns acum, n-am să mai aud niciodată de tine.

Observaţia asta îi dădu puteri lui Elizabeth. Nu trebuia să aibă însuşiri de mediu ca să audă în cap vocea lui Meghann: *La naiba, Birdie, să nu îndrăzneşti să eziţi.*

– De cîte piese ai nevoie?

– Cinci. Se poate?

Elizabeth habar n-avea, dar ştia că trebuia să încerce.

– N-or să se vîndă, să ştii.

Marge rînji.

– Ador încrederea la o femeie. O bătu pe spate atît de tare încît Elizabeth se duse împleticit lateral.

– Mai eşti aici? Ar trebui să fii acasă, cu pensula în mînă. Hai, la treabă!

În ultimele cinci zile, Jack fusese în şase oraşe mari, şi fiecare deplasare fusese un succes. Îi intervievase pe Alex Rodriguez, Ken Griffey Jr., Randy Johnson, Shawn Kemp şi Brian Bosworth.

După terminarea interviurilor, petrecuse alte trei zile în camera de montaj, îmbinînd naraţiunea cu muzica într-o emisiune specială de o oră pe care o intitulase *Leii fragili*.

Îi plăcea la nebunie ce făcea.

– Tu şi Sally aţi făcut o treabă pe cinste, spuse Tom Jinaro. Ai avut dreptate s-o angajezi. E grozavă.

– Mulţumesc. Jack venise plin de încredere la această şedinţă. Ştia că emisiunea lui specială era un amestec desăvîrşit de ştiri şi amuzament. Îndrăznise să se expună emoţional în faţa camerei, suficient pentru a umaniza povestea. Recunoscuse ce greu îi fusese să fie uitat de un oraş care îl adorase cîndva. Alex şi Ken fuseseră şi ei sinceri, recunoscînd ce mult îi duruse să fie huiduiţi de foştii lor admiratori. Brian vorbea cu convingere despre cum e să fii uitat.

Tom se aplecă spre el.

– Sînt de mult în branşa asta. Am văzut oameni venind şi plecînd – majoritatea plecînd. Dar tu eşti nemaipomenit. N-am mai văzut niciodată pe cineva urcînd scara mai repede. L-am pus pe Mark să-ţi producă emisiunea specială pentru că el e cel mai bun. Sincer, nu credeam că eşti pregătit pentru genul ăsta de emisiuni, dar el îmi spune că eşti foarte bun.

– Mulţumesc, spuse din nou Jack.

– Aşadar, ce vrei?

– Poftim?

– E o întrebare simplă. Ce vrei? Emisiunea *Fox NFL*

Sunday? Sau propria oră de interviuri? Contract pentru o carte? Ce anume?

– Tu ştii ce făceam eu acum trei luni, Tom? Cerşeam o slujbă la o emisiune de sport regională – şi n-am primit-o. Tu m-ai angajat cînd eram în şanţ, profesional vorbind. Ai riscat cu mine. N-am să uit asta, crede-mă.

Tom zîmbi obosit.

– Ştiu că vrei să ţii minte asta, dar după un timp vei începe să strîngi cu grebla ofertele, şi atunci ai să te gîndeşti la vîrsta ta, iar agentul tău îţi va spune să strîngi finul cît mai e soare. Aşa se joacă meciul. Ce am să-ţi spun eu acum, nu trebuie să iasă din camera asta. Dacă se aude, am să ştiu că de la tine s-a auzit.

– Despre ce e vorba?

– Unul dintre tipii de la *NFL Sunday* pleacă. Unul dintre cei patru grei. Nu pot să-ţi spun care. Dar ne-am gîndit să umpli tu golul în următorul an.

Singura emisiune mai importantă era *Monday Night Football*.

Jack inspiră adînc, savurînd momentul.

– Mulţumesc. Atît putu să spună. Încă puţin şi avea să izbucnească în rîs.

– Nu e sigur. Tom rînji. Dar e aproape sigur. Aşa că dă-mi voie să-ţi dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat. Ai avut o imagine de băiat rău în NFL şi nu mi se pare că te-ai schimbat. Am auzit că locuieşti, practic, la cîrciuma Kel's.

Jack dădu să-l contrazică, dar Tom îl opri rîzînd.

– Păstrează-ţi protestele pentru soţia ta absentă în mod ciudat. Nu-mi pasă ce faci în afara programului atît timp cît nu dăunează ratingului nostru. Dar ştii cum e cînd tabloidele se concentrează asupra ta. Oportunităţile pot dispărea într-o clipă. Stai departe de droguri şi de femei minore.

– Fii fără grijă. Nimic n-o să mă facă să deraiez de data asta. Sînt mai bătrîn şi mai înţelept.

– Mă bucur s-o aud. Acum, la treabă. Vreau ca tu şi Mark să redublaţi muzica. Genericul de deschidere sună ca muzica ce s-a cîntat la înmormîntarea mătuşii mele.

– S-a făcut.

Jack ieşi din birou şi se duse direct la montaj. Cînd termină de făcut retuşurile, *Zeii fragili* merita un premiu.

Deşi era extenuat şi lihnit de foame, se simţea în al nouălea cer. Plecă de la birou şi se duse acasă.

Cînd intră în apartament fu cît pe ce să strige *Birdie, am venit*, dar se opri la timp.

În apartament era linişte ca într-un mormînt. Nici o lumînare nu parfuma aerul, nu se auzea nici o muzică, nici o aromă nu-l trăgea spre bucătărie.

Dezamăgirea îi umbri buna dispoziţie. Nu-şi dăduse seama cît de singuratic era succesul dacă nu aveai cu cine să-l împarţi.

Îşi prepară o băutură, apoi puse un C.D. – un vechi album Queen. „We Are the Champions" se revărsă din boxe.

Sorbind din băutură, se duse la fereastră şi privi afară.

În seara asta priveliştea nu-l ajută. Tot ce văzu era o mulţime de străini. Pentru prima dată, se simţi singur în acest oraş cu milioane de locuitori.

Luă telefonul şi formă numărul lui Birdie, dar închise înainte ca ea să răspundă. Nu ştia ce să-i mai spună. „Te iubesc" nu mai era suficient, dar ce altceva mai era? Tot ce ştia era că victoria din seara asta era găunoasă fără ea.

Îşi termină băutura şi îşi turnă încă una. De-acum, apartamentul începea să se îndulcească; muchiile tari ale pereţilor se estompau.

Se lăsă pe podea şi rămase acolo, rezemat de fotoliu.

Poate că ar fi trebuit să iasă, să bea cîteva pahare la Kel's.

Dar nu avea chef să se miște.

Ce avea el chef era să vorbească cu soția lui. Voia să-i arate înregistrarea, și s-o vadă zîmbindu-i după aceea.

De așa ceva avea el nevoie acum.

Era ciudat cît de mult îți putea lipsi ceva ce ani de zile nici nu observaseși că dispăruse.

Se ridică în picioare. Apartamentul se învîrti o secundă cu el, apoi își reveni.

Era mai beat decît credea. „Ei, și?"

De ce să stea treaz? În clipa de față prefera să fie beat; avea o mulțime de lucruri pe care voia să le uite. Ca de pildă atingerea ei catifelată... sau felul în care scînteiau de mîndrie ochii ei verzi în fața realizărilor lui.

Se duse împleticit în bucătărie și își mai turnă un pahar.

Se auzi soneria de la intrare. Inima îi tresări. *Birdie*, se gîndi el.

Se duse grăbit la ușă și o deschise.

Sally stătea rezemată de tocul ușii, cu o sticlă de Dom Pérignon într-o mînă. Părul i se revărsa pe umeri. Era îmbrăcată cu o rochie drăguță, fără guler, strînsă în talie și care îi ajungea pînă deasupra genunchilor.

– M-am furișat pe lîngă portar. Sper că e în regulă.

– Ăă. Da, sigur.

– Am văzut montajul final, spuse ea zîmbind.

Cuvintele magice.

– Eee bun, nu-i așa?

– Ești un geniu, Jack. Un *zeu*. Practic am plîns cînd Alex Rodriguez vorbea despre plecarea din Seattle.

Cuvintele ei erau o apă prețioasă care îi iriga creierul uscat.

Se dădu înapoi și o lăsă să intre. Se lovi de perete și se dezechilibră.

– Hopaa. Scuze.

Ea îl apucă de braţ pentru a-l susţine, şi închise uşa cu piciorul.

– Cred că n-ai nevoie de şampanie.

– Sînt puţin matol, mărturisi el.

Ea veni mai aproape.

El îi simţi trupul mic şi subţire lipit de al lui şi gemu, dîndu-şi seama dintr-o dată ce singur fusese în ultimele luni.

– Sally... Nu ştia ce să spună, ce să ceară. Tot ce ştia era că i se învîrtea capul şi bărbăţia lui era tare ca piatra.

Prin mintea înceţoşată îi treceau în goană scuze şi motive, cînd ea îl sărută.

Ăsta fu sfîrşitul gîndirii pseudoraţionale.

Cînd buzele ei le atinseră pe ale lui, fu pierdut. Cedă. Luni de zile – ani, de fapt – se ţinuse în frîu, rămînînd fidel jurămintelor făcute lui Elizabeth.

Dar acum ea trăia în Oregon şi îi dăduse limpede de înţeles că nu-l mai voia. Nimic nu-l duruse mai tare decît recunoaşterea acestui lucru.

Sally se uita la el cu ochii întunecaţi de pasiune.

– Ei bine?

Gura lui era uscată.

– Ştii că încă sînt însurat, spuse el, considerînd fraza un triumf personal al autocontrolului.

– Bineînţeles că ştiu. Nu vreau o verighetă de la tine. Zîmbind, îi băgă mîna în pantaloni. În schimb am să iau asta.

Jack nu se putu abţine. Se mişcă în mîna ei. Simţi nasturele de sus de la pantaloni deschizîndu-se, simţi apăsarea caldă a degetelor ei pe carnea lui.

Dădu să vorbească... deşi nu ştia ce putea să-i spună...

– Du-mă în pat, şopti ea.

Patru cuvinţele care fură pierzania lui.

23

Elizabeth încheie ziua pe pilotul automat. În timp ce dezgheța puiul și punea cratița pe foc, se gîndise: *Expoziție. Lucrările mele.*

Rumenise deja puiul și tocase ceapa cînd își dădu seama că gătea pentru vechea ei viață. Era un pui la tavă cu care ar fi hrănit ușor opt persoane.

După ce puse tava în cuptor, se duse în cămară și scoase tabloul cu priveliștea marină. Avea să-l termine pînă mîine dimineață, și să înceapă altceva. Poate o acuarelă. Pe vremuri, îi plăceau mult uleiurile, dar acum era mai bătrînă. Și, mai important, timpul era limitat. Era mai probabil să termine la timp cele cinci lucrări pentru festival dacă nu lucra în ulei.

I se păru că aude o mașină. Apoi o portieră trîntită.

Poate că Meghann își schimbase programul și se îndreptase spre sud pentru un week-end între fete.

Se repezi la ușă și o deschise larg.

În prag stătea Anita, într-o rochie albă și balerini roz. O pălărie roșie cu borul lăsat îi acoperea o mare parte din față. Alături de ea erau un geamantan uriaș și o cutie de carton lungă și îngustă. Un taxi verde se îndepărta.

– Bună, Birdie, spuse ea zîmbind incert, asta e plaja pe care am ales-o.

Elizabeth nu știa cum să reacționeze. În primul rînd, era înfățișarea Anitei – arăta ca desprinsă dintr-un basm al fraților Grimm, nicidecum ca o căutătoare de aur texană, care era stilul ei. Nu mai avea părul oxigenat, ridicat în vîrful capului.

Acum, o simplă coadă albă, împletită, îi atîrna pe un umăr. Avea ceva aproape nepămîntesc, o fragilitate care trăda o mare tristeţe.

Şi – chiar mai deconcertant – era faptul că era *aici*, invadînd singurătatea care o costase atît de scump pe Elizabeth.

– Sper că nu te superi că am apărut. Mama s-ar răsuci în mormînt la o aşa încălcare a etichetei, dar mă uitam prin nişte reviste de călătorie după un loc unde să mă duc, şi am văzut o reclamă cu plajele din Oregon. M-am gîndit că trebuie să fie un semn.

– Arăţi... altfel, spuse cu stîngăcie Elizabeth. Un eufemism la egalitate cu *În Oregon plouă.*

Anita rîse.

– Oh, asta! Toate hainele alea erau pentru Edward. Asta e culoarea naturală a părului meu.

Pentru tata?

Tatăl ei aristocrat, regal voise ca soţia lui să se îmbrace ca Dolly Parton?

Elizabeth nu putea procesa asta. Nu-i venea să se dea la o parte, dar avea de ales?

Să ai grijă de ea, auzi?

– Intră. Elizabeth luă geamantanul (De ce avea Anita nevoie de atîtea haine? Cît avea de gînd să stea???) şi îl trînti peste prag.

Anita păşi în casă şi se uită în jur. Îşi frîngea mîinile.

– Aşadar, asta e faimoasa casă de pe plajă. Tatăl tău a vrut mereu s-o vadă.

– L-am rugat să vină de 4 Iulie.

– Da, răspunse încet Anita.

– Vino să-ţi arăt camera de oaspeţi. E sus. Elizabeth se întoarse şi porni spre scară, tîrînd după ea geamantanul pe rotile. La piciorul scării se opri şi se uită în urmă.

Anita stătea în fața șemineului. Întinse o mînă spre o fotografie înrămată de pe poliță.

O făcuseră de Crăciun; toată familia era adunată în jurul bradului împodobit. Rîdeau cu gura pînă la urechi, în afară de tatăl lui Elizabeth, care era posac și iritat.

Și nu era de mirare. Îi cumpărase lui Elizabeth de Crăciun un aparat de fotografiat. Îi luase douăzeci de minute – și cel puțin tot atîtea încercări – să facă să funcționeze regulatorul automat. Rîsetele lor îl enervaseră.

Era ultima fotografie pe care o avea cu el.

Anita se întoarse. Avea lacrimi în ochi.

– Aș putea avea și eu una?

– Bineînțeles.

Anita se mai uită o secundă la fotografie, apoi se îndreptă spre scară și se opri în fața lui Elizabeth.

– Nu știam unde să mă duc în altă parte, Birdie. Nu mai puteam rămîne acolo încă o noapte.

Elizabeth înțelegea. Tatăl ei îi asigurase multă căldură. Fără el, era o lume rece. Se uită la mama ei vitregă. În mod ciudat, nu o vedea pe femeia cu care se luptase aproape toată viața ei. Această nouă Anita era plăpîndă și fragilă, un suflet rătăcit.

– Nici o problemă, în regulă, Anita. Sîntem rude.

Jack se trezi încet, gemînd. Se simțea de parcă fusese lovit în cap cu o rangă. Se rostogoli în pat; brațul său aruncat căzu pe noptieră, trimițînd veioza pe podea. Deschise un ochi. Ceasul arăta 8:07.

Trebuie să fi fost o întrerupere de curent noaptea trecută. Nu dormea niciodată mai mult de ora cinci.

Apoi observă ceva pe podea. Roșu. Mic.

Era un ambalaj de prezervativ, rupt în două.

Sări ca ars. Mișcarea îi înteți durerea de cap.

Oh, la dracu'! Se uită în stînga.

Patul era gol.

Ghemuindu-se în faţă, închise ochii şi stătu aşa un moment lung; apoi dădu încet pătura la o parte şi coborî din pat. Se duse cu paşi împleticiţi în baie, şi acolo văzu pe oglindă, scris cu ruj, „biletul" de la Sally.

O partidă de sex grozavă.
Sally.

A-ul din numele ei avea deasupra o aură mică.

Capul îi zvîcnea de durere.

Asta nu s-ar fi întîmplat niciodată dacă Birdie s-ar fi mutat la New York. Dacă nu l-ar fi părăsit.

Mesajul de pe oglindă se holba la el.

O partidă de sex grozavă.

Fusese al naibii de bună; asta era adevărat. Nu nemaipomenită, dar al naibii de bună. Îl întinerise, făcîndu-l să se simtă iarăşi tînăr.

Dorit.

În el existase întotdeauna o slăbiciune, acea nevoie disperată de a fi dorit. La dezintoxicare, un psihiatru îi spusese că această nevoie era o urmare a faptului că avusese părinţi alcoolici care muriseră prea tineri. El nu ştia dacă era aşa, şi nici nu-i păsa cine ştie ce. Ceea ce ştia, însă, era că această nevoie disperată era să-l distrugă o dată.

Şi putea să-l distrugă iar.

Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat. Stai departe de droguri şi femei minore. Oportunităţile pot dispărea într-o clipă.

Dacă se afla că făcuse sex cu asistenta lui...

În minte îi veniră cuvintele HĂRŢUIRE SEXUALĂ. Dacă Sally se hotăra s-o facă, putea să-l distrugă.

Şi se mai şi dăduse drept Domnul Moralitate!

– Iisuse Hristoase! şopti el, holbîndu-se la oglindă. N-o să se repete. A fost o treabă de o singură dată. O greşeală.

Elizabeth nu trebuia să ştie. Niciodată.

Făcu un duş, se bărbieri, se îmbrăcă şi plecă la serviciu. Deja se simţea mai bine. Făcuse o greşeală – una uriaşă, desigur –, dar avea să rămînă singura.

Se aşeză la birou şi începu imediat să se uite peste însemnările pe care le făcuse ieri după-amiază. Lucra la un reportaj despre o tabără de călărie din Poulsbo, Washington, numită Blue Heron Farms, unde copiii handicapaţi învăţau să călărească.

Uşa se deschise brusc.

Sally stătea în prag, îmbrăcată într-un costum negru şi o bluză de mătase verde-smarald. Zîmbetul ei era deprimant de vesel.

Reuşea să-l facă să se simtă bătrîn şi tînăr în acelaşi timp.

Ea închise uşa după ea.

– Îmi pare rău că am plecat cît încă dormeai. Trebuia să fiu devreme la treabă, spuse ea.

– Nu pomeni de asta. Simţi că i se face rău de la stomac. Era nervos, ruşinat şi excitat, toate în acelaşi timp. *Serios*, se gîndi el, *nu pomeni de asta.*

Zîmbind, ea îşi prinse mîinile la spate şi veni spre el. Zgomotul făcut de tocurile ei înalte era îngrozitor de puternic. Singurul lucru mai puternic era bubuitul inimii lui.

O treabă de o singură dată, îşi reaminti el.

– Referitor la noaptea trecută...

Ea îşi puse mîinile pe biroul lui şi se aplecă. Din acest unghi, el îi vedea marginea de dantelă bej a sutienului. Sub ea, se umflau sînii albi şi fermi.

– N-ai să ghiceşti cine a sunat azi-dimineaţă, spuse ea.

– Cine?

– Agentul tău de publicitate. M-a rugat să-ţi înaintez o ofertă de la revista *People*.

– *People?* El se ridică de pe scaun. Ce vor?

– Vor să te bage în numărul cu „Cei mai frumoşi cincizeci de bărbaţi".

– Glumeşti?

– Ăsta e momentul marilor realizări, Jack. Eşti din nou vedetă.

El nu vru s-o facă, dar se pomeni luînd-o în braţe.

– Ia-mă cu tine la şedinţa foto, spuse ea, plimbîndu-şi un deget pe buzele lui. O să fie la Peninsula.

El se uită la faţa ei în formă de inimă şi simţi un val de dorinţă puternică. Dumnezeu să-l ajute, deja o voia din nou.

Elizabeth se foi toată noaptea, neputînd să doarmă. Nu-şi dăduse seama cît se obişnuise cu intimitatea pînă apăruse Anita.

În zori, se îmbrăcă şi traversă holul în vîrful picioarelor, apoi întredeschise uşa camerei de oaspeţi. Anita dormea încă. Scrise repede un bilet „Sînt pe plajă", apoi ieşi.

Strîngînd la piept geanta de pînză cu ustensile, coborî treptele spre plajă. Mii de pescăruşi se roteau în zbor deasupra stîncilor îndepărtate, ţipînd zgomotos.

Îşi lăsă geanta lîngă stînca ei şi începu să meargă, din ce în ce mai repede, pînă cînd mersul deveni alergare. Valurile îi dădeau energie, o făceau să se simtă puternică şi liberă.

Preţ de cîteva minute minunate uită de Anita şi de geamantanul ei suficient de mare pentru o şedere de două luni.

În cele din urmă se întoarse la locul ei. Gîfîind, se aşează pe stînca ei plată, îşi adună genunchii la piept şi se uită în largul oceanului albastru, nesfîrşit. Pe cer pluteau cîţiva nori argintii, diafani.

Mişcarea îi făcuse bine. După mulţi ani în care îşi ignorase corpul, înţelesese în sfîrşit ce conta cu adevărat. Ce dacă îmbrăcămintea ei era cu vreo trei numere mai mare? Ea nu voia decît să poată alerga pe plajă, să urce scările şi să meargă cu bicicleta. Măsura hainelor nu conta; sănătatea, da.

Nu părea mare lucru, dar pentru o femeie care timp de

aproape treizeci de ani numărase caloriile şi purtase centură de slăbit, asta însemna libertate.

– Birdie, iubito? Tu eşti?

Elizabeth se întoarse. Anita era la cîţiva metri, îmbrăcată cu o fustă lungă, înflorată şi un pulover împletit.

Elizabeth îi făcu loc cu reţinere pe stînca plată.

– Vino aici. E loc destul.

Anita se aşeză lîngă Elizabeth.

– Pfiii! Scările alea m-au omorît. Nu e de mirare că ai slăbit.

– Am slăbit?

– Cel puţin cinci kilograme, iubito. Îţi atîrnă hainele pe tine. Dădu din cap dezaprobator:

– Dar oricum, puloverele alea lălîi pe care le porţi ar atîrna şi pe Mama Cass.

Iar începea bine cunoscutele replici şi comentarii care le îndepărtaseră ani de zile, *zîmbeşte şi mergi mai departe*, îşi spuse ea, *altfel vizita o să se prelungească*. Cred că cel mai indicat este să faci mişcare.

Eu una fac yoga.

Elizabeth nu ştiuse asta. De fapt, nu ştia mare lucru despre viaţa Anitei în afară de Edward. Se agăţă de ultimele ei cuvinte, ca să înfiripe o conversaţie.

– Şi ce altceva mai faci? Acasă, vreau să spun.

– Treburi obişnuite, cred. Fac parte dintr-un club de carte care se întîlneşte o dată pe lună. Luna trecută am citit *The Hours*. Joc bridge cu fetele în fiecare dimineaţă de joi. Marţea lucrez ca voluntară la adăpostul de femei. Firesţe că tatăl tău mi-a ocupat majoritatea timpului. Se opri şi rămase tăcută mult timp. Apoi, încetişor, spuse: Nu-l visez. Mă culc în fiecare noapte cu dorinţa de a-l visa, dar el nu vine.

Elizabeth cunoştea sentimentul.

– Eu am aşteptat toată viaţa s-o visez pe mama. Nu s-a întîmplat niciodată.

– E ca şi cum l-aş pierde a doua oară, spuse Anita. După altă pauză lungă, adăugă: Mereu am ştiut că am să trăiesc mai mult decît el. Credeam că sînt pregătită pentru asta. Ce proastă am fost! Nu poţi fi pregătit pentru pierderea omului iubit.

Elizabeth ştia că nu avea ce să spună. Durerea era ca oceanul din faţa lor; valurile se rostogoleau continuu spre tine, şi uneori erau destul de înalte ca să te tragă la fund. De regulă, trebuia să-ţi rezolvi durerea singur, pe întuneric, cînd îţi era cel mai frică. Dar poate că Anita venise în Echo Beach pentru că întunericul era *prea* tăcut. Poate că simţea nevoia să vorbească despre soţul ei.

– Cum v-aţi cunoscut tu şi tata?

Anita îi zîmbi cu recunoştinţă.

– Eu lucram la salonul de frumuseţe. Doamne, încă mai ţin minte prima dată cînd l-am văzut! Semăna cu un erou din filme, cu părul lui negru şi ochii întunecaţi. Pe vremea aceea avea mustaţă. M-am întors spre prietena mea, Mabel, şi i-am spus: „Oh, dragă, ia uită-te la ăsta". Oftă. Cred că m-am îndrăgostit de el pe loc. Sigur, el abia dacă m-a băgat în seamă.

Elizabeth se încruntă. Tatăl ei îşi răsese acea mustaţă în anul de după moartea mamei ei. De atunci, nu mai avusese mustaţă niciodată.

– Cînd a fost asta? întrebă ea.

Anita nu se uită la ea.

– Nu contează.

– Tu ai cunoscut-o pe mama, spuse brusc Elizabeth, îndreptîndu-se.

Anita dădu să vorbească – să nege, Elizabeth era convinsă. Dar cînd ochii li se întîlniră, Anita oftă din greu şi umerii îi căzură.

– Nu chiar. Deşi în ziua aia era cu el. Mabel o tundea.

– Ai vorbit cu ea?

– Eu? Nuu. Eu tocmai terminasem şcoala de cosmetică. Nimeni nu mă prea băga în seamă.

– Vorbeşte-mi despre ea.

– Nu ştiu multe, zău. Am auzit istorioare, firește. Cea de a doua soție aude întotdeauna povești despre prima. Din cît se spune, mama ta era cea mai frumoasă femeie din Springdale.

– Am auzit asta zeci de ani. Spune-mi ceva real. De ce nu voia tata să vorbească despre ea? Te rog, Anita.

– Înainte să te naști tu, mama ta a fugit de acasă.

– L-a părăsit pe tata?

– În toiul nopții, din cîte am auzit. I-a luat ceva timp s-o găsească. Atunci ajunsese deja în Carolina de Nord, dar el i-a dat de urmă şi a adus-o acasă. După aceea, spune lumea, n-a mai fost aceeaşi. Era tristă şi tăcută. Jenny Pilger a văzut-o într-o zi izbucnind în lacrimi la Piggly Wiggly.

– Depresie. Elizabeth nu-şi imaginase niciodată aşa ceva.

– Te-a iubit. Bătrîna Anna Deaver spunea că Marguerite nu te pierdea niciodată din ochi. Ba chiar dormea cu tine majoritatea nopților. Nu lăsa pe nimeni să aibă grijă de tine. Însă se zvonea că nu s-a mai lecuit niciodată de acea tristeţe. N-a mai zîmbit. Asta am auzit cel mai mult. Că îşi lăsase zîmbetul în Carolina de Nord, şi n-a mai putut găsi unul pentru tine.

– L-am rugat mereu să-mi povestească despre ea. Singurul lucru pe care mi-l spunea era „Păstrează-ți amintirile aproape, sfeclă de zahăr". Dar eu nu aveam amintiri. Oricum, nu destule.

– Probabil nu avea ce să-ți povestească. Uneori nefericirea poate să se instaleze asupra unui lucru şi să-l îngroape pînă nu mai rămîne nimic din el.

Nu mai rămîne nimic. Doar nefericirea.

Elizabeth ştia cum era.

– Asta s-a întîmplat între Jack şi mine.

– Uneori e uşor să uiți de ce te-ai îndrăgostit de cineva... Ştii că l-am părăsit o dată.

– Nu, n-am ştiut. Oricum, nu atunci.

– Cum era să ştii, cînd trăiai atît de departe şi, pe deasupra, aveai viaţa ta? Edward nu era genul de bărbat care să-i spună copilului său că mariajul lui se ducea de rîpă.

– Puteai să-mi spui tu.

– Iubito, tu abia dacă îmi transmiteai salutări cînd sunai.

– Unde te-ai dus?

– Nu contează. Nici chiar atunci n-a contat. Departe, atît. Oftă, şi Elizabeth se întrebă dacă acea amintire durea mai mult decît faptul că el murise.

– Poate n-ar trebui să vorbim despre asta.

Anita rămase tăcută o clipă.

– Mă copleşea uneori. Era atît de flămînd de toate, iar eu eram tînără cînd ne-am căsătorit. Nu ştiam ce vreau. Aşa că am trăit viaţa lui. Mult timp, asta a fost în regulă.

Elizabeth cunoştea sentimentul. Jack şi tatăl ei semănau în privinţa asta. Amîndoi erau ca soarele – totul se învîrtea în jurul lor. La început, asta era în regulă, dar pe măsură ce îmbătrîneai, lucrurile se schimbau. Începeai să vezi drumurile pe care nu le urmaseşi, şi te întrebai: *Ce-ar fi dacă...?*

Anita îşi privi verigheta.

– Am vrut să am un copil.

Elizabeth îşi aminti de noaptea aceea cînd, stînd de vorbă în grădină, o întrebase naiv pe Anita de ce nu avusese copii.

– O, draga mea, nu este momentul să-ţi răspund la o astfel de întrebare, nu pot discuta aşa ceva cu tine.

– Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea.

– Exact. este un subiect foarte dureros pentru mine. Nu e un lucru despre care să pălăvrăgesc la miezul nopţii, la două zile după moartea soţului meu.

Trebuie să fi fost sfîşietor pentru Anita să audă acea întrebare.

– Ştiam că într-o zi am să fiu singură. Mă gîndeam că un copil m-ar fi ajutat. Aşa că, după ce m-am împăcat cu Edward, am încercat. Am avut trei pierderi de sarcină. Toţi băieţi. Fiecare a luat o bucată tot mai mare din mine, pînă cînd... Se cutremură. Trei au fost de ajuns, cred. M-am gîndit că Dumnezeu ştia ce făcea.

Elizabeth se simţi înmuindu-se faţă de Anita, întrezărind

o femeie pe care niciodată nu şi-o imaginase. Era un sentiment ciudat care semăna cu venirea acasă.

– Şi eu am avortat o dată, spuse ea încet. N-am spus nimănui în afară de Jack. Mi-a zdrobit inima. Atinse glezna mamei ei vitrege, strîngînd-o uşor. Era prima dată cînd făcea aşa ceva.

Anita scoase un icnet slab, apoi se întoarse spre ea.

– Am ceva pentru tine. L-am adus tocmai din Tennessee. Şi n-a fost uşor.

Nimic din toate astea n-a fost uşor, se gîndi Elizabeth, dar nu o spuse. Îşi ajută mama vitregă să se ridice, şi urcară împreună treptele de lemn, alunecoase.

Cînd ajunseră pe verandă, Elizabeth observă cutia mare de carton rezemată de casă.

– Mă întrebam ce e în asta.

Anita dădu fuga în casă şi se întoarse cu un cuţit.

– Deschide-o.

Elizabeth luă cuţitul şi despică cutia în lungul muchiei.

– Ar trebui s-o pui jos, o sfătui Anita.

Elizabeth lăsă cutia pe podeaua verandei, apoi îngenunche şi o deschise.

Înăuntru văzu stîlpi lucioşi, verzi... frînghie albă, cu noduri.

– E hamacul tatei.

– Obişnuiaţi să staţi cuibăriţi în el ore în şir, legănîndu-vă înainte şi înapoi. Ţin minte că vă auzeam chicotele din bucătărie, în timp ce pregăteam cina.

Dintr-o dată, tatăl ei fu acolo, lîngă ea. *Hei, sfeclă de zahăr, îi dai bătrînului tău tată o limonadă dulce, de acolo?*

– Ne uitam împreună la licurici, şopti Elizabeth. Zburau în jurul nostru cînd eram în hamacul ăsta.

– Ar fi vrut să fie al tău, spuse Anita. Ar fi perfect acolo, lîngă scări, ca să poţi dormi în el în zilele cu soare, să asculţi oceanul de jos... şi să-ţi aminteşti ce mult te-a iubit.

Elizabeth se uită în sfîrşit la Anita. Ochii o usturau. Nu putea spune nimic, nici măcar mulţumesc.

Anita zîmbi.

– Cu plăcere.

Martie năvăli în New York cu o furtună arctică. În toiul unei nopți atît de reci încît pînă și Time Square era pustiu, începu să ningă. La început, doar cîte un fulg ici și colo, dar spre dimineață, ningea atît de des și de abundent încît Jack abia dacă mai vedea clădirile de peste drum.

Stătea la fereastră, bînd o cafea cu lapte. Jos, pe stradă, mașinile erau puține. Autobuzele înaintau încet, patinînd la semafoare. Firmele de neon semănau cu niște pete de lumină încețoșate pe cerul de plumb, ca o colecție de timbre dintr-o eră uitată. Norii ca de bumbac atîrnau jos pe cer, retezînd în două zgîrie-norii.

Tocmai se pregătea să intre la duș, cînd sună telefonul.

– Bună ziua, domnule Shore. Sînt agentul de asigurări, și avem nevoie de autorizare pentru a vă distribui activele, întrucît ați dispărut de pe fața pămîntului.

Jack nu se putu abține să nu rîdă.

– *Mea culpa*, spuse el. Întotdeauna era mai bine să intre în jocul lui Jamie.

– Nici o *mea culpa*. Bănuiesc că ai fost atît de ocupat să faci bani frumoși încît n-ai mai avut timp să mă suni privitor la echipa de înot.

– Am vorbit nu mai departe de acum două zile. Știam că n-ai să faci nimic imediat.

– Alo, tată, cred că trebuie să renunți la păr oxigenat. Conversația asta a fost acum mai mult de-o săptămînă.

El se încruntă.

– O săptămînă? Nici vorbă.

– Oh, ba da.

– Doamne, iartă-mă, iubito. Am vrut să te sun, dar aici a fost o nebunie. Revista *People*...

– Da, bine. Întotdeauna alții sînt de vină.

El își notă în gînd să fie mai atent la calendar.

– Muncesc cincisprezece ore pe zi.

– Trebuie că de asta erai plecat cînd te-am sunat noaptea trecută... pe la două. Munceai.

Slavă Domnului că nu vorbea cu ea față în față. Se simți roșind.

– Aseară am luat un somnifer. În ultimul timp am probleme cu somnul... știi tu, fără mama ta... Asta era chiar adevărat.

Și fals, bineînțeles.

– Nu știam că ți-e dor de ea. N-ai pomenit de ea niciodată.

– Sigur că... mi-e dor de ea. O să fie aici din zi în zi.

– Spui asta de prea mult timp. Eu și Stephie am făcut un plan. Ești invitat să participi la planul nostru. El se relaxă imediat. Așa era Jamie – avea un plan, și îl hărțuia verbal pînă se asigura de participarea lui.

– Și ce trebuie să fac de data asta, să vă trimit la vară în Europa? Sau poate în Aruba, să faceți scufundări în vacanța de primăvară?

– Eu și Stephanie ajungem vineri dimineața pe Kennedy. Tu trebuie să ne aștepți la aeroport; apoi plecăm cu toții în Oregon, să petrecem week-end-ul.

– Poftim?

– E ziua mamei. N-ai uitat, nu-i așa?

La dracu'!

– Nu, nu. Bineînțeles că nu. Aveam de gînd să mă duc să-mi petrec week-end-ul cu ea, dar cu munca asta...

– Nici să nu termini fraza. Pe legea mea, tată, vii cu noi! Vorbesc serios. Lucrezi în televiziune, nu faci operații pe cord. N-o să moară nimeni dacă îți iei vineri liber.

Ce încurcătură!

– Ai dreptate, spuse el cam fără convingere.

– Poţi să ne aştepţi la aeroport, da? Cumpărăm noi biletele şi le trecem pe cardul tău.

– Sigur. De ce nu?

– Şi, tată, asta-i o surpriză. Să nu-i spui, bine?

Jack închise ochii şi oftă.

– Oh, o să fie o surpriză, asta-i sigur.

24

Cu o noapte în urmă, Elizabeth şi Anita stătură de vorbă pînă tîrziu. Nu se mai aventurară pe teritoriul intim. Vorbiră pur şi simplu, ca două femei care se cunoşteau de-o viaţă, şi totuşi niciodată nu se cunoscuseră cu adevărat. Spre mirarea lor, descoperiră că aveau multe în comun.

Dimineaţă, după micul dejun, se plimbară pe plajă. Era o zi frumoasă de primăvară, cu mult soare.

Mai tîrziu, cînd Anita îşi făcea somnul de după-amiază, Elizabeth se duse în oraş la cumpărături. Era tîrziu cînd se întoarse acasă.

În largul mării, luminile roz şi apoi violet ale serii începeau să coloreze cerul.

Anita era pe verandă şi se uita la ocean. Purta o rochie albă cu flori şi un pulover frumos, de culoarea coralilor. Părul ei era împletit într-o coadă care îi atîrna pe spate.

Lumina era uluitoare. Perfectă. Se cernea peste casă ca untul topit, făcînd ca ochiul să nu mai sesizeze toate muchiile şi colţurile. Faţa Anitei era plină de lumină şi umbră: ochii trişti, gura zîmbitoare, fruntea încreţită. Rochia ei părea ţesută din perle zdrobite.

Elizabeth simţi o străfulgerare de inspiraţie.

– Pot să te pictez?

Anita își apăsă pieptul cu mîna sa albă, plină de vine.

– Vrei să-mi faci tabloul?

– Nu promit că o să iasă ceva grozav. Abia am început să pictez din nou. Dar dacă n-ai nimic împotrivă...

– Aș putea să stau pe bușteanul ăla de lîngă stîncă.

Elizabeth se întoarse. La marginea proprietății, era un buștean perfect. În soarele ce apunea, strălucea argintiu. Dincolo de el, se întindea pînă la orizont oceanul auriu. Era exact locul pe care l-ar fi ales ea, deși probabil că i-ar fi trebuit o oră să se hotărască. Iar Anita îl alesese în cinci secunde.

Se uită la Anita.

– Ești pictoriță?

Anita rîse.

– Nu, dar am citit cartea aia, *Girl With a Pearl Earring*. Cea de care vorbește toată lumea.

– Stai aici. Mă întorc imediat. Elizabeth alergă în casă, condimentă un pui și îl băgă la cuptor împreună cu cîțiva cartofi și morcovi, depozită alimentele cumpărate și își luă ustensilele de pictat. Totul îi luă mai puțin de un sfert de oră.

Afară, instală șevaletul și pregăti totul, apoi se uită în jur după Anita.

Marna ei vitregă stătea în picioare lîngă buștean în loc să șadă pe el. Era cu spatele la Elizabeth.

Cerul în amurg era magie pură. Nuanțe de roz, purpuriu, auriu și portocaliu se întindeau în straturi deasupra oceanului argintiu scînteietor.

Anita părea să se estompeze sub ochii lui Elizabeth, de parcă nuanțele de pe cer își trăgeau forța din ea. Devenea din ce în ce mai ștearsă, iar părul și rochia ei arătau aproape opalescente.

– Nu te mișca!

Elizabeth lăsă instinctul să pună stăpînire pe ea. Niciodată

nu se mişcase cu aşa o viteză. Amestecînd culorile, mînuind pensula cu repeziciune, încercă cu disperare să prindă frumuseţea stranie a scenei din faţa ei.

Pictă cu furie, cu disperare, fără vorbe pînă cînd ultimele fărîme de lumină se prelinseră în linia apei de la marginea lumii şi dispărură.

Era aproape întuneric cînd spuse:

– Asta e, Anita. Gata pentru seara asta. Trebuie să fii moartă de foame. Eu sînt. Să mergem în casă.

Anita se uită curioasă la şevalet.

– Pot să-l văd?

– Nu. Elizabeth îşi auzi nota aspră din glas şi îi păru rău pe loc. Iartă-mă. Am vrut să spun nu încă. Te superi?

Anita îşi flutură mîna în aer.

– Firește că nu, iubito.

Elizabeth duse pictura în casă, şi o puse în cămară, la uscat.

– Mai e pînă o să fie gata cina, îi spuse ea Anitei. Du-te sus şi fă o baie fierbinte.

– Mi-ai citit gîndurile, draga mea.

Elizabeth puse masa şi făcu salata, apoi o strigă pe Anita. Cum nu primi nici un răspuns, se duse şi o găsi pe mama ei vitregă stînd pe marginea patului, ţinînd în mîini o pernă mică, cu dantelă pe margini. Stătea cu capul plecat.

– Anita?

Anita ridică privirea. Era palidă la faţă. În lumina slabă, pometii ei formau scobituri în obraji. Avea lacrimi în ochi.

Elizabeth se aşeză pe marginea patului.

– Te simţi bine?

– Cred că da.

Elizabeth nu ştia ce să spună. Anita îşi trecu mîna pe pernă.

– Tatăl tău a încercat întotdeauna să mă facă să mă apuc

de brodat, dar n-am fost în stare. E un lucru atît de feminin!

Elizabeth se uită la pernă. Era una din puţinele amintiri pe care le avea de la mama sa. Deseori încercase să şi-o închipuie pe mama ei stînd într-un balansoar şi brodînd, dar nu reuşise mai mult de imaginea alb-negru a unei femei tinere care se uita în aparatul de fotografiat.

– Mama ta a făcut perna asta, spuse Anita. Îmi dau seama după cusătura îngrijită. Atunci, în salonul de frumuseţe, a brodat tot timpul cît a tuns-o Mabel.

– Am încercat să mi-o imaginez cîteodată.

Anita lăsă perna pe pat şi se ridică. Punîndu-şi mîinile subţiri pe umerii lui Elizabeth, o conduse la oglinda care atîrna deasupra birouaşului.

– Cînd am văzut-o prima dată pe mama ta, mi-am zis că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Ea şi Edward arătau ca două vedete de film. Tu semeni cu ea extraordinar – ca două picături de apă.

Elizabeth căutase de multe ori, în copilărie, fotografii ale mamei ei, dar găsise numai cîteva. Ani de zile căutase unde nu trebuia, şi nimeni nu-i spusese. Ca s-o vadă pe mama ei, n-ar fi trebuit decît să se uite în oglindă.

– Mulţumesc, Anita, spuse ea cu glas tremurat.

– Cu plăcere, iubito.

Jack abia dacă dormi în noaptea aceea.

Mahmur şi cu ochii împăienjeniţi, se duse la baie şi dădu drumul la duş.

Din nefericire, apa fierbinte nu-l spălă de regrete. Iarăşi se culcase cu Sally noaptea trecută.

Îşi dorea să creadă că asta nu avea să conteze; el şi Birdie erau despărţiţi, în definitiv. Dar ştia el ce ştia. Despărţirea asta nu era o autorizaţie de călcat strîmb. Despărţirea asta era un hiat, o perioadă de odihnă pe drumul unei căsnicii

lungi. Dacă el ar fi descoperit că Birdie îi era necredincioasă, l-ar fi omorît pe tipul ăla.

Ea îl iertase o dată, asta fusese demult, cînd ei erau alţi oameni. Pe atunci, ea accepta de bună voie să se sacrifice pentru familie. Deşi el o făcuse să sufere, ea fusese dispusă să creadă din nou în el. În ei.

Dar zilele alea erau de mult apuse. Noua Birdie era pentru el o femeie imprevizibilă.

Putea să afle de greşeala lui şi să demareze acţiunea de divorţ.

Sau putea să nu-i mai pese. Putea să se fi îndepărtat atît de mult de el încît fidelitatea nu mai conta.

Şterse de aburi oglinda din baie şi se uită în ea. După o noapte de chef, ridurile de la ochi erau mai accentuate, iar pielea avea o nuanţă gri, bolnăvicioasă. Îi fu uşor să se imagineze bătrîn, gîrbovit de vreme şi alegeri proaste, umblînd cu paşi mărunţei, sprijinit în baston.

Întotdeauna crezuse că Birdie avea să fie lîngă el în anii aceia de amurg, continuînd să îl iubească şi cînd nu mai avea nimic de oferit decît o mînă tremurătoare şi inima lui. Niciodată nu-i trecuse prin minte că nu aveau să fie mereu împreună.

Acum, brusc, i se făcu frică. Dacă stricase totul?

Sună telefonul tocmai cînd voia să se bărbierească. Gol, se duse în dormitor să răspundă.

– Alo?

– Alo, tată. Jamie oftă dezgustător. Ţi-am spus eu că el e încă acasă. A uitat de noi.

La dracu'. Azi era ziua cînd trebuia să plece în Oregon.

– Tocmai ieşeam pe uşă.

Jalnic, Jack. Jalnic.

– Deseori, oamenii pleacă la aeroport *înainte* să aterizeze avionul, spuse Jamie.

– Aşa aveam de gînd.

– Avea de gînd, spuse Jamie, vorbind evident cu sora ei. Cît îţi ia să ajungi aici? Poate ar trebui să luăm o cameră şi să aşteptăm pînă îţi convine ţie să ne iei.

Se uită la ceas. Era opt patruzeci şi cinci.

– O oră, maxim. Nu ştiu cum e traficul. Avionul nostru pleacă la...

– Unsprezece patruzeci şi nouă.

– Corect. Ne întîlnim la intrare la zece.

Jamie oftă.

– Vom fi acolo, tată.

– Îmi pare rău, spuse el. Zău.

– Ştim. Te aşteptăm.

Jack închise, luă două aspirine şi fugi să se îmbrace.

Şi dacă Birdie îşi dădea seama că îi fusese necredincios doar uitîndu-se la el?

În zece minute era într-un taxi, îndreptîndu-se spre Kennedy. Asta îi dădea timp berechet să se gîndească la ce să spună în afară de *Îmi pare rău.*

Poate că Stephanie avea să se mulţumească cu atît şi să spună zîmbind *E în regulă, tată*, dar nu şi Jamie. Ea avea să îl fulgere din ochi şi să-l ignore cît avea ea chef.

Îi simţi încă o dată lipsa lui Birdie. Ea fusese întotdeauna liantul care ţinuse familia unită. Ea îl călăuzise, cu blîndeţe sau fără blîndeţe, spre o relaţie uşoară cu fetele lui. Fără ea, era pe cont propriu, şi nu ştia cum să se descurce.

– Poţi să renunţi să mai fii tare, să ştii, spuse Anita în timp ce luau prînzul în bucătărie. Pe masa alăturată erau cîteva cadouri.

– Ce vrei să spui?

– Un „La mulţi ani" de la mama ta vitregă şi un mic cadou nu sînt mare lucru. Recunoaşte, ţi-e dor de familia ta. Azi te-ai uitat la telefon de cincizeci de ori.

– Mi-e bine. Şi spuneai că ai să mă înveţi diseară să joc cribbage. Abia aştept.

Anita trase cu ochiul la Elizabeth.

– Ce făceai în mod normal de ziua ta?

– Păi să vedem. De obicei îmi luam liber de la toate acţiunile de voluntariat şi dormeam pînă tîrziu. Cînd mă trezeam, casa era goală. Jack şi fetele îmi lăsau întotdeauna pe masă mesaje cu „La mulţi ani". O dată au legat baloane de spătarele scaunelor. Inima lui Elizabeth se strînse uşor. Uitase asta... În seara aceea Jack îmi pregătea mereu cina. Făcea un singur fel – ostropel de pui. Avea nevoie de două ore şi de două pahare ca să-l facă, şi nu puteai vorbi cu el în timp ce gătea. Înjura tot timpul. După cină, îmi făcea un masaj, după care făceam dragoste. Oh, şi puteam să-mi sărut şi să-mi îmbrăţişez fetele cît voiam – nu aveau voie să protesteze.

– Sună minunat.

– A fost.

– Eşti bună la asta, să ştii.

– La ce?

– La negat. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că totul este nemaipomenit pentru tine.

– Eu am ales. Am vrut să fiu singură. Glasul lui Elizabeth se înmuie; sentimentele rănite se revărsau peste bariera pe care o ridicase. Dintr-o dată, se îneca în durere. Se îngropase în negare pentru că ştia ce tare avea să doară o zi de naştere fără familia ei. Nimeni nu o sunase astăzi. Zîmbi forţat. Acum mă duc să pictez. Trebuie să mai termin patru lucrări înainte de festival.

Anita se ridică de la masă şi îşi scoase şorţul.

– Te deranjează dacă vin cu tine? Aş putea să tricotez în timp ce pictezi.

– Sigur că poţi să vii. Mă duc să mă schimb şi să-mi iau ustensilele.

La etaj, se schimbă într-o pereche de blugi largi şi o cămaşă de denim. În sertar, găsi o curea veche de piele cu o cataramă mare de argint. O trecu prin găicile de la blugi, apoi coborî la parter.

Anita îi zîmbi.

– Arăţi ca o cîntăreaţă country de la mine de acasă.

– Tata mi-a cumpărat cureaua asta în Opryland, mai ţii minte? N-am putut s-o port ani de zile. Zîmbind la această amintire, Elizabeth îşi adună ustensilele. După zece minute, ea şi Anita coborau scările.

– Nu-mi vine să cred că zilnic cari atîta bagaj pe scările astea vechi şi oribile. Mă tot gîndesc că am să-mi sucesc glezna şi am să aterizez în nisip.

Elizabeth rîse. Se simţea iarăşi bine. Fetele aveau să sune diseară. Mai mult ca sigur.

Anita ridică de jos punga de tricotat pe care o aruncase din capul scării. Întinzînd pătura pe nisip, se aşeză şi începu să tricoteze.

Elizabeth îşi instală şevaletul, prinse hîrtia la locul ei şi se uită în jur după o temă. Era uşor să găseşti subiecte de pictat, dar greu să te decizi asupra unuia anume.

Ea se hotărî să aleagă oceanul. Era clar o zi de acuarele. Fără uleiuri sau vopsele acrilice. Dacă voia să termine patru picturi la timp pentru festival, lucrul cu uleiuri era exclus.

Bucuroasă de această decizie, se puse pe treabă.

Nu era atît de uşor pe cît ţinea minte. Începu şi se opri de trei ori, incapabilă să găsească acea consistenţă de care avea nevoie la acuarele. Totul era atît de afurisit de ud; culorile se tot amestecau una în alta.

– La naiba! Smulse de pe şevalet ultima încercare şi o aruncă jos.

– Niciodată nu e uşor să începi ceva, spuse Anita, fără să ridice privirea. Cred că asta îi deosebeşte pe visători de cei care fac într-adevăr ceva.

Elizabeth oftă, dîndu-şi seama abia acum că iarăşi respira rău.

– Pe vremuri ştiam cum să fac asta.

– În liceu, eu vorbeam spaniola.

Elizabeth înţelese poanta. În viaţă, talentele veneau şi plecau. Dacă voiai să regăseşti unul, uneori trebuia să sapi adînc. Se duse pînă la apă şi rămase acolo, uitîndu-se în larg. Lăsă culorile să o seducă, să i se dezvăluie singure, la timpul lor.

Nu era bine că încerca să-şi impună voinţa pe hîrtie. Ce trebuia să facă acum era *să simtă*. Să fie ca un copil care se minunează de atîta frumuseţe.

Oftînd, se întoarse la şevalet. Prinse altă hîrtie şi aşteptă.

Aerul mării îi mîngîia obrajii, umplîndu-i nările de mirosurile varecului ce se usca şi ale nisipului încins. Foşnetul constant al valurilor deveni muzică. Se legănă în ritmul ei. De data asta, cînd luă pensula şi o înmuie în vopsea, simţi vechea magie.

Următoarele cîteva ore lucră cu furie, pe nerăsuflate. În cele din urmă, se dădu înapoi şi se uită cu ochi critic la munca ei.

Într-o paletă de albastru deschis, trandafiriu şi violet, prinsese linia povîrnită a coastei şi curba sclipitoare a nisipului. Piscul îndepărtat al Dagger Rock abia se deslușea, o umbră întunecată în mijlocul unui cer ceţos alb-albastru. Dar ceva nu era bine...

– Vai, Birdie, e frumos.

Elizabeth tresări puternic. Era atît de absorbită de pictura ei încît nu o auzise pe Anita venind lîngă ea.

– Se pare că n-am prins bine copacii.

– Ratezi unghiul. Vezi cum se apleacă spre spate? De parcă vîntul i-a împins o mie de ani şi ei au cedat.

Au cedat.

În faţa marii presiuni, renunţaseră să mai crească drepţi. Cam cum făcuse Elizabeth în căsnicia ei. Înmuie pensula în vopsea şi se întoarse la lucru.

Parcă trecuseră doar cîteva minute cînd Anita spuse:

– Oh, Doamne, e trecut de două! Trebuie să ne întoarcem în casă. Repede! Îşi îndesă lucrul în sacoşă şi porni spre scări.

Elizabeth se uită în urma ei. Anita urca scările pufăind.

Îşi strînse lucrurile, apucă pictura cu două degete, şi porni după Anita. Era aproape în vîrful scării cînd simţi miros de fum.

– Anita? Simţi că miroase a fum?

Şi se mai auzeau şi nişte glasuri, de parcă un radio era dat la maxim.

Ajunsă în vîrful scării, Elizabeth se opri şi se uită în jur.

Pe ferestrele deschise ale casei ieşeau baloane care se legănau în briza uşoară. Uşa din faţă se deschise brusc. Marge, Anita şi Meghann – *Meghann!* – năvăliră pe verandă, cîntînd „Mulţi ani trăiască".

Elizabeth fu cît pe ce să scape lucrurile. Nimeni nu-i mai pregătise o petrecere-surpriză.

Meghann alergă spre ea cu braţele întinse. O îmbrăţişă cu căldură, şoptind:

– Doar nu credeai că am uitat, nu-i aşa?

Apoi, toate trei erau acolo, rîzînd şi vorbind deodată.

Elizabeth nu mai ţinea minte de cînd nu se mai simţise atît de bine. Ea fusese cea care întotdeauna organiza petrecerile aniversare ale celorlalţi, pregătea mîncarea şi cumpăra cadouri. Chiar şi de ziua ei întocmea liste detaliate de daruri şi îşi făcea propriul tort.

O văzu pe Anita stînd lîngă un grătar roşu, nou.

Marge îi luă din mînă acuarela încă umedă.

– Oh, Birdie, e nemaipomenită! E pentru mine?

Complimentul o încălzi.

– Bineînțeles.

După ce Marge se îndepărtă, veni Meghann.

– Anita a plănuit toate astea, să știi. Ba chiar mi-a trimis un bilet de avion. Zîmbi. De parcă eu nu-mi puteam permite. Deveni serioasă. Nu m-aș fi așteptat din partea ei. Știi tu, după toate poveștile alea cu Anita - huna.

Elizabeth simți o strîngere de inimă. Ea inventase acea poreclă la ora de istorie din clasa a opta. În ultimele cîteva zile, porecla o obsedase, o făcuse să-i fie rușine.

– Anita nu e cine credeam eu că e, spuse Elizabeth. Mă întorc imediat.

Traversă curtea.

Anita își pusese o vestă tricotată, violet peste rochia de șifon. Își prinsese părul într-un conci gros, alb. Era aplecată, scoțînd stridiile dintr-o găleată și punîndu-le pe grătar. La apropierea lui Elizabeth, se îndepărtă.

– Surpriză!

– Asta e numai opera ta, spuse Elizabeth.

– O nimica toată. Anita zîmbi. Meghann și Marge sînt genul de prietene care lasă totul cînd e vorba de o petrecere. În plus, mereu am vrut să-ți organizez o petrecere-surpriză.

Elizabeth știa ce mult o făcuse să sufere pe mama ei vitregă de-a lungul anilor și totuși Anita îi organizase această petrecere. Era ceea ce și Elizabeth ar fi făcut pentru fetele sale.

– Mulțumesc, spuse ea, știind că nu era destul.

Anita îi dădu cu blîndețe părul de pe ochi.

– Cu plăcere, Birdie.

Elizabeth o luă de mînă.

– Vreau s-o luăm de la început.

Ochii Anitei se rotunjiră.

– Oh, vai...

Meghann veni lîngă ele. Într-o mînă ținea o carafă de plastic.

– Doamnelor, pot să vă tentez cu o margarita? Nu te teme, Anita, pot să te fac virgină.

Anita rîse cu lacrimi, apoi îşi şterse ochii.

– N-ai cum să mă faci iar virgină, iubito, dar o margarita beau în mod sigur.

După aceea, petrecerea se dezlănţui. Muzica bubuia în boxele instalate pe verandă de Marge.

Elizabeth şi Meghann scoaseră în curte masa de bucătărie. În cîteva minute o acoperiră cu mîncare – stridii la grătar, scoici înăbuşite în unt, vin şi condimente, somon stropit cu lămîie, un castron de salată de paste şi o pîine de casă cu usturoi.

Elizabeth nu mai ţinea minte de cînd nu se mai distrase aşa. Dansau, vorbeau şi rîdeau. Parcă avea iar douăzeci de ani.

Era la masă şi aranja tacîmurile cînd auzi o maşină.

Jack coti în Stormwatch Lane.

– Drumul ăsta tot îngrozitor e. Îşi auzi încordarea din glas şi îşi dori să fi fost mai relaxat. Nu era destul că se apropiau de Birdie. *Nuuu.* Fetele aleseseră să-l trateze azi cu o tăcere aproape permanentă. În avion, Jamie abia dacă vorbise cu el.

Fetele vorbeau mult, de fapt, dar între ele. Remarcele lui plăpînde şi evident banale cădeau într-o fîntînă pustie.

Erau supărate pe el că uitase să le aştepte la aeroport. Asta înţelegea. Ce îl deranja era senzaţia sîcîitoare că era mai mult de atît. Că ăsta era un lucru... normal, şi el nu-şi dăduse seama pînă acum de adevărul relaţiei lor.

Ori de cîte ori familia fusese laolaltă – la masă, de sărbători, în vacanţe – Birdie fusese acolo, însăilînd într-un tot conversaţiile lor disparate.

Hei, Jack, i-ai spus lui Jamie de...

Jamie, tata ştie de...

Lui Jack îi păsase întotdeauna de imaginea generală a vieţii fetelor lui. Voise să ştie în ce credeau şi ce voiau să fie cînd vor fi mari şi ce fel de femei deveneau. Dar nu-l preocupaseră cu adevărat amănuntele vieţii lor de zi cu zi. Ăsta fusese teritoriul lui Elizabeth. Însă acele amănunte alimentau conversaţia.

Acum, fără Elizabeth, între el şi fete se crease o distanţă. Nu ţinea minte destule lucruri despre viaţa lor obişnuită pentru a asigura o comunicare adevărată, şi se temea să spună ceva nepotrivit care ar fi putut trăda acest lucru. Aşa că se limita la subiecte sigure.

– Avem noroc. E o zi frumoasă.

– Absolut, spuse Jamie de pe bancheta din spate. Nu-mi vine să cred că nu plouă.

Priveliştea îţi tăia răsuflarea. În cei doi ani în care trăise aici, Jack nu văzuse decît ploaie şi cer mohorît. Îşi dorise mereu să găsească un mod de a pleca de aici, însă acum descoperea grandoarea şi minunăţia coastei.

Nu era de mirare că Elizabeth adora să trăiască aici. Locul era de o sălbăticie spectaculoasă. Cum de nu observase înainte această frumuseţe?

Luă ultima curbă şi încetini. În lungul aleii erau parcate cîteva maşini. Cînd coborî din maşină, auzi muzica. Era un cîntec disco vechi – poate Gloria Gaynor.

– Ar fi bine să ne luăm bagajele şi să urcăm.

– Vorbeşti de parcă am fi la poalele muntelui Rainier, tată.

Era Jamie, firește. Abia dacă o băgă în seamă. Inima îi bătea ca o tobă, gata să-i sară din piept.

Ar fi trebuit s-o sune. S-o pregătească.

Fetele puteau să fie o surpriză, însă ar fi trebuit s-o avertizeze că venea şi el.

Fetele fugiră înainte. Porni şi el în urma lor, dar nu cu atîta viteză.

Cînd ajunseră în curte, le observară mai întîi pe femei. Stăteau în jurul mesei. El, însă, nici nu înregistră bine că Anita şi Meghann erau aici, cînd Elizabeth se întoarse.

Fetele alergară spre ea, ţipînd.

Jack nu putu să se mişte. Ştiu dintr-o dată cum era să te întorci de la război şi să vezi faţa femeii care fusese prima ta dragoste. Durea ca dracu' să o privească, să fie aici, pe margine, uitîndu-se la o viaţă care fusese cîndva a lui. Gîndul la ce făcuse noaptea trecută cu Sally îl îmbolnăvea fizic.

Elizabeth era mai blondă, observă el, şi mai slabă. Pe obraz avea o dungă de vopsea galbenă, şi acest amănunt micuţ îl duse cu gîndul la prima lor întîlnire.

– Vino încoace, tată! strigă Stephanie, făcîndu-i cu mîna.

Elizabeth ridică privirea şi dădu cu ochii de el. Jack înaintă spre ea, apoi o îmbrăţişă cu stîngăcie.

– La mulţi ani, Birdie.

– Bună, Jack, spuse ea. Mă bucur să te văd.

Felul în care ea îi rosti numele avea o dulceaţă care îl tulbură. Cînd ea dădu să se retragă, lui îi fu greu să-i dea drumul din braţe.

Petrecerea se prelungi pînă noaptea. Cînd se înseră, Marge scoase o pungă de hîrtie plină cu artificii şi coborîră cu toţii pe plajă să le aprindă.

Elizabeth rămase deoparte, urmărindu-şi fetele şi prietenele la lumina multicoloră a focurilor de artificii.

Jack stătea retras; aşa stătuse toată ziua. Oh, încercase să fie prietenos, dar păstrase distanţa. Elizabeth tocmai dădea să meargă la el, cînd Stephanie veni lîngă ea.

– Aprinde şi tu cîteva artificii. Doar e ziua ta.

Elizabeth rîse.

– Sinceră să fiu, n-am făcut asta niciodată, scumpo.

Stephanie o trase după ea, apoi se aplecă şi cotrobăi prin pungă. Scoase o chestie mică, dungată, în formă de rachetă.

– Înfige-o în nisip şi aprinde-o; apoi dă-te la o parte.

Elizabeth aprinse fitilul, apoi se dădu în spate atît de repede încît se împiedică de o bucată de lemn adusă de valuri şi căzu. Artificiile zburară spre cer şi explodară într-o ploaie de scîntei albe.

Era frumos, aşa cum probabil erau toate lucrurile periculoase.

În cîteva minute, părăsiră plaja. Una cîte una, femeile se urcară în maşini şi plecară, inclusiv Anita şi Meghann, care se hotărîseră să-şi petreacă noaptea la Inn Between în Echo Beach.

Elizabeth rămase în curtea întunecată doar cu familia ei.

– Sînt sfîrşită, spuse Stephanie. Sîntem pe ora Coastei de Est, nu uitaţi. O luă pe Elizabeth pe după umeri, şi intrară toţi patru în casă.

Ea le conduse pe fete în camera de oaspeţi. Aceasta mirosea a Anita, a pudră de talc şi săculeţe cu levănţică.

Jamie se trînti pe pat. Stephanie se întinse lîngă ea.

– Petrecerea a însemnat enorm pentru mine, spuse Elizabeth. Mulţumesc.

– Ne-a fost dor de tine, spuse Jamie simplu, aruncîndu-şi pantofii din picioare. Îşi scoase blugii şi se urcă în pat.

Stephanie ieşi. Cînd se întoarse, era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din flanelă şi avea faţa roz şi lucioasă. O sărută în trecere pe Elizabeth, apoi se sui în pat lîngă sora ei.

Elizabeth nu era încă pregătită să plece, să dea ochii cu Jack.

– Vreau să-mi povesteşti despre noul tău iubit, Jamie.

– Asta e, spuse Stephanie, chicotind. Dacă o să înceapă să turuie despre omul cu jazz-ul şi „oh, ce ochi

nemaipomeniţi", am să adorm. Noapte bună, mamă. Se rostogoli pe o parte.

Elizabeth se aşeză pe podea şi se rezemă de perete.

– Povesteşte-mi, spuse ea.

Jamie dădu la o parte plapuma, şi se lăsă pe podea, lîngă ea.

– De unde ai ştiut că tata era alesul?

Elizabeth îşi dădu capul pe spate şi se uită în tavan, unde un ventilator, rareori folosit, aduna praful.

– Primul sărut a contribuit în mare măsură la încheierea tîrgului. Îşi aminti acum cum era să fii dus de val, să-ţi pierzi controlul. Ar fi renunţat la tot, pe atunci, ca să fie cu el.

Şi, în multe privinţe, chiar renunţase.

– Cînd tatăl tău m-a sărutat prima dată, am plîns.

– De ce?

– Cred că asta faci cînd cazi şi nu ai cum să aterizezi în siguranţă. Iubirea e un teritoriu periculos.

Jamie puse o mînă pe umărul lui Elizabeth.

– Cred că m-am îndrăgostit de Michael. Asta mă sperie.

– Atunci, te maturizezi, puştoaico.

– Bănuiesc că mi-e teamă din cauza bunicului. Niciodată n-am ştiut că între viaţă şi moarte e un pas atît de mic.

Elizabeth o cuprinse cu un braţ şi o trase mai aproape. Mult timp nu spuse nimic, mîngîind-o pe păr cum făcea cîndva.

– Bunicul tău n-ar fi vrut să-ţi fie frică. Lui nu i-a fost niciodată.

– Asta îmi spun şi eu tot timpul. Însă am un gol în suflet.

– Ştiu, iubito. O să-ţi mai treacă. Crede-mă. O să-ţi fie mereu dor de el, dar după un timp dorul nu o să mai fie o rană vie.

– El voia să particip la Olimpiadă. Asta mi-a spus de Crăciun. Iar eu nu pot să le învinq nici măcar pe fetele de la UVa.

– Lui nu-i păsa de Olimpiadă. Nu-i păsa decît de tine. Voia să fii fericită. I s-ar fi frînt inima dacă s-ar fi gîndit că te laşi de înot din cauza lui.

Jamie se uită la ea.

– Pot să-ţi spun un secret?

– Sigur.

– De fapt, nu vreau să mă las de înot. Voiam doar atenţia tatei. Nu că am primit-o.

– Acum e puţin aiurit. Ai răbdare cu el. E mare lucru să-ţi împlineşti un vis.

– Ştiu. Doar că aş vrea să fie mai simplu, cred.

– Viaţa nu e întotdeauna simplă, Jamie. Cui îi pasă dacă descoperi că n-ai să înoţi niciodată cei trei sute de metri la fel de repede ca Hannah Tournilae? Important e să ştii că ai încercat.

– Deci ai să fii mîndră de mine şi dacă n-am să cîştig niciodată o întrecere?

– Acum vînezi complimente.

– Şi dacă pic examenul?

– Eşti pe cale să-l pici?

Jamie rînji.

– De fapt, nu. M-a ajutat Michael să evit pericolul. Am vrut doar să verific parametrii bunăvoinţei tale cînd eşti siropoasă.

– Eşti o fată bună, Jamie. Acum, la culcare!

Jamie o sărută pe obraz, apoi se sui în pat şi se cuibări lîngă sora ei.

– Noapte bună, mamă. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

Elizabeth se ridică şi stinse lumina, apoi coborî la parter.

Jack făcuse focul. Era evident că nu se simţea deloc la largul lui.

Ea se aşeză pe canapea, aproape dar nu lîngă el.

O vreme, nu vorbi nici unul. Apoi, ea spuse:

– Înainte nu conteneam să vă amintesc de ziua mea.

– Știm. El rîse și păru să se destindă, de parcă se temuse de ce avea să spună ea.

– Mereu credeam că o să uitați, și îmi era groază de cum aveam să mă simt dacă se întîmpla asta. De ce făceam asta, Jack? De ce credeam că eram atît de neimportantă?

El se întoarse cu fața la ea. În ochii lui era o tristețe pe care ea nu o văzuse de prea multe ori.

– Pentru că aș fi uitat. Nu în fiecare an, nici măcar în majoritatea anilor, dar la un moment dat s-ar fi întîmplat. Nu pentru că nu-mi păsa, ci pentru că n-a trebuit niciodată să mă gîndesc la mine. Ai făcut-o mereu tu. Tu erai coloana mea vertebrală; mă țineai în picioare. Oftă. Iar eu te-am considerat ca pe ceva de la sine înțeles.

Elizabeth știa că acum cîteva luni el n-ar fi gîndit asta, darămite s-o spună.

– Cred că în ultimul timp amîndoi am învățat cîte ceva despre noi înșine.

– Nu sînt tatăl care credeam că sînt. Păru mirat de această recunoaștere, de parcă nu intenționase să-i dea glas. Fără tine, eu și fetele nu avem despre ce să vorbim. Ele mă consideră un tîmpit.

Asta era o latură nouă la Jack, vulnerabilă. Ea îl schimba, oarecum, modificînd balanța puterii dintre ei. Acum parcă erau doi prieteni care vorbeau despre copiii lor.

– Au nouăsprezece și douăzeci de ani, Jack; ele cred că toți cei care își amintesc de Kennedy ar trebui să fie la azil. Pe vremuri așa o tratam și eu pe Anita.

– Jamie își dă ochii peste cap și în fața ta?

– Firește. De obicei înainte să spună: „Hei, mamă, vrei să cobori cu picioarele pe pămînt?". Iar Stephanie îmi aruncă privirea aia de căprioară rănită și stă mută pînă iese ca ea.

– Tu cum rezolvi asta?

– Într-o zi bună, le ignor. Într-o zi proastă, mă simt jignită. Din fericire, există mai multe zile bune decît proaste. Îi văzu încruntătura şi întrebă: Ce e, Jack?

Trecură mai multe minute înainte ca el să răspundă.

– Va trebui să le spunem, nu-i aşa?

Ei îi veni să-l mîngîie, dar ceva o reţinu. Frica, poate. Dacă îl atingea acum, cînd îşi simţea inima mărită şi sensibilă, s-ar fi putut ca povestea să reînceapă, iar ea nu era pregătită pentru asta. Călătoria ei nu se sfîrşise încă.

– Da.

– Or să dea vina pe mine, să ştii.

– Am să le spun că a fost alegerea mea.

– Nu va conta.

– Au crescut, Jack. Vor înţelege. Şi n-o să pomenim de divorţ, ci doar de despărţire.

El zîmbi amar.

– Putem să le spunem orice vrem, dar nu sînt proaste. Am să le pierd.

Brusc, şi ei i se făcu frică.

– Poate n-ar trebui să le spunem. Poate n-or să observe că s-a schimbat ceva între noi.

El îi zîmbi cu tristeţe.

– Birdie, visătoarea mea.

Ea nu ştia prea bine de ce, dar felul în care el spuse asta o făcu să-i vină a plînge.

– Noi n-am luat o decizie cu privire la viitor, Jack. Ne-am luat doar o pauză. Atîta tot. Încă mai avem o şansă.

El o mîngîie pe faţă cu blîndeţe.

– Vreau să cred asta, Birdie.

– Şi eu.

25

Era pe la sfîrşitul după-amiezei de sîmbătă cînd izbucni scandalul.

Jamie stătea turceşte pe podea, lîngă şemineu. Bărbia ei mică şi ascuţită împungea aerul cu expresia de buldog care, ştia Jack, însemna bucluc.

– În regulă, tipilor, daţi-i drumul.

Stephanie, în balansoarul din colţul camerei, păli vizibil.

– Vrei să întreb altfel? spuse Jamie cu glasul ridicat. Eu şi Steph nu sîntem cretine. Ştim că între voi se petrece ceva.

– Pe mine să nu mă bagi în treaba asta, spuse Stephanie.

Elizabeth, care stătea pe canapea, îşi vîrî picioarele sub ea. Nu răspunse.

Evident, lăsa totul în seama lui Jack. Ăsta fusese întotdeauna şablonul lor. Elizabeth hotăra ce puteau şi ce nu puteau fetele să facă, iar Jack era tipul rău care aplica legea.

– Deci? întrebă Jamie din nou.

Fetele se uitară la Jack. Ele ştiau să toate veştile proaste veneau de la tata.

El îşi privi fetele iubite. Expresia încordată, gata de luptă a feţei lui Jamie era alterată de ochii deja trişti. Iar Stephanie nu-şi ridica privirea de la mîinile adunate în poală.

Gîndul de a le spune, de a rosti cu glas tare cuvintele otrăvitoare îl făcea să-i fie rău de la stomac. Ele aveau să îşi amintească întotdeauna că glasul lui fusese cel care le destrămase familia.

Nu putea s-o facă.

Era atît de îngheţat de spaimă încît nici nu observă cînd Elizabeth se ridică şi, înconjurînd canapeaua, veni în spatele lui.

– Ştiu că voi, fetelor, simţiţi că ceva nu e normal în relaţia dintre mine şi tatăl vostru, spuse ea. Glasul ei era surprinzător de calm.

Lui nu-i venea să creadă că ea avea s-o facă. *Birdie*. Femeia care fugea de conflicte şi nu putea să ia o decizie nici să-şi salveze viaţa... femeia care s-ar fi aşezat în faţa trenului pentru a salva viaţa fetelor ei.

– Ăsta e un eufemism, spuse cu încăpăţînare Jamie. Ştim că tata a dormit azi-noapte pe canapea.

– Oamenii care se iubesc se mai ceartă, Jamie, spuse Stephanie, ridicînd privirea. Asta e tot, nu-i aşa?

Mîna lui Elizabeth se strînse pe umărul lui Jack. Lui îi trecu prin cap să-şi pună mîna pe a ei, dar era paralizat de ceea ce se petrecea. Abia putea să respire.

– E puţin mai mult decît o ceartă, spuse Elizabeth. Adevărul e că tatăl vostru şi cu mine ne-am despărţit.

Stephanie rămase cu gura căscată. Culoarea îi dispăru din obraji.

– Oh, Doamne!

– Ştiam că e greu de auzit asta, spuse repede Elizabeth. Şi va trebui să lucrăm împreună pentru a depăşi situaţia, dar vom reuşi. Întotdeauna vom fi o familie, indiferent ce se va întîmpla.

– Oh, asta-i nemaipomenit! Vom fi *întotdeauna* o familie. Ce tîmpenie! Jamie sări în picioare. Respira greu, şi Jack vedea că era aproape să plîngă. Este exact ca atunci cînd un tip îţi cere să fiţi doar prieteni. Asta înseamnă că el are deja altă iubită.

Strînsoarea lui Elizabeth deveni dureroasă.

– Iubito, lasă-ne să explicăm.

– Nici vorbă. Îmi ajunge ce am auzit.

– Ascultă-ne, te rog. Tatăl vostru şi cu mine eram foarte tineri cînd ne-am căsătorit, spuse Elizabeth.

Stephanie ridică repede capul.

– Ăsta e motivul vostru? Că v-aţi căsătorit prea tineri? Eu credeam... vreau să spun că voi întotdeauna... Oh, la dracu'! Izbucni în lacrimi.

Asta îi sfîşie inima lui Jack. Nimic nu-l duruse atît de tare. Nimic. Niciodată.

– Iubito... Nu ştia ce să spună. Se uită neajutorat la Birdie. Ea se uită la el; gura ei tremura. Şi atunci faţa ei frumoasă se schimonosi.

Jack nu gîndi. Se aplecă într-o parte şi o trase în braţele lui.

– Vom depăşi asta, şopti el pe obrazul ei ud.

Niciodată nu o iubise mai mult ca acum. Ea fusese mai tare decît el în treaba asta, şi acum el simţea preţul acelei tării. Se sfîşia ca o cîrpă veche în braţele lui.

El se uită la fiicele lui şi ştiu că niciodată nu avea să uite acest moment.

Ăsta era preţul pentru fiecare alegere proastă pe care o făcuse. Şi dintre toate alegerile proaste, nici una nu era mai rea decît că n-o iubise pe Birdie destul ca să lupte pentru căsnicia lor.

– E greu pentru noi toţi, spuse el. Cuvintele ieşeau cu hopuri; era ca un orb care îşi croia drum pe pipăite printr-un coridor întortocheat. Dar noi vă iubim. Se uită la Birdie, şi îşi dădu toată silinţa să nu plîngă. Şi ne iubim. Deocamdată, asta e tot ce ştim. Voi fie ne ajutaţi să trecem prin asta, fie ne întoarceţi spatele. Sînteţi mari acum. Nu vă mai putem controla. Glasul aproape i se frînse. Însă acum avem nevoie de voi. Poate mai mult ca niciodată. Trebuie să fim o familie.

Asta lăsă fără vînt pînzele lui Jamie. Supărarea se scurse din ea; căzu mototol în genunchi, şoptind ceva ce Jack nu auzi.

Elizabeth se lăsă pe podea lîngă ea.

– Fetele mele, şopti ea.

Jamie şi Stephanie se repeziră la ea. Se agăţară una de alta, plîngînd.

Jack se uita cu jind la ele. Îi venea să li se alăture, să facă parte şi el din acel cerc interior, dar nu se putea mişca. Ele fuseseră întotdeauna un trio în primul rînd, şi abia apoi o familie.

Jamie fu prima care ridică privirea spre el. Jamie, prinţesa lui războinică, a cărei faţă era acum răvăşită de durere.

– Tati, atît spuse ea, întinzînd mîna.

Nu-i mai spusese aşa de ani de zile.

Elizabeth întinse mîna prin spatele ei, căutînd mîna lui Jack. Cînd o găsi, o strînse tare.

El se lăsă în genunchi şi le luă pe toate în braţe.

Elizabeth se simţea de parcă tocmai făcuse două ture cu tiribomba. Stătea în leagănul de pe verandă, alunecînd înainte şi înapoi. Luna plină arginta valurile oceanului.

Ultimele patru ore fuseseră cele mai rele din viaţa ei.

Stătuseră toţi împreună, plîngînd şi rîzînd, alternativ. Jamie oscilase între furie şi disperare; Stephanie tăcuse cu încăpăţînare, refuzînd să accepte că părinţii ei ar putea să nu mai fie împreună.

Acum, în sfîrşit, fetele se duseseră la culcare.

Auzi uşa de plasă deschizîndu-se şi închizîndu-se.

Jack ieşi pe terasă. Cu un oftat, se trînti în leagăn, lîngă ea. Lanţurile gemură sub greutatea lui.

Elizabeth se înfăşură mai bine în pătura de lînă.

– Trebuia să le fi minţit.

– Nu ştiu cum ai avut curajul să le spui, răspunse el. Cînd au început să plîngă... la dracu', a fost îngrozitor.

– E vina mea, spuse ea. Eu am refuzat să merg la New York. Eu am scris scrisoarea aia. Eu trebuia să fiu cea care să le spună.

– Amîndoi ştim care e situaţia, Birdie. E un lucru pe care l-am făcut împreună.

Acele cîteva cuvinte însemnau foarte mult pentru ea. El lua pe umeri o parte din vinovăţia ei.

– Tot te mai iubesc, spuse ea, dîndu-şi seama dintr-o dată că era adevărat. Că fusese întotdeauna adevărat. Se întoarse spre el. Pînă în seara asta, uitasem.

El o privi drept.

– Ani de zile te-am întrebat ce nu merge. Nu mi-ai răspuns niciodată cu adevărat, nu-i aşa?

– Tu nu ştii cum e să dispari, Jack. Cum ai putea să ştii? Tu ai fost mereu foarte încrezător, foarte sigur pe tine.

– Glumeşti, Birdie? Am trecut de la vedeta supremă din NFL la nimeni. Nimeni.

– Asta e altceva. Eu vorbesc despre cine eşti tu în interior. Nu despre slujba ta.

– N-ai înţeles niciodată. Pentru un bărbat, ce faci aia eşti. Cînd am pierdut fotbalul, m-am pierdut pe mine.

– Nu mi-ai spus niciodată asta.

– Cum aş fi putut? Îmi era ruşine, şi ştiam cum fusese pentru tine să fii nevastă de jucător.

El avea dreptate. Ea ajunsese să urască fotbalul; cu cît îi mergea lui mai bine în sport, cu atît se îndepărta de familie.

Aşa că nu-i fusese alături cînd avusese nevoie de ea.

– Îmi pare rău, Jack.

– Să nu spui aşa ceva. Am irosit prea mulţi ani cu asta.

– Nu i-am irosit, spuse ea încetişor. Ne-am sprijinit unul pe altul timp de douăzeci şi patru de ani. Am clădit o casă şi un cămin care a fost un loc sigur şi fericit. Am făcut două fete frumoase şi iubitoare. Reuşi să schiţeze un zîmbet. Nu e prea rău pentru doi puşti care au fugit să se căsătorească în ultimul semestru de colegiu. Au existat foarte mulţi ani cînd credeam că avem totul.

El se ridică şi îi întinse mîna. Ea i-o luă şi o strînse atît de tare încît îi trosniră oasele.

– Eşti ceva aparte, ştii asta, Birdie?

Nu i-o mai spusese niciodată. Complimentul însemna enorm pentru ea.

– Şi tu.

– Noapte bună, Birdie.

– Noapte bună.

Ea se duse la culcare singură.

Jack intră în parcarea subterană a aeroportului. Cînd opri motorul maşinii închiriate, tăcerea îl asurzi.

Jamie şi Stephanie stăteau pe bancheta din spate, ghemuite una în cealaltă.

El se uită în oglinda retrovizoare.

– Ar fi bine să ne punem în mişcare. Nu vreţi să pierdeţi avionul.

– Asta sigur, spuse Jamie deschizînd portiera. Vrem să ieşim dracului din statul ăsta.

Stephanie îi aruncă lui Jack o privire compătimitoare, apoi coborî din maşină după sora ei. Nu-l aşteptară pe Jack. Porniră spre terminal, mergînd atît de repede de parcă fugeau de la locul unei crime.

Cu un oftat, Jack le urmă.

La poartă, fură nevoite să se oprească. Jamie se întoarse în sfîrşit către el. O secundă, privirile li se întîlniră şi armura ei slăbi. Jack văzu în ochii ei albaştri o durere atît de adîncă încît se clătină. Fata suferea al naibii de mult...

Iar el şi Birdie provocaseră asta. Simţi în inimă o durere, un amestec de vinovăţie, ruşine şi regret. Mai ales regret.

– Jamie, spuse el, apropiindu-se de ea cu braţele întinse.

– Să nu mă atingi acum, spuse ea tare, îndepărtîndu-se de el.

El cunoscu atunci adevărul unei inimi zdrobite; nu era o metaforă. Durea mai mult decît putea să doară vreodată un genunchi distrus.

– Îmi pare rău, Jamie. Ne pare rău.

Faţa lui Jamie se încreţi. Păru nesigură pe picioare.

– Fie şi-un lup mîncat de oaie. Se întoarse şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Nu se uită înapoi nici cînd ajunse la uşa culoarului.

– O ştii pe Jamie, spuse Stephanie. Cînd se sperie devine ţîfnoasă.

Lui Jack îi veni să spună *Şi eu sînt speriat*, dar nu ştia să fie chiar atît de sincer cu fetele lui. Sarcina lui era să fie tăria familiei.

– Cred că toţi sîntem speriaţi.

Stephanie îşi dădea toată silinţa să nu plîngă. Pentru un tată era cumplit să vadă aşa ceva.

– E ca şi cum ai descoperi într-o zi că eşti schizofrenic. Tot în ce ai crezut devine suspect. Nu ştiu să trăiesc într-o lume în care familia noastră e sfărîmată.

– Continuă să crezi în noi toţi, Steph. Într-o zi ai să înţelegi. Mama şi cu mine sîntem împreună de cînd eram de vîrsta ta. Asta înseamnă foarte mult. Lucrurile... se acumulează. Dar noi nici măcar nu vorbim de divorţ.

Stephanie se uită la el cu speranţă.

– Noi am crezut că minţiţi în privinţa asta.

– Nu. Ne-am luat doar o mică pauză; asta-i tot deocamdată.

– Oh.

În fundal, o voce anunţă la difuzor îmbarcarea pentru zborul 967.

Jack se uită în direcţia lui Jamie. Era cu spatele la el. Stephanie îi urmări privirea.

– E cu adevărat supărată pe tine şi pe mama. Ai văzut-o

acasă? N-a vrut s-o lase pe mama să vină cu noi la aeroport. Niciodată n-am văzut-o atît de furioasă.

– Mă întreb cît o să evite să vorbească cu noi.

– Jamie? Cît e pînă se topeşte calota polară?

– Ai grijă de ea. Şi de tine. Te iubesc, Stephie.

– Să fii sincer cu noi, tată, bine? Dacă e vremea să încetăm a mai spera, spune-ne.

– Promit. Văzu după faţa ei că spusese ce nu trebuia. Bineînţeles. În trecut, promisiunile lui nu însemnaseră mare lucru. Era încă o schimbare pe care trebuia s-o facă pe viitor.

– Pa, tată. Stephanie îşi puse pe umăr geanta de voiaj şi se grăbi spre Jamie. Urcară amîndouă în avion, fără să privească înapoi.

Jack se duse la fereastră şi se uită afară. Avionul decola. Încet, Jack se îndreptă spre poarta lui.

Vremea frumoasă de primăvară ţinu pînă la sfîrşitul lui martie. Apoi, ploile se întoarseră ca o răzbunare. Elizabeth se ducea zilnic la cutia poştală, cu pelerină de ploaie, cizme pînă la genunchi şi speranţe mari. De cele mai multe ori se întorcea cu mîna goală. Stephanie îi scrisese de două ori în ultimele săptămîni. Scrisori scurte, care conţineau întrebări arzătoare, fără răspuns.

Cine pe cine nu mai iubeşte?

Ne-aţi mințit atîția ani?

Vreţi să divorţaţi?

Întrebările căutau siguranţă în vremuri nesigure. Elizabeth ştia că răspunsurile ei erau prea vagi pentru a fi de mare ajutor. Cum putea fi altfel? Unele subiecte erau învăluite în ceaţă de prea mulţi ani.

Jamie nu-i scrisese deloc. Nici nu răspunsese la mesajele pe care i le lăsase Elizabeth pe robot.

Elizabeth fusese mereu foarte apropiată de fete. Această

distanță nouă – și supărarea și durerea lor – era aproape insuportabilă. Vechea Birdie s-ar fi năruit sub propria greutate, dar versiunea sa mai nouă, mai puternică știa ce știa. Uneori o femeie trebuie să lupte pentru nevoile ei, chiar și împotriva propriilor copii. Și totuși, tăcerea o rodea, nu putea să mai doarmă.

– Ar fi fost mai bine să le mint... sau să mă întorc la Jack, îi spuse Elizabeth Anitei, poate pentru a suta oară de la petrecerea aniversară. Puteam să mă mut la New York și să-mi reiau vechea viață. Toată lumea ar fi fost fericită. Se îndepărtă cu un pas de șevalet, se încruntă, apoi adăugă o tușă de purpuriu apusului de soare. Era pictura pe care o începuse în seara în care venise Anita. Terminase patru din lucrările pentru Stormy Weather Arts Festival, dar ploile o forțară să se retragă în casă. Așa că își întoarse atenția la portret.

Anita stătea la masa din bucătărie și tricota.

– Nu cred că toată lumea ar fi fost fericită, spuse ea.

– Atunci, toți *ceilalți*, spuse Elizabeth, admirîndu-și iar opera. Era încîntătoare. Poate cea mai bună lucrare pe care o făcuse vreodată. În regulă. Asta e. Am terminat.

– Pot s-o văd și eu, în sfîrșit?

Elizabeth se simți brusc emoționată. Una era să fii mulțumit de arta ta, și altceva să o arăți. Se dădu la o parte și își lăsă mama vitregă să stea în fața șevaletului.

Anita rămase acolo o veșnicie, fără o vorbă.

– Nu-ți place. Știu că culorile apusului sînt puțin prea vii; am vrut să-ți accentuez dulceața exagerînd lumea din jurul tău. Uite, cerul parcă își trage culoarea din tine, lăsîndu-te puțin mai palidă.

Elizabeth își studie opera în căutare de defecte. În ea, Anita arăta fragilă și eterică, și totuși cumva puternică, precum o regină bătrînă de la curtea regelui Arthur. Ochii ei

cenuşii aveau o urmă vagă de tristeţe, deşi aluzia unui zîmbet îi arcuia buzele.

– Poate crezi că ţi-am făcut prea multe riduri. M-am gîndit...

Anita îi atinse braţul, tot fără un cuvînt.

– Spune ceva. Te rog.

– Niciodată n-am fost aşa frumoasă, spuse Anita cu glas răguşit.

– Ba da, eşti.

– Doamne, tare aş vrea să fi văzut tatăl tău tabloul ăsta. L-ar fi pus pe perete, şi ar fi avut grijă să-l vadă toată lumea. „Intraţi să vedeţi ce a făcut fetiţa mea", le-ar fi spus el musafirilor. Anita se întoarse, în sfîrşit, spre ea. Presupun că acum eu am să spun asta.

În prima joi din aprilie, Elizabeth se duse la colegiul din Echo Beach. Găsi un loc aproape de intrare şi parcă. Lumina unui felinar de stradă din apropiere se revărsa în maşină, îmbrăcînd totul într-o strălucire bizară, alb-albastră.

De pe locul din dreapta, Anita îi aruncă o privire nervoasă.

– Nu ştiu dacă e bine să merg la întrunirea asta, Birdie, spuse ea, frîngîndu-şi mîinile. Niciodată nu mi-am expus problemele în public.

– O să te ajute, Anita. Sincer. Înainte le numeam pe femeile astea femei fără pasiuni, dar nu sînt. Sînt exact ca noi.

Anita nu păru convinsă.

– În regulă.

Coborîră din maşină şi intrară pe uşile duble, din metal portocaliu. În faţa lor se întindea un culoar larg, punctat ici şi colo cu uşi albastre.

Anita se opri.

Elizabeth o luă de mînă şi o strînse uşor.

– Vino.

În faţa uşii închise, se uită o dată la Anita.

– Eşti pregătită?

– Arăt eu pregătită? Nu, nu sînt, dar am de ales? Îşi umflă pieptul amplu şi ridică bărbia.

Elizabeth deschise uşa şi intră, trăgînd-o pe Anita după ea.

Primul lucru pe care îl observă fură baloanele. Baloane frumoase, umplute cu heliu, atîrnau în aer, legate de scaune. Cîteva mai rebele se eliberaseră şi stăteau lipite de tavan.

– A venit! strigă cineva şi, deodată, femeile din cameră se adunară grămadă şi începură să bată din palme.

Elizabeth se uită la Anita.

– Cred că le place cînd aduci un nou membru.

Sarah Taylor se desprinse din grup, zîmbind larg. Într-o rochie de un galben aprins, semăna cu o rază de soare pe fundalul cenuşiu al pereţilor.

– Ai încercat să păstrezi secret, Elizabeth. Urît din partea ta.

Elizabeth habar n-avea despre ce vorbea ea.

Joey veni în faţă.

– Am văzut în ziar. Nu mi-a venit să cred. Nouă nu ne-ai spus.

Mina fu următoarea.

– Joey m-a sunat imediat. M-am dus şi am cumpărat un ziar, şi am văzut şi eu. Am sunat-o de îndată pe Sarah.

Fran zîmbi.

– Cînd am văzut... Faţa i se schimonosi, de parcă era gata să plîngă... M-am dus direct şi m-am înscris în corul ăla. Primul meu concert e duminica viitoare.

Singura care nu spuse nimic fu Kim. Ea stătea în fundul clasei, lîngă automatul de cafea, îmbrăcată ca de obicei în negru, jucîndu-se cu un pachet de ţigări.

– Ce tot vorbiţi voi acolo? întrebă Elizabeth.

– Expoziția de artă, spuse Joey.

În cameră se lăsă tăcerea.

Obrajii lui Elizabeth se încinseră.

– Oh. Asta.

Anita o strînse de mînă, îmbărbătînd-o.

– Sîntem foarte mîndre de tine, spuse Mina. Îți trebuie mare curaj să semnezi pentru asta.

– Mușchi de oțel, aprobă Fran.

Joey îi zîmbi.

– Mi-ai dat speranță, Elizabeth. M-am înscris la un curs de igienă dentară. M-am gîndit că dacă tu poți s-o faci, pot și eu.

– Dar eu sînt speriată de moarte, spuse Elizabeth.

– Nu înțelegi? spuse Fran. De asta sîntem atît de mîndre de tine.

Elizabeth își simți dintr-o dată emoțiile mult prea mari pentru corpul ei.

– Ei bine... vă mulțumesc.

– Cine e prietena ta? întrebă Sarah.

Elizabeth se întoarse spre Anita.

– Ea e mama mea vitregă, Anita.

– Bine ai venit în grupul nostru, Anita, spuse Sarah.

– Mi-am pierdut de curînd bărbatul, spuse dintr-o suflare Anita, de parcă voia să scape cît mai repede de „rîndul" ei. Rîse nervos. De fapt, nu l-am pierdut. A... murit.

Mina păși în față și o luă de braț.

– Vino să stai lîngă mine. Am să-ți povestesc despre Bill al meu și despre cum învăț să-mi găsesc o viață a mea.

Elizabeth mai vorbi un timp cu femeile, apoi se duse în fundul clasei la masa cu mîncare. Kim stătea în picioare lîngă automatul de cafea.

– Bună, spuse Elizabeth.

Kim se uită la ea cu ochii ei înguști, puternic machiați.

– Cum va fi să dai greş?

Era întrebarea pe care Elizabeth o rumegase la fiecare masă. De săptămîni întregi îşi făcea griji în privinţa asta, punîndu-şi la îndoială alegerea şi talentul.

– Mă aştept să dau greş.

– Şi o faci oricum?

Elizabeth ridică din umeri.

– Ani la rînd am dat greş prin omisiune. Nu cred că poate exista ceva mai rău.

Kim îşi agăţă pe umăr poşeta.

– Ştiu şi eu, Elizabeth... De fiecare dată cînd cred că viaţa nu poate deveni mai rea, soţul meu îmi trimite un nou set de acte. Dar baftă. Cred că cuiva trebuie să i se întîmple şi lucruri bune.

Elizabeth încă mai încerca să găsească un răspuns, cînd Kim trecu pe lîngă ea şi părăsi clasa.

PRIMĂVARA

Atracţia a ceea ce este îndepărtat şi greu este înşelătoare. Prilejul cel mare este unde eşti tu.

– JOHN BURROUGHS

26

Elizabeth era o epavă.

Noaptea trecută nu dormise mai mult de două ore. Se sucise, se răsucise şi transpirase. Ba şi plînsese, deşi nu ştia dacă de frică sau de frustrare. Ceea ce însă ştia era că Stormy Weather Arts Festival se deschidea oficial în mai puţin de o oră, iar ea – proasta – fusese de acord să arate lumii picturile ei.

– Am fost beată? bombăni ea în timp ce se schimba pentru a treia oară.

Nu se putea hotărî cu ce să se îmbrace.

Se lăsă pe podeaua rece de lemn, în faţa canapelei. Nu mai ţinea minte de cînd nu-i mai fusese atît de frică. Azi avea să eşueze în mod lamentabil. Şi pe urmă? Se luptase din greu pentru viaţa asta nouă a ei. Ieşise din căsnicie şi îşi făurise propriul drum. Pusese mîna pe vechile ei pensule şi făcuse ceea ce era de neconceput: visase.

– Vino-ţi în fire, Birdie.

Se duse în dormitor şi se schimbă într-o rochie tricotată neagră, lungă pînă la glezne, punîndu-şi o curea de piele cu

model îndrăzneț. Își lăsă părul pe umeri (în caz că trebuia să se ascundă după el) și se uită în oglindă.

Fața ei era de mărimea unei mingi de volei.

Își înăbuși dorința de a geme tare și se concentră asupra unui singur lucru. Mai întîi fondul de ten. Își puse mai mult decît de obicei, apoi adăugă fardul de obraz și rimel. Cînd termină, semăna iar a om.

Telefonul sună la opt patruzeci și cinci.

– Alo?

– Mă temeam că n-ai să răspunzi, spuse Meg. Ești bine?

– Aș prefera să-mi smulg unghiile de la picioare decît să mă duc azi la galerie. Nu îmi vine să cred că am acceptat să fac asta.

– Doamne, tare aș vrea să fi putut să fiu și eu acolo. Îmi pare foarte rău.

– De fapt, mă bucur că ai treabă. Am să te sun cînd se termină.

– Birdie?

– Da?

– Ești eroul meu. Să nu uiți asta. Sînt foarte mîndră de tine. Ziua de azi o să-ți schimbe viața.

Din păcate, în clipa de față, nu era ușor de crezut.

– Mulțumesc, Meg.

Mai vorbiră cîteva clipe, apoi Elizabeth spuse la revedere și închise. Căută prin sertare un colier potrivit. În cele din urmă găsi ce voia: un trifoi cu patru foi din turcoaz pe care i-l cumpărase Jack cînd primise slujba din Albuquerque. *Ăsta înseamnă noroc, iubito*, spusese el.

După ce și-l puse, aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi coborî la parter.

Anita era deja lîngă ușa din față. Purta un costum-pantalon drăguț, violet. Părul ei alb ca zăpada era prins la ceafă într-un coc voluminos.

– Cum te simți? întrebă ea.

– Ca dracu'. Poate n-ar trebui să merg. Arta ar trebui să se vîndă singură, nu-i așa? Nimic nu e mai jalnic ca o femeie între două vîrste care plînge în public. Oh, Doamne, dacă vomit?

Anita se apropie de ea și o apucă de umeri.

– Respiră.

Elizabeth făcu ce i se spuse.

– Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

Elizabeth se destinse puțin.

– Mulțumesc, spuse ea, tot tremurat.

Anita bägă mîna în buzunar, apoi îi arătă. În palmă avea o mică piatră cenușie, lucioasă ca oglinda, cu st ațiii ruginii, negre și verzi.

– Asta e piatra care alungă grijile, a tatălui tău. O purta mereu în buzunar. Spunea în glumă că atunci cînd te-ai născut tu avea mărimea unei bile de popice, și el a tocit-o pînă a ajuns o pietricică.

Elizabeth nu și-l putea imagina pe tatăl ei temîndu-se de ceva, darămite să care în buzunar o piatră de alungat grijile.

– Tuturor ne e frică, spuse Anita. Tot ce contează e să mergi mai departe.

Elizabeth luă piatra. Atingerea ei o calmă.

– Mulțumesc, spuse ea, îmbrățișîndu-și mama vitregă.

– Ar fi bine s-o luăm din loc, să nu întîrziem.

Tot drumul Elizabeth se concentră asupra respirației.

Echo Beach era gătit de sărbătoare. Pretutindeni erau benere și baloane. Vremea era surprinzător de frumoasă; nori cenușii și adieri reci, dar fără ploaie. Pe strada principală îngustă, se plimbau turiști în canadiene matlasate și cizme pînă la genunchi. Plaja era înțesată de oameni care înălțau zmeie, cîini care alergau și copii construind castele de nisip.

Elizabeth stătea pe trotuarul de peste drum de Eclectica.

Un afiş alb umplea vitrina. Pe el scria: EXPOZIŢIA PICTORIŢEI LOCALE ELIZABETH SHORE.

– Cred că o să mi se facă rău.

– Ba n-o să ţi se facă, spuse Anita. Eşti fata lui Edward Rhodes. Nici vorbă să vomiţi în public. Să mergem.

– Elizabeth! Marge stătea lîngă galerie, fluturîndu-şi braţele. Purta o rochie cu talie joasă, de culoarea stafidelor, şi sandale. Avea părul împletit în două cozi groase. Grăbeşte-te! strigă ea, apoi dispăru înăuntru.

Elizabeth traversă strada. În faţa galeriei, se opri. Picioarele ei refuzau să înainteze.

– Baftă, scumpo, spuse Anita şi o împinse în galerie.

Înăuntru aştepta Grupul de sprijin al femeilor fără pasiuni. La intrarea ei, izbucniră în aplauze.

Elizabeth se opri.

– Bună, fetelor, spuse ea, detestîndu-şi tremurul din glas. Drăguţ din partea voastră că aţi venit.

Mina chicoti.

– Eşti noua noastră eroină. O să te punem pe antetul grupului.

Joey zîmbi.

– Eu aş fi cumpărat o pictură de-a ta, dar bacşişurile mele nu sînt atît de mari. Cred că, în schimb, am să te pun să-mi dai un autograf pe un şervețel.

Apoi toate începură să vorbească deodată.

– Lucrările tale sînt incredibile!

– Uimitor! Cînd ai început să pictezi?

– Sînt grozave! Unde ai învăţat să faci asta?

Elizabeth nu apuca să răspundă la nici o întrebare, însă nu conta. Entuziasmul lor era exact balsamul de care avea nevoie ca să-şi calmeze nervii greu încercaţi. Pentru prima dată după multe ore, se destinse destul ca să poată spera.

Ba chiar îşi permise să viseze la succes. *O cronică*

minunată în Echo Location... *lucrările ei vîndute toate... o solicitare de la o galerie mai mare din Portland sau San Francisco...*

– Elizabeth, spuse nerăbdătoare Marge, de parcă ar fi spus-o de mai multe ori.

– Poftim? Îîî?

Marge ţinea în mîini un buchet de trandafiri.

– Ăştia sînt pentru tine.

– Oh, nu trebuia să faci asta.

Marge îi zîmbi hîtru.

– Nu sînt de la mine. Îi întinse florile.

Pe cartonaşul din buchet scria: *Sîntem supărate, dar tot te iubim. Baftă. Jamie şi Stephanie. P.S. Sîntem mîndre de tine.*

Mîndre de tine. Cuvintele se înceţoşară sub ochii ei.

Anita veni mai aproape.

– Eu le-am spus. Sper să nu te superi.

Lui Elizabeth îi veni s-o ia în braţe, dar nu putu să se mişte. Trebui să facă apel la toată voinţa ei să nu plîngă.

– Nu mă supăr, şopti ea răguşit. Mulţumesc, Anita.

Mama ei vitregă îi strînse uşor braţul.

– Totul o să fie bine.

Lui Elizabeth mai că nu-i venea să creadă că era cu florile în braţe şi cu mama ei vitregă alături.

Marge începu să pună gustările. În cîteva minute, mica galerie mirosea ca un bistro.

La zece, străzile erau înţesate de turişti şi localnici. În parcarea agenţiei Windermere Realty, o orchestră cînta melodii vechi. Începuse să plouă abia simţit.

Străinii de oraş cumpărau comete cu îngheţată şi zmeie, tricouri, covoraşe şi podoabe de Crăciun confecţionate din lemn şi iarbă de mare uscată. Mai cumpărau şi clopoţei de vînt şi picturi în acuarelă cu ţărmul.

Ce nu cumpărau erau lucrările lui Elizabeth.

Pe măsură ce ziua trecea, lucrul ăsta era tot mai evident şi sîcîitor ca o durere de dinţi. Marge stătea la casă, socotind vînzările. Pereţii din jurul lucrărilor lui Elizabeth se goleau.

Joey plecă prima. Spuse că trebuia să ajungă la lucru, dar Elizabeth văzuse compasiunea din ochii noii ei prietene.

Pe la două, Fran pomeni ceva despre luarea copiilor, şi apoi dispăru. O oră mai tîrziu, Mina se duse la piaţă după alţi hot dog pitici, deşi rămăseseră o mulţime. Singura care nu inventă nici un pretext fu Anita; ea stătea pe un taburet într-un colţ, tricotînd de ochii lumii, dar Elizabeth ştia că de fapt mama ei vitregă stătea cu ochii pe ea, aşteptînd să cedeze.

Elizabeth stătea rezemată de perete, îmbrăţişîndu-se atît de strîns că abia putea să respire, dar se ţinea atît de dreaptă încît o dureau încheieturile. Zîmbetul n-o părăsi nici o clipă.

Fusese tîmpită să se aştepte la altceva. Recunoscu acea mică dezamăgire, apoi o puse deoparte. Asta nu era o greşeală pe care o făcuse din nou, şi nu avea rost să aibă remuşcări. Ce era făcut era bun făcut.

Iar dacă se simţea tot atît de fragilă ca un şervеţel umed, şi asta avea să treacă. Atîta timp cît nu făcea nici o mişcare bruscă, avea să treacă cu bine restul zilei. La fel şi noaptea, şi ziua următoare, şi aşa mai departe. Aşa era viaţa. Diseară avea să se ducă acasă, să-şi pună în cutie picturile şi să încerce să uite că se deranjase să picteze.

Se auzi clopoţelul de deasupra uşii. Se întări să zîmbească încă unei persoane care nu voia lucrările ei.

Daniel stătea în prag, umplînd cadrul uşii. Soarele îi poleia părul blond.

– Cum merge? întrebă el, venind spre ea.

– Nu prea bine. De fapt, e un eufemism.

El trecu pe lîngă ea şi se opri în faţa lucrărilor ei. Era

greu să le rateze; toți ceilalți pereți erau goi. În cele din urmă, se întoarse spre ea.

– Sînt frumoase. Ai un talent cu adevărat remarcabil.

– Oh, da. Știu. Autocontrolul ei atîrna de un fir de păr. Înainte ca el să apuce să-i vadă slăbiciunea, fugi din galerie.

Afară, reuși să respire cum trebuie.

El veni după ea.

– Ce zici de o cafea cu lapte?

– Grozav.

Porniră împreună pe strada aglomerată. La cofetărie, el cumpără două cornete cu înghețată și două cafele cu lapte. Apoi merseră pe promenadă și se așezară pe o bancă de ciment.

Elizabeth se uita lung la cornetul ei, de parcă pacea lumii putea fi găsită într-o cupă de ciocolată cu mentă.

– N-are de ce să-ți fie rușine, spuse el în cele din urmă.

– Știu. Aprobarea suna găunos, chiar și pentru urechile ei. E mai degrabă o formă de depresie.

– Credeai că o să fie ușor?

– Credeam că am să vînd *ceva*.

El îi atinse obrazul, forțînd-o cu blîndețe să se uite la el.

– Contează atît de mult asta?

– Nu, dar, oh, *la dracu'!* Lacrimile pe care și le reținuse toată ziua izbucniră.

Daniel o luă în brațe. O mîngîie pe păr și o lăsă să plîngă. În cele din urmă, ea se retrase, sughițînd și simțindu-se ca o proastă.

– Iartă-mă. A fost o zi cumplită.

– Nu te lăsa, Birdie. Ai talent. Am știut-o de prima dată cînd te-am văzut pictînd. Cred că înainte ai renunțat prea ușor.

Ea își dădu seama brusc că era în brațele lui, că el o ținea strîns. Îi simțea răsuflarea pe frunte. Încet, ridică privirea.

El îi luă faţa în mîini şi îi şterse lacrimile cu degetele mari.

– Ţi-a trebuit curaj ca să-ţi expui azi lucrările. Ştiu. Nimic nu e mai rău decît să stai despuiat în public şi să spui *Iată-mă*.

Ea se uită la gura lui. Tot ce auzi fu „Despuiat".

– Ar trebui să fii mîndră de tine, Elizabeth. Orice altceva ar fi o crimă. Se aplecă spre ea.

Ea văzu sărutul venind şi îşi făcu curaj. Inima ei o luă la galop. *Oh, Doamne...*

Buzele lui se lipiră de ale ei, limba lui pătrunse cu blîndeţe în gura ei. El avea gust de cafea şi mentă. Elizabeth îl cuprinse cu braţele pe după gît şi îl trase mai aproape.

Şi... nimic. Nici un 4 Iulie, nici un foc de artificii.

Sărutul luă sfîrşit şi el se retrase, încruntat.

– N-a fost bine, aşa-i? întrebă el, încercînd să zîmbească.

Femeia era surprinsă.

– Cred că sînt mai măritată decît credeam.

– Păcat. Se ridică şi o trase în picioare. Apoi o luă de mînă şi plecară.

Elizabeth îşi dădu seama o secundă prea tîrziu unde o ducea el. Îl strînse puternic de mînă, încercînd să-l oprească.

El o trase înainte, oprindu-se doar cînd ajunseră la uşa deschisă a galeriei.

– Fii serios, Daniel. Acolo e moarte prin spînzurare.

– Atunci vîră-ţi gîtul în ştreang; asta fac pictorii. Îi zîmbi. Mă aştept la lucruri mari de la tine, Elizabeth Shore. Acum, intră unde ţi-e locul.

Ea îşi îndreptă umerii şi intră.

Marge zîmbi, evident uşurată să o vadă.

– Mă bucur că te-ai întors.

– N-am vrut. Se uită la uşă şi văzu că Daniel plecase. Laşo, bombăni ea.

– Pentru un pictor e întotdeauna greu. Trebuia să te fi avertizat.

– Greu? spuse Elizabeth. Greu e să faci sos olandez. Asta e o experienţă de moarte clinică.

Marge rîse, apoi deveni brusc serioasă.

– Iartă-mă. Ştiu că nu e de rîs.

Elizabeth zîmbi.

– Mă bucur că umilirea mea e amuzantă. Poate mai tîrziu o să mă lovească un autobuz şi atunci chiar că ai să te prăpădeşti de rîs.

– N-ai să păţeşti nimic, Elizabeth. Fii fără grijă.

Se auzi clopoţelul de deasupra uşii.

– Oh, grozav, bombăni Elizabeth şi încercă să simuleze un zîmbet.

Kim intră în galerie. Era palidă şi speriată; privirea îi fugea dintr-o parte în alta. Era îmbrăcată cu pantaloni negri de piele şi o bluză de caşmir cu guler colant, tot neagră. În mod surprinzător, un şal stacojiu îi drapa umărul drept.

– Bine ai venit la Eclectica, spuse Marge.

Kim flutură neglijent o mînă şi se îndreptă spre peretele din fund. În faţa picturilor lui Elizabeth, se opri.

– Pictoriţa se află acolo, spuse tare Marge.

Elizabeth ieşi de după colţ.

– Bună, Kim. Ai ratat grupul.

Kim deschise poşeta şi începu să cotrobăie prin ea.

– Şi voiam aşa de mult să petrec mai mult timp cu ele. Arătă cu capul spre perete. Astea sînt picturile tale?

– Da.

Kim se uită la ele. O fracţiune de secundă privirea i se îndulci, şi Elizabeth văzu jindul din ochii ei.

Elizabeth ştia cum e să tînjeşti. Ani de zile tînjise după o schimbare în viaţa ei. Acum, era rîndul lui Kim.

– Am s-o iau pe aceea, spuse Kim arătînd acuarela marină.

– Scuze, politica galeriei se opune achiziţiilor din milă.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, după cum şi tu şi eu ştiam că se va întîmpla, azi am eşuat lamentabil. Singurul lucru care s-a cerut mai puţin decît tablourile mele a fost îngheţata cu aromă de brînză tofu. Şi gustările lui Marge.

– Dar ce înseamnă o achiziţie din milă?

– Asta e atunci cînd unui prieten îi e milă de pictor şi cumpără o lucrare. Nu, mulţumesc. Dar apreciez gestul.

Kim se uita la ea.

– Sîntem prietene, ce zici?

– Bineînţeles că sîntem, spuse încet Elizabeth.

Kim zîmbi subit, şi schimbarea din comportamentul ei fu remarcabilă.

– Dă pictura aia jos şi împacheteaz-o. Şi să nu îndrăzneşti să zici că e o achiziţie din milă. Vreau s-o pun în camera mea de zi. De cîte ori am să mă uit la ea, o să-mi amintesc că poţi s-o iei de la început. Ai vinde speranţa asta unei prietene, nu-i aşa?

Gestul era fermecător; Kim nu avea de unde să ştie că acesta o făcea să se simtă şi mai rău.

Elizabeth dădu tabloul jos de pe perete şi se duse cu el la casă.

– Preţul de pe ăsta era greşit, îi spuse ea lui Marge. E...

– Nici vorbă, spuse Kim, apărînd ca glonţul lîngă ea. Canalia m-a lăsat plină de bani. Lasă-mă să fac cum ştiu eu.

Elizabeth voia să se simtă bine privitor la vînzarea asta, dar nu prea putea s-o pună pe seama succesului. Pictura nu se vînduse pentru frumuseţea ei.

– Bine.

Kim plăli şi se întoarse spre Elizabeth.

– Vii la întrunire săptămîna asta?

– Desigur.

– Poate după aceea luăm cina împreună, ce zici? Dacă ai alte planuri, înțeleg.

– Cu mare plăcere.

Kim zîmbi.

– Grozav. Ne întîlnim acolo.

Elizabeth se mai învîrti pe acolo un timp. În cele din urmă, nu mai suportă.

Ultimul lucru pe care îl văzu cînd ieși din galerie fu peretele plin cu picturile ei.

Jack stătea la fereastra biroului, uitîndu-se afară la ziua frumoasă de primăvară.

Asta ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă zi din viața lui. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, i se oferise cea mai bună slujbă din televiziune: *NFL Sunday*.

Ani de zile visase la un moment ca ăsta, poate toată viața, și totuși acum, că sosise, se simțea ciudat de amorțit.

Ușa biroului se deschise scîrțîind.

– Aici erai, spuse Warren. Am auzit vestea despre ședința foto. Revista *People*, 'ai? O chestie foarte picantă.

– Probabil am să fiu cel mai bătrîn tip din numărul ăsta.

Warren se încruntă.

– Am priceput. Ceva nu e în regulă cu tine. Să mergem.

Jack își înșfăcă haina și ieși cu Warren din clădire. Printr-un consens tacit, se duseră direct la cîrciuma din colț și se îndreptară spre separeul din fund.

– Un bourbon dublu cu gheață, spuse Warren cînd apăru chelnerița.

Ea se uită la Jack.

– Apă minerală cu lămîie.

– Acum știu sigur că ceva nu e în regulă, spuse Warren. Apă minerală?

– În ultimul timp am băut cam zdravăn. În fine. Fox tocmai mi-a oferit *NFL Sunday*.

Warren se rezemă de speteaza banchetei.

– Doamne, Jack! Majoritatea tipilor şi-ar da bila stîngă pentru o slujbă ca asta, şi uite la tine, bei apă minerală şi mai ai puţin pînă să plîngi. Ce este?

Jack se uită în stînga. Nu-i stătea în fire să vorbească despre probleme ca asta, dar tăcerile astea – şi noua singurătate – îl ucideau. Şi dacă era cineva care putea să înţeleagă problemele conjugale, acela era Warren, cel însurat de trei ori.

– Le-am spus copiilor despre despărţire.

– Au! De asta n-am avut eu niciodată copii. Cum au primit vestea?

– Rău. Au plîns şi au ţipat şi au bătut din picioare. Apoi s-au întors la şcoală. De atunci nu-mi vorbesc.

– O să treacă. După un timp or să accepte noul format al familiei. Ai încredere în mine.

Asta era sursa nopţilor lui de insomnie. *Noua familie.*

– Şi dacă nici eu nu pot s-o accept?

– Cum adică?

– Mi-e dor de Birdie. Gata, o spusese.

– Ai făcut o afacere proastă, Jacko, dar nu eşti primul. Ai crezut că l-ai apucat pe Dumnezeu de un picior, dar tot ce contează la sfîrşitul zilei este să găseşti o femeie care te iubeşte pe tine, cel adevărat. Una care să-ţi fie alături în vremuri grele. Şi asta, prietene, a fost Birdie. Nu trebuia să-i dai drumul niciodată.

– Ea m-a părăsit.

– Birdie te-a părăsit?

– Căsnicia a intrat uşurel în rahat. Nici nu ştiu bine cînd. Deşi cred că totul a început cu mine, cînd am pierdut fotbalul. Nu mă gîndeam decît la ce pierdusem. Mă însurasem foarte tînăr. N-am apucat să ajung supervedeta care se culca în fiecare noapte cu altă femeie. Eu asta voiam. Oftă. Ani de

zile am visat să mă întorc în timp şi să fac altă alegere. Cred că, după un timp, visul de a fi în altă parte a devenit un ţel; el ne-a distrus căsnicia. Poate că o parte din mine o învinuia pe ea că mă legase de mîini şi de picioare. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că voiam cu disperare să fiu iar *cineva*. Apoi a venit slujba asta, şi am primit totul înapoi. Zîmbi amar. Pentru prima dată în viaţă, sînt liber, bogat şi faimos. Pot să fac orice vreau. La dracu', mă culc cu o femeie frumoasă care are jumătate din vîrsta mea, şi ei nu-i pasă că nu o iubesc. La asta am visat întotdeauna. Şi acum nu pot să sufăr. Mi-e dor tot timpul de Birdie.

– I-ai spus?

– Mă tem că e prea tîrziu.

Warren sorbi din pahar.

– N-am cunoscut niciodată o femeie care ar fi rămas cu mine douăzeci şi patru de ani. O femeie care să mă facă să mă las de droguri şi să-mi ierte escapadele. Dacă aş fi găsit o astfel de femeie, Jacko, nu i-aş fi dat drumul niciodată.

– Şi dacă îmi spune că e prea tîrziu? Dacă nu mă mai iubeşte?

Warren se uită la el.

– Atunci, n-ai să ai un sfîrşit ca în filme, prietene. Uneori o alegere proastă poate să te urmărească toată viaţa.

27

Drumul de la galerie pînă acasă părea să nu se mai termine.

Elizabeth eşuase.

Gîndul era ca o durere de ulcer; indiferent cît de tare durea, nu puteai să n-o zgîndări.

O simțea pe Anita uitîndu-se la ea, privind-o îngrijorată cînd și cînd, dar din fericire mama ei vitregă își păstra părerile pentru sine. Nu era un moment potrivit pentru o discuție de ridicare a moralului. În ultimele cîteva luni, Elizabeth avusese parte de o grămadă de astfel de discuții de încurajare, inițiate de Meghann, Anita și Daniel. Își ascultase prietenii și se lăsase convinsă.

Și uite ce era. O femeie de patruzeci și șase de ani, ratată.

Coti în Stormwatch Lane și ajunse acasă. După ce parcă mașina, se întoarse spre Anita și schiță un zîmbet obosit.

– Îți mulțumesc pentru ziua de azi. A însemnat mult pentru mine că ai fost acolo.

Anita arăta îndurerată.

– Nu știu ce să spun, Birdie.

– Nu spune nimic. Te rog. Și-așa mi-e greu. N-aș putea să mai și vorbesc despre asta.

Anita dădu din cap. Una din calitățile femeilor sudiste era capacitatea de a ignora în mod politicos neplăcerile.

– Am să pregătesc o cină bună.

– Nu mi-e foame. Cred că am să fac o baie fierbinte. Nu se grăbi să iasă din mașină. Se uită la mama ei vitregă și simți prima fisură cît un fir de păr în calmul ei. Dacă nu avea grijă, se va sparge ca un porțelan vechi, și asta nu-i putea fi de nici un ajutor. Deschise portiera și ieși din mașină, apoi se grăbi spre casa ei dragă.

Aceasta o întîmpină cu lumini blînde, miresme dulci și siguranță.

Trase adînc aer în piept și îl slobozi încet. Cînd o auzi pe Anita venind după ea, se duse glonț la etaj și închise după ea ușa de la baie. Se apropie de fereastră, încercînd să găsească alinare în priveliștea pe care o iubea atît de mult, dar în perioada asta a anului se întuneca devreme, și dincolo de sticlă era doar beznă.

Dădu drumul la apă şi turnă în ea un căpăcel de ulei de migdale. Lăsă cada să se umple peste rozeta de preaplin, ştiind că apa avea să dea pe dinafară cînd intra în cadă. Aşadar, trebuia să cureţe după aceea. Măcar ăsta era un lucru pe care îl făcea bine.

Se dezbrăcă şi intră în apa aproape opărită. Bineînţeles, apa se revărsă pe podeaua de gresie. Căldura o învălui. Mirosul dulce de migdale umplu încăperea micuţă.

Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

În minte îi năvăliră imagini ale zilei fără sfîrşit. Clienţi cumpărînd sculpturi, litografii, fotografii şi picturi ale altor artişti... trecînd pe lîngă lucrările ei.

Îşi dori să poată plînge, dar se simţea amorţită. Un deţinut care crezuse în eliberarea din închisoare, şi apoi fusese trimis înapoi în celulă, nescutit de pedeapsă.

Cel mai rău era că *crezuse* în ea. Ar fi trebuit să aibă destulă minte să nu creadă, dar ea făcuse un pas greşit şi acele nisipuri mişcătoare o trăseseră la fund. Crezuse, îndrăznise, visase.

Şi dăduse greş.

Lucrările ei nu erau destul de bune. Asta era clar.

Şi acum? Se îndepărtase de toate lucrurile bune pe care le clădise, pentru a se putea găsi pe sine.

Ei bine, găsise o femeie al cărei dar era de a-i ajuta pe semenii săi, de a-i iubi şi a le încuraja visele. În timp ce stătea în apa fierbinte, se întrebă de ce asta nu-i fusese de ajuns.

Ea nu era pictoriţă. Trebuie că ştiuse asta acum douăzeci şi cinci de ani. De asta nu ţinuse să urmeze cursul postuniversitar. Părăsirea drumului o scutise de acest moment cumplit.

Rămase în cadă pînă apa se răci şi pielea i se făcu vineţie. Abia atunci ieşi, dar cu reţinere. Înfăşurată într-un prosop, se trînti pe pat.

Văzu telefonul şi se gîndi, *Sună-l pe Jack.*

Nu ştia sigur de ce anume, în afară de faptul că el fusese întotdeauna locul ei sigur. Întinse mîna spre noptieră, luă telefonul şi formă numărul lui. În timp ce telefonul suna, frînturi de conversaţie îi zburau prin minte.

Te iubesc. Frumos şi direct.

Mi-e dor de tine. Absolut adevărat.

Am nevoie de tine. Cel mai sincer adevăr.

Interveni robotul, spunîndu-i că Jack şi Birdie nu erau acum acasă.

Jack şi Birdie.

El nu schimbase mesajul de pe robot. Asta îi dădu curaj. „Bună, Jack", spuse ea, rostogolindu-se pe spate, cu ochii în tavan. „M-am gîndit că poate e timpul să vorbim despre viitor." Se opri, încercînd să se gîndească la ce să spună mai departe, dar nu-i venea nimic în minte. Se temu că dacă vorbea, va începe să plîngă.

Închise, apoi formă numărul fetelor.

Alt robot. Lăsă un mesaj forţat vesel, strecură o scuză scurtă şi un mulţumesc pentru flori, apoi închise.

Rămase acolo mult timp, uitîndu-se în tavan la un păianjen care îşi ţesea pînza. El era mereu acolo, acelaşi păianjen mic şi negru, care se întorcea la locul lui indiferent de cîte ori îi distrugea ea pînza. Era o lecţie de viaţă în asta.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Birdie?

Elizabeth închise ochii. Voia să fie lăsată în pace încă un timp, singură cu suferinţa ei.

– Sînt bine, Anita.

– Masa e gata.

– Nu pot să mănînc. Iartă-mă. Dar îţi mulţumesc că ai gătit. Ne vedem mîine dimineaţă.

Uşa se deschise. Anita stătea în prag, ţinînd în mîini o casetă de metal.

– Vino, Birdie. E timpul să vezi asta. A fost a mamei tale. Dacă vrei să vezi ce e înăuntru, ar fi bine să vii jos. Anita se întoarse şi plecă.

Lui Elizabeth nu-i venea să se ducă după ea, dar Anita aruncase cea mai mare momeală: Mama.

Cu un oftat, se dădu jos din pat şi se îmbrăcă.

Ajunsă la parter, se aşeză pe canapea, lîngă Anita. Caseta de metal era acum pe măsuţă.

Elizabeth se uită la Anita. La lumina veiozei părea palidă. Fragilă.

– Am adus asta cu mine. Mă gîndeam dacă e momentul să fie deschisă. Încercă să zîmbească, dar falsitatea transparentă a zîmbetului nu făcu decît să-i accentueze nervozitatea. Tatăl tău te-a iubit mult. Mai mult decît orice pe lume.

– Ştiu.

– A fost un om al vremurilor lui, şi a crezut mereu că bărbaţii trebuie să le apere pe femei de tot ce e... neplăcut.

– Ei haide, ştiu asta.

Anita luă caseta şi o deschise. Elizabeth observă că degetele ei tremurau cînd îi întinse caseta.

Elizabeth o luă şi o puse pe genunchi.

Înăuntru, într-un colţ era un teanc de fotografii prinse cu un elastic. Un tub lung, de carton, zăcea în diagonală, pe fundul cutiei.

Scoase mai întîi fotografiile. Prima fotografie – era mama ei. Stătea în leagănul din verandă, îmbrăcată în pantaloni roz şi o bluză de şifon înflorată, cu mîneci scurte şi guler rotund. Avea picioarele adunate sub ea, şi i se vedeau doar vîrfurile. Unghiile de la picioare erau lăcuite.

Rîdea.

Nu zîmbea, nu poza. Rîdea.

În mîna dreaptă avea o ţigară, iar la picioare un cocteil băut pe jumătate. Arăta extraordinar, minunat de vie.

Pentru prima dată, își vedea mama ca o femeie adevărată. O femeie care rîdea, care fuma, care își dădea cu lac unghiile de la picioare.

– E frumoasă, spuse Elizabeth.

– Da.

Următoarea fotografie era a altei femei. O femeie cu ochi fierbinți și aprigi și păr negru buclat care îi ajungea pînă la șoldurile puternice. Semăna cu o țărancă italiancă, pămînteană și pătimașă. Era în toate privințele opusul mamei ei delicate, aristocrate.

Restul fotografiilor era al altor femei.

Elizabeth se încruntă, dezamăgită.

În sfîrșit, luă tubul de carton și îi scoase capacul. Înăuntru era o pînză rulată. O scoase și o întinse pe măsuță.

Era portretul femeii brunete, lucrat în vopsele acrilice, vii. Stătea întinsă pe un maldăr de perne roșii, cu părul negru aranjat fără artă în jurul ei. Cu excepția unui șal roz care era drapat pe șoldurile ei ample, era goală. Avea sînii plini, cu sfîrcurile mari, maronii.

Detaliul era excelent. El îi amintea de un Modigliani timpuriu. Elizabeth aproape că simțea moliciunea șalului de angora și catifelarea pielii bronzate a femeii. Pe perne și pe carnea femeii erau împrăștiate sute de petale de trandafiri galben și roz.

Tabloul avea o anume tristețe. Era ca și cum, poate, se uita la un iubit care începuse deja s-o părăsească.

Elizabeth se uită la semnătură. *Marguerite Rhodes*.

Timpul păru să se oprească în loc. Își auzea bubuitul inimii.

– Mama a fost pictoriță?

– Da.

Iată, după atîția ani, legătura dintre ele, lucrul care fusese transmis de la mamă la fiică, un talent purtat în sînge. Elizabeth ridică privirea.

– Tata de ce nu mi-a spus?

– Ăsta e singurul tablou care există.

– Şi? Ştia că visam să ajung pictoriţă. Trebuia să ştie ce ar fi însemnat asta pentru mine.

Anita arăta cumplit de tristă. Preţ de o clipă, Elizabeth crezu că mama ei vitregă avea să dea înapoi, prea speriată de ceea ce dezvăluise.

– Ţii minte cînd ţi-am spus că mama ta a fugit de la Edward? Asta a fost în 1955.

Elizabeth observă data de pe tablou: *1955*.

Anita oftă din greu.

– Pe atunci lumea era altfel. Nu atît de deschisă şi gata să accepte unele lucruri... cum e acum.

Elizabeth se uită din nou la pictură; de data asta, văzu pasiunea din el. Şi înţelese secretul care îi fusese ascuns atîţia ani.

– Mama s-a îndrăgostit de femeia asta, spuse ea încet.

– O chema Missy Esteban. Şi, da, a fost iubita mamei tale.

Elizabeth se rezemă de speteaza canapelei. Zeci de amintiri vagi din copilărie căpătau brusc înţeles. Uşa închisă de la dormitorul mamei; plînsul care răzbătea dinăuntru.

– De asta era deprimată, spuse cu glas tare Elizabeth. De asta nu voia tata să vorbească despre ea. Îi era ruşine.

– Îl ştii pe tatăl tău; se credea mai bun decît alţi bărbaţi. Tot oraşul îl trata de parcă inventase aerul proaspăt. Că-i fugise soţia era una – peste asta ar fi putut să treacă, pentru că ea s-a întors – dar alta a fost să descopere că ea se îndrăgostise de o femeie. Ei bine, asta i-a pus capac lui Edward. Nici n-a vrut să se mai gîndească la acest lucru. S-a prefăcut că nici nu s-a întîmplat.

– Tu cum ai aflat?

– Cu ajutorul unui vin vechi de douăzeci de ani. Tatăl tău s-a îmbătat într-o noapte şi a divulgat secretul.

Da, totul avea logică. Tăcerile, lipsa fotografiilor, lipsa poveştilor de familie. Mama ei dăduse o lovitură puternică respectului de sine al tatălui ei. Nu era de mirare că el se agăţase atît de strîns de Anita.

– Dar eu de ce n-am amintiri despre ea? A murit cînd aveam şase ani, eram destul de măricică.

– Te-a iubit foarte mult, Birdie, dar după ce s-a întors era distrusă pe dinăuntru. Pierdută. Nu putea să aibă grijă de tine. Într-o zi te ţinea strîns în braţe, iar în următoarea se încuia în camera ei şi uita de tine cîte o săptămînă. Asta era să-l omoare pe tatăl tău. Firește, lua medicamente puternice. Pe atunci, o femeie care făcea un lucru ca ăsta era nebună. Toată lumea gîndea aşa, mai ales ea. Şi nu uita că provenea dintr-o familie bună, credincioasă. Fetele bune nu făceau sex cu alte femei.

Asta aprinse brusc o amintire. A doua zi după ce împlinise patru ani, Elizabeth se sculase devreme şi fugise în camera mamei sale. O găsise stînd pe podea, cu genunchii la piept, plîngînd. Elizabeth nu mai ţinea minte exact ce spusese ea, dar îşi amintea răspunsul mamei ei: *Să nu fii ca mine, micuţă Birdie. Să nu-ţi fie frică.*

Anita atinse mîna lui Elizabeth.

– Mama ta a descoperit ce voia de la viaţă, dar i-a întors spatele. A lăsat ca presiunile familiei să fie mai importante decît ce era în inima ei. A întors spatele iubirii şi talentului. Şi asta a omorît-o. Te cunosc, Birdie. Stăteai sus în dormitor, gîndindu-te să renunţi, spunîndu-ţi că ai fost proastă să crezi că ai talent.

Elizabeth se simţi dintr-o dată transparentă.

– Cînd ai ajuns să mă cunoşti atît de bine?

– Să nu îndrăzneşti să te dai bătută, Elizabeth Shore. Ai ajuns prea departe şi ai muncit prea mult ca să te întorci la vechea ta viaţă doar pentru că eşti speriată. Dacă ai să renunţi,

ai să faci aceeaşi greşeală pe care a făcut-o mama ta. Poate pe tine n-o să te ucidă, dar o să te frîngă, Birdie.

Elizabeth închise ochii. Îi veni să nege, dar nu avea rost.

Ce îi spusese lui Kim în ziua aceea? *Ani de zile am dat greş prin omisiune*. Era adevărat, şi fiecare lucru neîncercat o lăsase mai pustie.

Acum, încercase şi dăduse greş. Dar cel puţin încercase. Putea să se mîndrească cu asta.

Reuşi să zîmbească.

– Eşti o figură, spuse ea încet.

– Şi tu, Birdie.

– Atîţia ani am crezut că n-am mamă. M-am înşelat, nu-i aşa? Am avut două. Te iubesc, Anita. Trebuia să ţi-o fi spus de mult.

Gura Anitei tremură.

– Tatăl tău îmi spunea mereu că într-o bună zi ai să-ţi dai seama de asta.

În sala de bal a hotelului, aşteptîndu-şi rîndul să vorbească, Jack nu se putea gîndi la nimic în afară de Birdie. Lucrul ăsta îl mira. De fiecare dată cînd încerca să se gîndească la noua şi grozava ofertă de slujbă sau la şedinţa foto pentru revista *People*, îi venea să ia telefonul şi să-şi sune soţia. Fără ea, nici unul din triumfurile lui nu era foarte dulce.

Lucrul ăsta se datora în mare măsură faptului că nu mai bea. Acum avea mintea limpede şi vedea totul în lumina adevărată.

De la conversaţia cu Warren, lumina aceea rămăsese neclintită. Îşi vedea toată viaţa.

Fiecare zi fusese o căutare pentru *mai mult*. Nimic nu fusese suficient. Nici chiar Birdie. Acum putea să recunoască asta. Nu avea rost să se mai mintă.

Din cauza omului care fusese era singur acum. Un soț înstrăinat de soția lui, un tată înstrăinat de fiicele lui. În afară de muncă, nu avea nici o responsabilitate.

Dar libertatea nu era ce crezuse el.

Ani de zile își imaginase „luarea de la capăt". În fanteziile lui nesfîrșite primise o a doua șansă în toate – renume, tinerețe, adorație. Și, ca să fie sincer, lucrul la care visase cel mai mult erau femeile. Femei mai tinere cu trupuri tari și rochii de-o palmă, care se urcau în pat cu un bărbat nevrînd nimic de la el în afară de cîteva minute de plăcere. Ăsta fusese visul lui. O femeie fără chip și nume, care să-i iubească trupul și să nu-i ceară niciodată să lase jos capacul de la toaletă sau să cumpere tampoane în drum spre casă.

Acum avea asta. Legătura lui cu Sally era fierbinte. Partidele de sex erau grozave – fizic satisfăcătoare, în tot cazul – și după aceea era perfect. Ea se ridica, se îmbrăca în tăcere și pleca la apartamentul ei. Fără scene să rămînă la el, fără pretenții la iubire.

O relație practică, fără căldură.

Warren avusese dreptate; Jack făcuse o afacere proastă. Dăduse adevărata căldură pe o dogoare falsă.

Visul – acea viață de *acțiune, reflectoare și camere de filmat* – nu era plin. Era înspăimîntător de deșert. Și nu numai visul. Și el se simțea deșert.

– Jack? Sally îl împunse cu cotul.

Se rupse din gînduri, tresărind. Publicul aplauda. O privire rapidă spre Sally îi spuse că pierduse introducerea.

Se ridică în picioare și își croi drum spre microfon. Ajuns acolo, ținu același discurs pe care îl ținuse de cel puțin zece ori în ultimele luni. Cînd termină, asistența aplaudă frenetic. Următoarea oră și-o petrecu pozînd pentru fotografi, răspunzînd la întrebări și dînd autografe.

Sally veni lîngă el.

– Îţi mulţumesc că ai făcut asta pentru mine. Acum cumnatul meu îmi e dator. Toată lumea îl consideră un zeu că te-a convins să vorbeşti.

– Întotdeauna e plăcut să ajuţi copiii.

Fruntea lui Sally se încreţi uşor. Îl luă de braţ şi îl scoase din sală, ducîndu-l în bar, la o masă retrasă din colţ.

– Sînt derutată, spuse ea cu glas coborît, după ce comandă un pahar de vin alb.

– De ce eşti derutată? El ştia, firește.

– M-ai evitat toată săptămîna. Nu ţi-am pretins nimic, nu-i aşa? Ştiu că eşti însurat. Şi-atunci, ce s-a întîmplat?

În lumina slabă, ea părea incredibil de tînără. Asta îl făcea să se simtă şi mai bătrîn.

– În ultimii cincisprezece ani – pînă la tine – i-am fost absolut credincios soţiei mele. Dar am numărat şi mi-am adus aminte de fiecare femeie pe care mi-am refuzat-o.

– Ai ţinut scorul?

Exprimarea era urîtă, dar adevărată.

– Eram foarte mîndru de fiecare femeie cu care nu mă culcam. Îmi spuneam, *Bravo ţie, Jack, eşti tare ca oţelul.* În fiecare seară mă duceam acasă şi mă băgam în pat cu soţia mea şi îi spuneam că o iubesc. Şi vorbeam serios.

– Ce legătură are asta cu mine?

Decizia care îi dădea tîrcoale deveni dintr-o dată limpede precum cristalul.

– Nu vreau să mai fiu tipul ăla. Nu vreau să mă culc cu o femeie doar pentru că am ocazia.

– Asta-i o tîmpenie. Ştiu că nu sîntem îndrăgostiţi pînă peste cap unul de altul, dar credeam că sîntem prieteni.

– Ei, haide, Sally. Prietenii stau de vorbă. Ajung să se cunoască. Nu sar în pat împreună, iar dimineaţa se trezesc singuri.

– Tu n-ai vrut să te trezeşti alături de mine. De cîte ori m-am

oferit să rămîn la tine peste noapte, ai schimbat subiectul.

– Eşti o femeie grozavă, Sally.

– Iar schimbi subiectul, Jack. Ce încerc eu să spun este că nu sînt Elizabeth. Ştiu. Dar *eu* sînt cea care te-a urmat la New York, nu ea.

– Sînt încă îndrăgostit de ea, spuse el cu blîndeţe. Nici nu ştiam cît de mult, pînă am pierdut-o.

– Vrei să spui că între noi totul s-a terminat? Te-ai răzgîndit, pur şi simplu, şi cui îi pasă ce simte Sally?

– Meriţi mai mult decît pot să-ţi ofer eu.

– Ba nu.

El o privi şi văzu că, în ciuda încercărilor de a părea calmă, buzele ei tremurau. Ea credea că îl iubea; lucrul ăsta lui nu-i trecuse prin cap niciodată. Cum de fusese atît de orb? Întinse mîna şi o aşeză peste a ei. Dintr-o dată, simţi toţi anii care îi despărţeau.

– Nu eu sînt alesul, Sally. Crede-mă.

– Pe dracu'! Ştii care e treaba tîmpită la confesiunea asta? Te face şi mai atrăgător. Cu slujba mea cum rămîne?

– Tom crede că ai să fii un producător asociat grozav.

– Nemaipomenit. Am ajuns una din femeile alea care urcă scara culcîndu-se cu unul şi cu altul. Dădu pe gît restul vinului din pahar. Am plecat. Doar atîta sinceritate poate suporta respectul de sine al unei fete. La revedere, Jack. Făcu cîţiva paşi, apoi se întoarse în loc. Apropo, am să primesc promovarea.

– Ţi-ai cîştigat-o.

– Am să mă întreb mereu dacă e aşa. Pa, Jack.

El se uită în urma ei, temîndu-se de ceea ce simţea. Pe vremuri, ar fi fost regret.

Era uşurare.

Plăti pentru băuturi şi ieşi.

În stradă, ploaia îl lovi în faţă şi îl duse cu gîndul la Oregon. Acasă.

Acum își înțelegea iubirea pentru Elizabeth. Nu era un sentiment de suprafață ca multe altele. Iubirea asta o avea în oase, în sînge; ea îl ținuse în picioare toți acești ani.

Știa unde voia să fie acum, și asta nu era în apartamentul lui pustiu, înconjurat de prea multe regrete. Cîndva, își imaginase că ocaziile din viața unui bărbat erau nesfîrșite; acum vedea ce ușor era să faci o cotitură greșită și să pierzi totul. Nu întotdeauna puteai să îndrepți lucrurile.

Pentru prima dată după mulți ani, se rugă: *Dă, Doamne, să nu fie prea tîrziu.*

28

Elizabeth stătea pe stînca ei preferată de pe plajă, uitîndu-se la priveliștea pe care o iubea atît de mult. Azi era singură aici. Nu se zăreau foci lenevind pe stîncile din lungul țărmului, nici păsări care să plonjeze în apă. Valurile înaintau pe plajă, împingînd-o tot mai în spate.

Noaptea trecută se tot răsucise în pat, neputînd să doarmă. Se gîndise la multe lucruri. La mama ei și la prețul cumplit pe care îl plătise ea pentru iubire. La tatăl ei, la copiii ei, la căsnicia ei, la arta ei.

Toată viața ei se afla acolo, în pat cu ea, reînviindu-i amintiri din vremuri bune și rele, alegeri făcute și drumuri neurmate. Pentru prima dată, poate, vedea tabloul în ansamblu. Îl iubea pe Jack.

Cel mai mare defect al ei fusese incapacitatea de a se iubi pe sine tot atît de mult pe cît își iubise familia.

Apoi, în sfîrșit, apucase volanul și schimbase ruta. Își pusese pe primul loc nevoile sale, îl părăsise pe Jack și îndrăznise să își viseze propriul vis. Muncise din greu pentru

el, pictase pînă îi amorțiseră degetele și o duruse spatele.

Dar la primul hop din drum, se năruise, pur și simplu.

Un singur mic obstacol, și redevenise vechea Birdie. Se gîndise să renunțe. De parcă rostul artei ținea de cerere și ofertă.

Asta o scotea din sărite.

Se ridică și înaintă. Fluxul încercă s-o oprească. Apa trecu peste cizmele ei de cauciuc, udîndu-i pantalonii. Dar nimic nu mai putea să o împingă înapoi. Nu avea să se mai lase de pictat. Chiar dacă nimănui nu-i plăceau tablourile. Avea să-i fie de ajuns că le făcea.

Înaintă tot mai mult, izbită în plină față de apa rece ca gheața. Plonjă cu capul înainte în următorul val, ceva ce nu mai avusese curajul să facă, și ieși la suprafață dincolo de el, unde apa era liniștită.

Viața, își dădu ea seama, era ca valul ăsta. Uneori trebuia să plonjezi în necazuri pentru a ieși la suprafață dincolo de acestea. Asta învățase ea din expoziția ei ratată: perspectiva. Trebuia să muncească mai mult, să studieze mai mult. Nimic în viață nu venea ușor; era timpul să accepte acest lucru.

Un val mare o luă pe sus și o trimise de-a rostogolul pe plajă. Căzu grămadă pe țărm și izbucni în rîs.

Cînd Elizabeth ajunse în casă, udă fleașcă și înghețată de frig, casa mirosea dumnezeiește, a vanilie, scorțișoară și cafea proaspăt făcută. Asta îi aminti de copilărie. Duminică după biserică, Anita făcea întotdeauna brioșe grozave.

Își aruncă din picioare cizmele ude.

– Micul dejun miroase nemaipomenit, spuse ea tremurînd.

Anita era la aragaz și gătea. Fața ei era încinsă de căldură.

– Ce-ai pățit?

Elizabeth rîdea. Apa îi curgea pe frunte.

– Am luat-o de la început. Iarăși.

– Ei bine, du-te sus și schimbă-ți hainele, spuse Anita zîmbind. Mor de foame. Și să nu te mai aud cu vreo cură de slăbire. Muream de poftă să mănînc pîine prăjită.

– Ştii doar că eu mănînc tot ce găteşte altcineva.

Elizabeth alergă la etaj, se uscă şi se schimbă într-un trening, apoi se grăbi la parter. Cînd ajunse în bucătărie, Anita pusese deja mîncarea pe masă şi stătea la locul ei. Jumătate din pîinea prăjită a Anitei lipsea.

– Te-am aşteptat cum un porc îl aşteaptă pe altul.

Elizabeth rîse şi se aşeză.

– Tata spunea asta.

– L-am visat astă-noapte.

– Serios? Ce făcea?

– Stătea pe verandă în balansoarul ăla alb – cel despre care bombănea mereu că e prea mic pentru un fund de bărbat adevărat. Dar în vis nu se văita. Fuma trabuc şi se uita la cîmp. Eu stăteam la picioarele lui, şi el mă strîngea uşurel de ceafă, cum făcea de obicei. „Mamă, e vremea", mi-a spus.

– Probabil că era supărat că n-a semănat grîu anul ăsta.

Anita lăsă furculiţa jos.

– Nu cred că de asta. Cred că vorbea despre mine.

– Ce crezi că voia să spună?

– Că e timpul să mă duc acasă, spuse încetişor Anita. Că e timpul să trec la noua mea viaţă. M-am ascuns destul aici. În seara aceea, la întrunire, am avut o discuţie lungă cu Mina. M-a convins că trebuie să încep să trăiesc iar. Am vorbit să mergem împreună într-o croazieră.

Elizabeth lăsă jos furculiţa. Era surprinsă cît de mult voia ca Anita să mai rămînă.

– Sigur eşti pregătită?

– Am plecat de la Sweetwater pentru că nu suportam să fiu singură. Dar acum te am pe tine.

– Da, spuse încet Elizabeth, aşa e.

– Tu o să rezişti singură?

– Da. Cred că e un lucru pe care l-am învăţat amîndouă. Nu-i nici o problemă să fii singur. Dar o să-mi fie dor de tine.

– Îl iubeşti pe Jack? întrebă dintr-o dată Anita.

Întrebarea o surprinse pe Elizabeth, dar răspunsul veni ușor.

– Da.

Anita zîmbi larg.

– Ei bine, iubito, iubirea adevărată este un lucru rar. Ani de zile ne sprijinim pe ea fără a ne deranja să ne uităm la ce ne ține în picioare. Ea durează veșnic, cum spun poeții, dar viața nu. Ar fi bine să te gîndești la asta.

Elizabeth știa că mama ei vitregă avea dreptate. În lunile în care fusese departe de Jack, așteptase ca noua ei viață să se desfășoare în linie dreaptă, fără curbe în ac de păr, fără suișuri și coborîșuri bruște. Voise *certitudine*.

Dar viața nu era așa.

Te iubesc.

Acelea erau cuvintele care contau. Avea șase ani cînd învățase că te puteai trezi într-o zi însorită de duminică crezînd că totul era bine în lumea ta, ca apoi să afli că cineva pe care îl iubeai murise.

Îl iubea pe Jack. Avea nevoie de el, deși nu cu disperarea înspăimîntătoare de dinainte. Putea să trăiască fără el. Acum știa asta. Poate că, în esență, ăsta era adevărul în căutarea căruia plecase.

Putea să-și croiască singură drum în lume, dar voia s-o facă alături de el, iar el s-o țină de mînă și să-i șoptească: *Ești tot frumoasă*. Voia ca el să fie întotdeauna limanul ei, locul în care venea acasă.

Anita o urmărea îndeaproape.

– O să-mi fie dor de tine, spuse Elizabeth, simțind un nod în gît.

– Avioanele zboară și spre est, să știi. Ia zi, cu pictatul cum rămîne?

Elizabeth zîmbi.

– Din cauza unui mic eșec? Nu. N-am să renunț. Asta e o promisiune.

*

Cu ani în urmă, cînd, pentru prima dată, totul în viaţa lui Jack o luase razna, fusese admonestat de şeful lui. Îl implorase să-i mai dea o şansă, zadarnic însă.

Pe-atunci era tînăr, încă pătruns de propria importanţă. Îi venise greu să se milogească, i se părea inutil; bineînţeles, nu convinsese pe nimeni.

Acum, după atîţia ani – şi atîtea eşecuri – învăţase lecţia. Există lucruri pentru care, dacă le-ai pierdut, meriţă să te umileşti, să cazi în genunchi. Chiar dacă genunchii tăi sînt fragili şi s-ar putea zdrobi în urma impactului.

Jack stătea în maşina închiriată şi se gîndea la greşelile pe care le făcuse în viaţă. Din această listă lungă de greşeli, cea mai gravă era că îşi considerase familia ca pe ceva de la sine înţeles.

Coborî din maşină.

Vremea din Washington D.C. era cumplit de rece. Primăvara părea azi departe, deşi în aerul rece pluteau petale roz de cireş.

În timp ce urca scările de beton ale clădirii, îşi dădu seama că era prima dată cînd venea aici.

Ruşine, Jack!

Împinse uşile duble şi intră în umiditatea cu miros de clor. Mirosul cunoscut şi căldura îi amintiră imediat de orele petrecute aici cu familia, cînd stăteau pe bănci şi o încurajau pe Jamie.

La biroul din faţă, un puşti cu părul verde stătea în faţa unui computer.

– Azi se ţine aici campionatul ECAC? întrebă Jack.

– E pe sfîrşite. Luaţi-o prin vestiarul băieţilor, şi prima uşă pe stînga.

– Mulţumesc. Jack îşi scoase haina din piele de căprioară şi şi-o aruncă pe umăr. Traversă vestiarul şi ieşi în lumea umedă a unui bazin acoperit.

Tribunele erau pline. Lîngă peretele din fund, zeci de fete

în costume de baie şi cu căşti din cauciuc în culori vii stăteau laolaltă, discutînd între ele.

Se dădu startul. Un şir de înotătoare se aruncară în bazin, înotînd spre capătul celălalt.

Jack urcă în tribună şi se aşeză. Cu ochii îngustaţi, studie echipa Georgetown.

Jamie a lui era acolo.

Era cu un cap mai înaltă decît colegele ei de echipă. Cu mîinile pîlnie, urla strigăte de îmbărbătare unei fete din bazin.

Privind-o cît de mult crescuse, el simţi o durere dulce-amară. Ca ieri avea şapte ani şi plonja în bazin cînd nici măcar nu era cursa ei.

Am vrut doar să înot, tată.

Pe atunci era atît de mîndru de ea!

Cursa luă sfîrşit foarte repede. Un nou grup de înotătoare se alinie la marginea bazinului.

Jamie îşi luă locul, întinse braţele, apoi luă poziţia de start, înclinată.

Era cursa de 200 m. Nu avusese niciodată cele mai bune rezultate la această probă.

Se dădu startul, şi înotătoarele plonjară în apă.

Jack nu putea să strige. Încet, simţindu-se de parcă el era în apă, se ridică în picioare.

La prima întoarcere, ea era pe locul al doilea.

– Haide, Jamie, spuse el.

La a doua întoarcere, ea ajunsese pe locul al patrulea. Pe vremuri, el s-ar fi dus la marginea bazinului, s-ar fi aplecat şi ar fi încurajat-o să nu se lase.

Pe vremea aceea considera că victoria era totul. Acum ştia că nu era aşa.

La ultima întoarcere, ea mări viteza. Lovea apa cu mişcări aproape perfecte.

El coborî din tribună şi păşi pe podea.

– Haide, Jamie, spuse el.

Finişul era aproape.

Ea ieşi a treia, cu un timp de 2:33. Dacă nu era recordul ei personal, era al naibii de aproape. Niciodată nu fusese mai mîndru de ea.

Cînd ieşi din bazin, colegele ei de echipă se adunară în jurul ei, îmbrăţişînd-o şi felicitînd-o.

Jack rămase pe loc, aşteptînd ca ea să-l observe.

Cînd în cele din urmă ea ridică privirea, zîmbetul i se stinse.

El făcu primul pas. Înaintă spre ea, pregătindu-se în gînd pentru supărarea ei care, numai Dumnezeu ştia, putea să fie ca o lovitură de baros. Uneori, trebuia să te fereşti repede.

– Bună, Jamie. O cursă bună.

Ea îşi încrucişă braţele şi îşi împinse bărbia înainte, dar ochii ei aveau o blîndeţe care îi dădu speranţă.

– Am ieşit a treia.

– Ai înotat din răsputeri. Am fost mîndru de tine.

Ea coborî imediat privirea.

– De ce eşti aici? Ai treburi în oraş?

– Am venit să te văd înotînd.

Încet, ea ridică ochii.

– Ţi-a trebuit cam mult. Era evident că voia să sune dur, dar glasul ei tremura.

– Prea mult.

În ochii lui Jamie el văzu o fulgerare a fetiţei care, cîndva, îl urmărea peste tot de teamă că ar putea să plece fără ea.

– Îţi mulţumesc că ai venit. Am să-i spun lui Stephanie că ai fost aici. Are de terminat o lucrare importantă. Se întoarse şi plecă.

– Aşteaptă!

Ea se opri, dar nu se întoarse.

El veni în spatele ei.

– Iartă-mă, şopti el, auzindu-şi disperarea din glasul răguşit. Mi-am văzut prea mult numai de viaţa mea.

– Să te iert?

Glasul lui deveni o şoaptă:

– Mai ţii minte cînd erai junioară, în liceu, şi ai luat startul greşit la concursul pe stat? Te-am luat deoparte şi ţi-am spus că poziţia ta nu fusese bună. Dar tu ştiai asta, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

– Ar fi trebuit să te îmbrăţişez şi să-ţi spun că nu conta. Ce faci e nimic în comparaţie cu cine eşti. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama de asta. Îmi pare rău, Jamie, că te-am dezamăgit.

Ea se întoarse încet. Avea ochii umezi.

– Te rog să nu plîngi.

– Nu plîng. Cum rămîne cu tine şi cu mama?

– Nu ştiu.

– *Ce s-a întîmplat?* N-am înţeles.

– Gîndeşte-te la tine şi la iubitul tău, Mark.

– Michael.

La dracu'!

– Scuze. Oricum, închipuie-ţi că eşti măritată cu el. Trăieşti cu el de douăzeci şi patru de ani, sînteţi zi şi noapte împreună. Creşteţi copiii împreună şi vă schimbaţi slujba şi vă mutaţi din oraş în oraş. De-a lungul anilor, vă înmormîntaţi părinţii şi vă vedeţi prietenii divorţînd şi vă luaţi la revedere de la fetele voastre. În tot acest timp e uşor să uitaţi de ce v-aţi îndrăgostit la început. Dar ştii ce am descoperit?

– Ce?

– Că, dacă vrei, poţi să-ţi aduci aminte.

– Încă o mai iubeşti?

– Am s-o iubesc mereu. Exact cum am să vă iubesc mereu pe tine şi pe Stephanie. Sîntem o *familie*. Rosti cuvîntul cu blîndeţe, cu o veneraţie proaspăt descoperită. Nu ştiu ce o să fie cu mine şi cu mama ta, dar ştiu că tu eşti sufletul meu, Jamie.

Ea îl privi cu ochii în lacrimi.

– Te iubesc, tată.

El o îmbrățișă.

Cînd Elizabeth se întoarse acasă de la aeroport, era aproape întuneric. Deschise ușa și intră, gata s-o strige pe Anita. Dar Anita era în avion, zburînd spre est.

Elizabeth trase adînc aer în piept și urcă în dormitor. Acolo, lîngă pat, erau stivuite ordonat hîrtiile pe care i le trimisese Meghann. Le luă și se uită la ele. Universitatea Columbia... SUNY... NYU. Toate, universități din New York. Aproape de Jack.

Foarte subtil, Meg.

Băgă hîrtiile sub braț, apoi luă un teanc de formulare și un pix. La parter, se așeză la masa din bucătărie și începu să completeze formularele. Cînd termină, luă telefonul și o sună pe Meghann.

– Bună, Meg. Am nevoie să-mi faci o scrisoare de recomandare, spuse ea fără preambul. Fac cerere pentru postuniversitare.

Meghann țipă în telefon.

– *Oh, Doamne!* Sînt tare mîndră de tine! Acum închid; trebuie să întocmesc o scrisoare care s-o ajute pe cea mai bună prietenă a mea să semene cu da Vinci în sutien și chiloței.

Elizabeth închise, apoi îl sună pe Daniel, care avu o reacție foarte asemănătoare. Al treilea telefon îl dădu la Universitatea Washington, cu rugămintea de a-i fi expediată foaia matricolă.

Mai avea doar două lucruri de făcut. Să-și fotografieze lucrările pentru a le pune în portofoliu alături de formularele tip, și să scrie cererea de admitere.

Își turnă un pahar de vin și se întoarse la masa din bucătărie. Luă o foaie de hîrtie și se apucă de scris.

De la bun început, trebuie să vă spun că am patruzeci şi şase de ani. S-ar putea ca lucrul ăsta să fie relevant doar pentru mine, dar poate că nu. Sînt convinsă că veţi primi o mulţime de cereri de la studenţi de douăzeci şi unu de ani cu note maxime şi talent excepţional. Sinceră să fiu, nu văd cum dosarul meu ar putea concura cu al lor.

Decît dacă visele contează. Ştiu că un vis e un vis, dar pentru cei tineri un astfel de lucru este doar un scop de atins, un premiu de cîştigat. Pentru o femeie ca mine, care şi-a petrecut jumătate din viaţă făcînd să se împlinească aspiraţiile altora, are un cu totul alt înţeles.

Cîndva, cu ani în urmă, mi s-a spus că am talent. Pe atunci părea un lucru lipsit de substanţă, ceva obişnuit, care nu mi-a atras atenţia în mod deosebit. Acum înţeleg că un astfel de lucru este un dar. Un loc de pornire pe care se poate clădi întreaga viaţă. L-am lăsat să treacă pe lîngă mine, şi mi-am văzut de viaţa de zi cu zi. M-am măritat, am făcut copii, şi am dat la o parte gîndurile despre cine voiam odată să fiu.

Viaţa trece foarte repede. Nici nu ştiu cînd am ajuns la patruzeci şi şase de ani. Dar se poate întîmpla ca un singur moment să schimbe totul.

Asta mi s-a întîmplat mie anul ăsta. M-am trezit. La fel ca Frumoasa Adormită, am deschis ochii, am căscat şi m-am uitat în jur. Ce am văzut a fost o femeie care uitase cum e să pictezi.

Acum, mi-am adus aminte. Mi-am petrecut ultimele luni studiind iarăşi, punîndu-mi sufletul pe pînză, şi am descoperit în mod miraculos că talentul meu a supravieţuit. Bineînţeles că e mai slab, mai puţin format decît cu mult timp în urmă, dar eu sînt mai puternică. Am vederea mai limpede. Ştiu că, de data asta, am ceva de spus cu arta mea.

Aşa că, iată-mă aici, stînd la masa din bucătărie, rugîndu-vă să-mi daţi o şansă, să-mi faceţi un loc în clasele dumneavoastră pentru la toamnă. Nu vă pot garanta că voi ajunge faimoasă sau excepţională. Totuşi, vă pot promite că voi da totul pentru a mă apropia de excelenţă.

Nu voi înceta să încerc.

În maşina închiriată Jack se înscrise pe Stormwatch Lane. Acum era noapte de-a binelea, întuneric beznă cînd parcă sub şopron.

Casa strălucea luminată pe fundalul de onix al · ast· dealului.

Se duse la uşa din faţă şi bătu. Nu primi nici un răspuns, aşa că intră.

Ea era în camera de zi, dansînd singură, îmbrăcată într-un tricou lung, alb, şi avînd în picioare şosete flauşate roz. Ţinea la gură un pahar gol şi cînta o dată cu discul: „Acum te văd clar, ploaia s-a oprit".

Se întoarse brusc şi dădu cu ochii de el. Un zîmbet strălucitor îi lumină faţa, săgetîndu-l direct în inimă. Acum ştia ce voiau să spună poeţii cînd scriau despre venirea acasă.

Pe vremuri, cînd venea acasă după o absenţă îndelungată, ea alerga în braţele lui; se îmbinau ca piesele unui puzzle. Alt lucru pe care îl luase ca pe ceva de la sine înţeles.

Acum se uitau unul la altul, avînd între ei toată lungimea camerei de zi. Voia să-i spună atîtea lucruri, dar oare cît voia ea să audă?

– N-o să-ţi vină să crezi ce am făcut în seara asta, spuse ea venind spre el în paşi de dans.

– Ce? Faptul că o vedea atît de veselă şi strălucitoare îl descumpănea. Arăta mai fericită decît îşi amintea el că o văzuse vreodată. Asta poate pentru că îi *plăcea* să fie departe de el.

– Am făcut cerere pentru postuniversitare.

– Serios? Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Simţi un val de mîndrie care se răci imediat. Unde?

– Oh, m-am gîndit să încerc... New York. Îi zîmbi. Acolo unde trăieşte soţul meu. Nu văd de ce m-aş duce în altă parte.

El putu iarăşi să respire.

– Sînt mîndru de tine, iubito. Întotdeauna am ştiut că ai talent.

– S-ar putea să nu mă accepte.

– Te vor accepta.

– Dacă nu, am să încerc iarăşi la anul, şi apoi anul următor. Poate am să ajung în *Cartea recordurilor*. Zîmbi.

– Mi s-a oferit emisiunea *NFL Sunday*.

– Grozav! Cînd începi?

– Nu le-am dat un răspuns. Le-am spus că mai întîi trebuie să vorbesc cu soţia mea.

– Glumeşti?

Îndrăzni să întindă mîna spre ea. Cînd o luă de mînă, ea îl lăsă s-o conducă la canapea. El se gîndi la toate cuvintele cu care venise pregătit să le ofere. *Te iubesc, Birdie*. Dintre toate, astea erau singurele care contau cel mai mult.

– Nu mai vreau să trăiesc fără tine.

– Nu? Zîmbetul ei se stinse. Ochii ei aveau o privire nouă, ceva necunoscut lui. Asta îl sperie puţin, amintindu-i că ea se schimbase.

– Eşti echilibrul meu, Birdie. N-am ştiut ce mult te iubesc pînă te-am pierdut.

Ea se aplecă în faţă şi îl sărută, şoptindu-i:

– Mi-ai lipsit.

Erau cuvintele pe care le aşteptase. Şi, dintr-o dată, era acasă.

După sărut, se priviră în ochi.

– De data asta e viaţa *noastră*, Birdie. Vorbesc serios. Nimic nu e mai important decît noi. Nimic. De asta n-am acceptat încă slujba.

– Oh, Jack. Ea îl mîngîie uşor pe faţă, şi familiaritatea

gestului fu aproape dureroasă. Am învățat cîte ceva despre vise. Ele nu se îndeplinesc în fiecare zi. Iar iubirea... iubirea o fi ea fragilă, dar totodată e mai puternică decît mi-am imaginat. Acceptă slujba. Vom găsi o mansardă frumoasă în Chelsea sau TriBeCa. Undeva unde să pot picta.

De data asta aveau să reușească, era sigur de asta. După douăzeci și patru de ani de căsnicie și doi copii, își găsiseră în sfîrșit drumul.

– Arată-mi tablourile tale, spuse el.

Fața ei se lumină. Mînă în mînă, se duseră în bucătărie. Acolo, ea țîșni în cămară și se întoarse cu o pictură uriașă. O rezemă de dulap și se dădu înapoi.

– Nu trebuie să te prefaci că îți place, spuse ea cu emoție.

El era prea uluit ca să spună ceva.

Pictura ei era o reprezentare obsedantă, plină de tristețe a coastei pe timp de iarnă, pictată în nuanțe de cenușiu, purpuriu și negru. În depărtare, o siluetă singuratică mergea pe plajă. Tabloul îl întristă oarecum, îl făcu să se gîndească la cît de repede trecea viața, la cît de ușor era să treci pe lîngă ceea ce conta, fiind ocupat să privești spre viitor.

– Doamne, Birdie... e uimitor! Se întoarse spre ea și spuse cu blîndețe: Pictai cînd ne-am cunoscut, mai ții minte? În apropiere de mlaștinile de la marginea Lacului Washington. În tabloul tău era un doc, și arăta și el singuratic, ca plaja asta... abandonat. Țin minte că am vrut să-ți spun că tabloul mă întrista, dar n-am îndrăznit.

– Nu-mi vine să cred că ții minte toate astea.

– Mult timp am uitat. Dar nimic nu era bine fără tine. Din colorată, lumea mea a trecut la alb-negru. Îi atinse fața și simți căldura pielii ei. Îmi tai răsuflarea, Birdie.

– Te iubesc, Jack. Niciodată n-am să mai uit asta.

De data asta, cînd Jack se aplecă s-o sărute, el era cel care plîngea.

VARA

Nu ţi se dă niciodată o dorinţă
fără puterea de a o împlini.
Deşi s-ar putea să te străduieşti pentru asta.

– Richard Bach, Illusions

După aproape 6 săptămîni, veni scrisoarea:

Dragă domnișoară Shore,

Avem plăcerea de a vă ura bun venit la facultatea de Arte a Universității Columbia...